Национален клуб
за фентъзи и хорър
Мечове
в морето

МЕЧОВЕ В МОРЕТО
АНТОЛОГИЯ НА СЪВРЕМЕННОТО БЪЛГАРСКО ФЕНТЪЗИ

chitanka.info

След повече от успешните проекти на Националния клуб за фентъзи и хорър „Мечове в леда“ и „Мечове в града“ е ред и на сборника, който държите в ръцете си — „Мечове в морето“. Най-добрите български писатели на фантастика и фентъзи обединяват усилията си, за да ви предложат една великолепна амалгама от девет разказа, представители на недостатъчно изследвания в България жанр „морско фентъзи“. Александър Драганов, Бранимир Събев, Донко Найденов, Иван Димитров, Lady Pol The Beloved, Милен Станиславов, Мирослав Петров, Сибин Майналовски, Явор Цанев — имена, които не оставят съмнение, че „Мечове в морето“ ще бъде поредното златно допълнение за библиотеката на всеки уважаващ себе си ценител на приказната фантастика…

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ
ПРЕДГОВОР

В ръцете ви, уважаеми читатели, е новият сборник с произведения от български фентъзи автори, издание на Националния Клуб за Фентъзи и Хорър „Цитаделата“. Предполагам, че някои от вас са чували — а някои дори са и горди притежатели — на предишните две антологии на съвременното българско фентъзи — „Мечове в леда“ и „Мечове в града“. Настоящата книжка е трета поред в амбициозните планове на „Цитаделата“ и отново излиза благодарение на неуморния труд и несекващия ентусиазъм на председателя на клуба Александър Драганов (който освен с подбора на историите успя да се отчете и с превъзходен разказ за новите приключения на Тримата пазители, който ще намерите в самото начало на сборника).

Какво ще откриете в тези няколкостотин страници, които държите в ръцете си? Девет разказа (някои от които толкова мащабни, че са си чиста проба новели) от елита на българското фентъзи. И това съвсем не е преувеличение. Смея да заявя, че отпечатаните тук и в предишните две книги на Националния Клуб за Фентъзи и Хорър могат да се мерят с почти всичко, което излиза в последните няколко години на книжния пазар. Дори световните „бестселъри“, написани единствено и само в името на поредното попълнение на банковата сметка на автора, в много отношения отстъпват на полета на българското въображение. Родните автори не пишат за тлъсти чекове и проценти от печалбата на филмовите екранизации по техните произведения. Те пишат за удоволствие. Пишат късно вечер, след края на поредния изморителен (и в повечето случаи — зле заплатен) работен ден, едва успявайки да откраднат час или два, за да седнат зад екрана на компютъра или белия лист и да се потопят в света, в който няма партии, няма сметки за ток и вода, няма финансови кризи и фалиращи банки. Пишат, макар да знаят, че в България трябва да минат хилядолетия, преди издатели и книгоразпространители да се научат да

уважават труда им и да започнат да се държат като партньори, а не като търгаши.

За щастие, все още има лъч надежда в цялата тази непрогледна мъгла, която току-що ви описах. Всъщност, не, излъгах ви — лъчовете са много. Девет от тях са събрани между кориците на настоящия сборник. Сред тях са гореспоменатият Сашо Драганов, за чиято фантазия за пореден път се убеждаваме, че ограничения няма; Милен Станиславов, който ни предлага разказ, в пъти по-добър и епичен от последните няколко книжарско-холивудски псевдоекшъни; Мирослав Петров с една великолепна история за изгубени съкровища, вълшебства и битки, която започва и приключва невероятно лирично; Иван Димитров — един от създателите на Националния клуб за фентъзи и хорър, който отново се е раздал на макс; мистериозната Lady Pol The Beloved (още чакаме продължението на великолепния разказ от „Мечове в града“, Поли, не се ослушвай!); и не на последно място, разбира се, така наречената „Голямо Каре на българския хорър“ — Бранимир Събев, Донко Найденов, Сибин Майналовски и Явор Цанев, които този път са се впуснали в епични и мистериозни тайнства на морското фентъзи.

И всички тези разкази — обединени от магията на морето. Огромната загадъчна водна пустош, вдъхновила не един и двама творци — от майсторите на мерената реч до царете на трилъра и екшъна. Романтика и кървави разпри, любовен шепот и трясък на абордажни куки…

Как се съчетават тези на пръв поглед несъвместими неща ли?

Отговорите се крият на страниците на „Мечове в морето“.

Приятно четене!

АЛЕКСАНДЪР ДРАГАНОВ
ТРИМАТА ПАЗИТЕЛИ И ПРОКЛЯТИЕТО НА МОРЕТО

Алкивиад се облегна на възглавницата си и въздъхна. Момичето отпусна глава на рамото му и заспа, омаломощено от ухапването му. Както винаги, вампирът бе изсмукал точно толкова, колкото му бе необходимо да оцелее, без да излага живота на девойката в опасност.

През последната година животът бе добър към него. Златната ябълка, завещана му от дядо Върбан, бе лесна за поддържане. Скоро не се очакваше разцъфването на нов плод, който да привлече вниманието на съществата от Долната земя. Звездин се бе оказал добър приятел.

А имотът в Княжево, в който вече живееше, си го биваше. Спокойно, тихо място, идеално за присъствието на дами със сладка кръв. Винаги джентълмен, вампирът ги омайваше на някой от многобройните приеми, на които бе желан гост, след което ги отвеждаше в новия си дом. А после се забавляваха.

Да, животът бе добър. Дори прекалено добър. Алкивиад знаеше, че не може да продължава вечно така и въпреки това се сепна, когато ароматът на познатия натрапник в къщата долетя до свръхестествените му сетива.

Вампирът се изправи. Момичето в леглото му се размърда сънено и отвори очи.

— Какво става?

— Спи — отвърна Алкивиад и вложи цялата си хипнотична сила в думата. Девойката послушно клюмна обратно на възглавницата и потъна в дълбок сън.

Алкивиад навлече панталона си и слезе по стълбите от втория етаж. Както и очакваше, пристигнал бе Мракомет.

Софийският супергерой изглеждаше все така загадъчен и заплашителен, както и първия път, когато го бе видял. Тъмна фигура в тъмно наметало, черна маска, скриваща цялото лице и червени очила,

които блестяха със собствена светлина. Когато старият Вървбан бе извикал трима герои, които да опазят Златната ябълка от силите на Долната земя, Мракомет бе единственият от тях, който нямаше магически сили. Въпреки това изглеждаше най-нереален — черен силует, дошъл като от оня свят, много по-призрачен от красивия дългокос вампир или юнака Звездин, който можеше да бъде объркан с обикновено момче, стига да не носеше меч и да нямаше звезда на челото.

— Можеше да изпратиш съобщение, че ще пристигнеш — каза язвително Алкивиад и скръсти ръце пред голите си гърди.

— За какво? — отвърна Мракомет. Дори гласът му бе приглушен и зловещ.

— Ами имам и по-добри занимания за през нощта, от това да говоря с лунатици — разпери ръце вампирът.

— Знаех, че по това време ще си се наял — отвърна Мракомет.

— Ти ме следиш? — зяпна Алкивиад.

— Такава ми е работата.

— Но аз не съм правил нищо лошо от векове!

— Човек никога не може да бъде сигурен.

— Би било редно да те изхвърля от дома си — оголи зъби Алкивиад.

— Можеш да опиташ — срещна погледа му Мракомет.

Алкивиад театрално въздъхна.

— Така или иначе си дошъл. Какво искаш?

— Искам да извикаш Звездин.

Вампирът се усмихна лукаво.

— Значи дори ти не можеш да проследиш сина на самодивата?

— Домът му е фиктивен. Ще ми отнеме доста време да открия истината.

— И не знаеш какво може да откриеш там — кимна разбиращо Алкивиад.

— По-скоро знам, че двамата имате контакт. Искам да говоря с него.

— Значи ти трябвам за секретар? Не си ли малко нахален?

— И двамата ми трябвате.

Алкивиад присви очи.

— Нещо лошо се е случило, нали? Затова си дошъл.

Мракомет не отговори.

— Какво? — настоя вампирът.

— Не обичам да се повтарям. Нека дойде Звездин и ще ви кажа.

— Невероятно си нагъл — прехапа устни вампирът.

— Просто го направи.

Вампирът се нацупи, но слезе на първия етаж и отвори един от прозорците. Отвори уста и изсъска приглушено. Един бухал долетя от мрака на нощта и кацна на протегнатата му ръка. Алкивиад му прошепна нещо и птицата отлетя право към Витоша.

— Значи е вярно — каза Мракомет — вампирите контролирате птици и животни.

— Понякога и хора — отвърна Алкивиад и се усмихна заплашително. Лицето на Мракомет остана скрито под маската. Вампирът не можеше да прецени дали го е стреснал или не и усмивката му угасна.

Не чакаха много дълго. В кухнята, в която се намираха светна ярка светлина и се появи Звездин, такъв, какъвто го помнеха — кестеняв момък с лилава риза, дънки, звезда на челото и меч, който висеше от кръста му.

Само че този път не бе дошъл сам.

Зад гърба му бе застанала висока жена с коси, греещи със сиянието на месечината. Лицето й изглеждаше младо, но в очите й се четеше намек за спомени от безброй години. Ефирна бяла рокля се вееше по тялото й, разлюляна от призрачен вятър, а по ръцете й имаше пръстени, направени от бляскаво сребро.

— Викнал си майка си — предположи Алкивиад и се размърда неспокойно. Въпреки силите си на вампир, дори той изпитваше боязън от присъствието на самодива в дома си. Това бяха феи, въплъщаващи стара, дива магия, вълшебство от планините и горите, по-старо от самото човечество.

— Сама дойдох — отвърна самодивата и приближи вампира — какво искаш от сина ми?

— Аз нищо — отвърна Алкивиад — питай него.

Погледът на самодивата се отмести към Мракомет, който не изглеждаше впечатлен от появата на съществото.

— Значи ти си смъртният, който Вървбан е извикал да пази Златната ябълка.

— Аз съм — отвърна спокойно Мракомет.

— Е, държа да кажа и на теб и на кръвосмучещия, че повече няма да търпя да забърквате детето ми във вашите каши. Грижите на хората не засягат прекрасния народ и неговото потомство.

— Аз съм наполовина човек, мамо — обади се Звездин. Самодивата обаче вдигна ръка, давайки му знак да мълчи.

— Добре е, че си дошла — отвърна обаче Мракомет — тъкмо ще можеш да пазиш ябълката, докато ни няма.

Ноздрите на самодивата се разшириха от гняв.

— Много си нагъл, смъртнико!

— Нали? — попита Алкивиад.

— Мракомет е готин — каза обаче Звездин — какво е станало?

— Няма значение — гръмна гласът на майка му — каквото и да е станало, остава грижа за тези двамата!

— Първо ме чуй — каза Мракомет — и след това отсъди.

И нещо в думите му накара и самодивата, и Алкивиад да наострят слух.

— Знаете, че преди месец имаше земетресение — продължи Мракомет — знаете, какво изскочи от морето край Балчик.

— Древен град — кимна Звездин — писаха по новините.

— Древен град — повтори Мракомет — залят преди векове от огромна приливна вълна, цунами, невиждано за Черно море. Град със запазени руини в архитектурен стил, който напомня на този, виждан в остров Крит, но далеч по-архаичен. Находката на века. Българската Троя. Прекрасна новина за туристическите оператори, рай за археолози и историци. Рай, който се превърна в ад.

— Какво имаш предвид? — намръщи се Звездин.

— Специалисти от цяла Европа дойдоха на помощ на нашите археолози. Траколози и всякакви експерти по антична култура, нетърпеливи да изследват съкровището, което морето им подари. Цял екип учени, които изчезнаха без следа миналата нощ. Полицаите, изпратени да проверят защо никой не отговаря на обажданията също не се върнаха. Затова се обадиха на мен.

— И ти реши да наминеш? — попита Алкивиад.

— Първоначално не — отвърна Мракомет — в началото изпратих дронове, с които да огледам руините. Първо не забелязах

нищо, просто останки и изоставено оборудване от научните екипи. Но после видях това!

Мракомет махна с ръка и във въздуха се появи холограма на стара мраморна стена. Върху нея имаше надпис с червеникава течност, която подозрително напомняше на засъхнала кръв.

LIBERA TE TUTUME EX INFERIS

— Латински — предположи Звездин.

— Спасете се от пъкъла — преведе Мракомет — от ада. От Долната земя. Когато видях това, реших да ви позвъня.

— Никога не съм чувал за същество от Долната земя, което говори латински — отговори Звездин.

— Има обаче вампири, които го ползват — отвърна Алкивиад, — смятат, че това ги прави по-специални.

— Но това не е от вампири — поклати глава самодивата. Изглеждаше пребледняла.

— Ти знаеш от какво е? — спря погледа си на нея Мракомет. — Трябва да ни кажеш.

— Не зная — внезапно самодивата се прегърна с две ръце. Изглеждаше малка и уплашена, а аурата, която цялото й същество излъчваше, сякаш угасна.

— Това е стара и мрачна история. Чувала съм я от баба си, която я е чувала от нейната баба. Легенда, която е изгубена в мъглите на вековете. Но ние помним.

— За какво става дума? — попита Мракомет.

— Това е легенда от много стари времена, от вековете, в които хората още не са познавали Христа и са почитали старите богове. Всеки народ имал пантеон, който се борел със силите на злото. Който пазел създадения свят от първичния хаос, стремящ се да го погълне обратно. Но не всички смъртни почитали боговете.

Очите на самодивата потъмняха.

— Има легенди за окултисти, продали душите си на Хаоса, магьосници, чиито дела са тъй страшни, че са нарочно изличени от преданията. В земите на Елада, Тракия и Скития тези жреци почитали Гея, старата богиня на Земята, символа на безжизнената скала, която

иска да се отърси от тънката дреха на живота, обиколила тялото й. От недрата на Тартара, дълбоко в утробата на Гея, извират най-страховитите изчадия на Долната земя, същества тъй силни, че ако се появят днес, няма да ни спасят и двеста златни ябълки. Титаните. Гигантите. Сторъките. Тифон.

— Тези същества живи ли са още? — попита рязко Мракомет.

— Не — поклати глава самодивата — след безкрайни битки с боговете, майка им си ги прибрала. А след това ги жертвала.

— Не разбирам — поклати глава Алкивиад.

— Ще разбереш — отвърна самодивата — окултистите на старата майка не били единствените, обикалящи земята. В пустините от древен Египет имало секта магьосници, до такава степен изродени от Хаоса, който почитали, че изгубили човешки черти и заприличали на влечуги. Змиежреците на Апоп, последователи на първичния змей от Хаоса. Техният господар отново и отново бил отблъскван от обединените сили на Ра, Хор и Сет, забравили враждите си пред единния враг, демона от пустотата. Тогава змиежреците се обединили с окултистите на старата майка. Те се срещнали на бреговете, където днес се издига вашият град Балчик и построили храм, в който да срещнат господарите си. Гея и Апоп жертвали всичките си сили, за да създадат нов цар на света, бог, пред който всички да се преклонят и който да върне битието в небитието. Апогей.

Старите богове реагирали. Тъй както Гея и Апоп жертвали знанията си, така и те дали цялата си сила, за да унищожат новото творение. Огромни вълни се надигнали към кощунствения храм, зародил новия култ и древният град потънал, заедно с новосъздадения бог. Но злото не било победено, а само приспано. Древен бог, който някой ден ще се пробуди и ще унищожи всички ни.

— Не ми казвай, че си имаме работа с това — каза Алкивиад.

— Кой знае — поклати глава самодивата — може да са само окултистите на Хаоса, дошли, за да събудят своя господар.

— Само — кисело каза Алкивиад.

— Така или иначе трябва да разследваме — отсече Мракомет — старият Върбан ни заръчал да пазим този свят от заплахите на Долната земя. Това, което чух, ми звучи като сериозна заплаха. С мен ли сте?

— Разбира се — кимна Звездин.

— Не! — извика майка му. Но момчето стисна зъби и я погледна така, че самодивата сведе глава. Внезапно останалите я видяха такава, каквато бе в действителност — една разтревожена майка.

— Това е съдбата ми, мамо — отсече Звездин — затова съм се явил на тоя свят. За да изправя меча си срещу силите на Долната земя. Справихме се с чудовищата, които се опитаха да откраднат ябълката, с Дагон и Кракатау, а също и с Прамайката Ламя. Ще се справим и с това.

Алкивиад се изсмя рязко.

— Възхищавам се на оптимизма ти.

— Ти ще дойдеш ли? — погледна го Мракомет.

Вампирът понечи да отвърне нещо язвително, но в този момент прочете погледа на супергероя, въпреки червените очила, които уж го скриваха. Въпреки всичките си умения, той бе само един смъртен, който бе дошъл със зов за помощ. Само един смъртен, изправил се срещу сили, които далеч надхвърляха всичко, познато в неговия свят.

В моя свят, напомни си вампирът. С дара си, позволил му отново да се наслаждава на слънчевите лъчи, дядо Вървбан бе върнал Алкивиад в света на хората. Сега той трябваше да му се отплати.

Отново.

— Само да си сложа някаква риза — въздъхна примирено Алкивиад, след което се намръщи.

— Как точно ще стигнем до Балчик?

Лицето на Мракомет бе скрито зад маската, но вампирът можеше да се закълне, че супергероят се усмихва.

* * *

— Значи си имаш самолет? — каза Алкивиад, докато наблюдаваше странната черна конструкция, паркирана в двора му. Тя изглеждаше по-тъмна от костюма на самия Мракомет, построена по странен начин, с неестествени ъгли, които сякаш противоречаха на законите, познати ни от Евклидовата геометрия.

— Мраколетът — отвърна гордо Мракомет — летателен апарат, направен на база на новите открития и технологии… и не само.

— НЛО, нали? — попита внезапно Звездин — значи е истина. Извънземните кацат на земята.

Мракомет само го погледна, но не каза нищо.

— Това изпитвано ли е в полет? — намеси се Алкивиад.

— Не, но вечерта изглежда добра за това — отвърна Мракомет — в Мраколета има място за трима. За тримата пазители.

— Значи си го конструирал наскоро — предположи Звездин.

— Съобразителен си — отвърна само Мракомет.

Самодивата ги гледаше от входа на къщата.

— Ако нещо се случи със сина ми… — вдигна ръка тя.

— Ако се стигне дотам, вероятно светът вече няма да го има — сряза я Мракомет.

Звездин обаче се обърна към майка си и я приближи.

— Нищо лошо няма да стане — обеща той — победихме шампионите на Долната земя, ще се справим и с това.

— Победете окултистите, преди да са призовали древния бог — отвърна самодивата. — В противен случай…

Не довърши, но и нямаше смисъл.

Звездин я прегърна.

А след това тримата пазители се качиха на Мраколета. Машината полетя безшумно във въздуха и се насочи към морето.

* * *

Островът с древния храм се издигаше на няколко километра навътре в морето край Балчик. Появата му бе озадачила геолози, археолози и историци. Според проучванията разрушеният древен град, който днес се бе превърнал в Балчик, не бе чак толкова навътре. Подводните камери не бяха уловили руини и останки навътре в морето, поне не и тези, които сега се издигаха като проклятие над вълните. Изглеждаше, сякаш самото морско дъно се е разцепило, за да изплюе от недрата си пъкления остров.

Още щом Мраколетът приближи мястото, Звездин усети, че го обхваща вълна от безпокойство. За разлика от повечето антични сгради, направени от бял мрамор, тези на древния остров бяха изваяни от черен обсидиан и излъчваха заплашителна и някак потискаща аура.

Архитектурният им стил бе непознат за нетренирано око, макар ученият да можеше да забележи следи както от изкуството на древните гърци, така и на обитателите на далечния остров Крит, на номадските племена на скити и траки и дори сянка от монументалното изкуство на древния Египет или Мезоамерика. В центъра на острова се простираше огромен площад, обграден от масивни пирамидални структури по ъглите. В центъра му се издигаше грамадно черно капище, подпряно на масивни колони. Навсякъде из острова имаше следи от човешка дейност — измервателни уреди, сглобени палатки, които да служат за жилище на учените, дошли да изследват новата загадка, празни хеликоптери, чиито перки висяха неподвижни. Забелязваха се и полицейски машини, вертолет и няколко лодки, паркирани по брегoвете на излезлия от морето остров.

Но нито следа от живо същество.

Мракомет сканира околността с бордовия компютър на летателния си апарат, който трябваше да провери дали сред руините има живот. Машината отговори негативно, като според нея в мястото дори нямаше бактерии.

— Черна магия — предположи мрачно Звездин.

— Не думай — отвърна Алкивиад.

По традиция Мракомет не каза нищо, а просто приземи машината на площада. Звездин мигновено почувства как напрежението, излъчвано от околните сгради се увеличава десетократно. Не беше нещо конкретно, което можеш да посочиш, а по-скоро чувство за повишена тревожност и предстояща катастрофа.

Супергероят първи скокна от Мраколета, последван от Алкивиад и Звездин. Когато се озова на открито, юнакът със звезда на челото почувства как го полазват ледени тръпки.

Това място бе лошо. Хората не би трябвало да идват тук.

В същото време Алкивиад изсъска и оголи зъби.

— Немъртви!

— Къде? — попита Звездин и изтегли меча си. Дори вярното оръжие не му вдъхна чувство за сигурност.

— Не мога да определя откъде идва присъствието им — тръсна глава Алкивиад — знам обаче, че не са вампири. Нещо друго. Бих казал зомбита по сладникавата смрад, която усещам по небцето си, но

по някаква причина долавям и следи от интелект. Това не са обикновени немъртви.

— За пръв път чувам израз като „обикновени немъртви“ — поклати глава Звездин — по-важно е обаче да разберем къде са.

— Може би в пирамидите — предположи Мракомет — в крайна сметка мумиите винаги излизат оттам.

Алкивиад погледна към пирамидите и отвори уста, за да вдиша аромата, който само той можеше да усети. След което поклати глава.

— Не — каза той — в пирамидите има нещо неописуемо, но то е съвсем, съвсем мъртво.

— Богове — долетя непознат хрипкав глас и тримата пазители едновременно се обърнаха към Храма. На входа му стоеше висок човек с дълго кафеникаво яке и обветрено лице, на което бе изгряла широка усмивка. Той не бе сам, а придружаван от група мъже и жени. Всички те изглеждаха съвсем, съвсем мъртви — бледи като трупове и с различни смъртоносни рани по телата си. Кой наръган в стомаха, кой с разцепена глава… мъжът, който ги бе заговорил, бе с прерязано гърло.

— В пирамидите почиват останките от боговете Гея и Апоп, жертвали тленните си обвивки, за да създадат нещо ново. Те няма да се събудят — продължи усмихнатият мъж — но не те са проблемът ви.

— Кои сте вие? — попита Звездин.

— И какво представлявате? — добави Алкивиад, като оголи зъби — със сигурност не сте вампири. Магията ви е далеч по-… вулгарна.

— Но пък по-ефективна — отвърна мъжът, — ние нямаме нужда от кръв, за да оцеляваме.

— Вие сте учените, дошли да изследват мястото — внезапно каза Мракомет.

— Съобразителен, както винаги — кимна усмихнатият — или просто ти сервираха информацията в мозъка? Маската ти не скрива нищо от нас. Ние знаем кой си.

— Би трябвало да млъкнеш, ако знаеш какво е добро за теб — отвърна Мракомет и в следващия момент в ръката му се появи бластер.

— Чакайте малко — вдигна ръка Алкивиад — ако това са учените…

Вампирът ги погледна и присви очи.

— Вие сте се жертвали доброволно на това място, нали? Но защо?

— Защото те са окултистите на Хаоса, за които спомена мама — отвърна Звездин — сектите наистина са оцелели.

— Нещо повече — отвърна ученият — бяха готови, когато старият храм изплува от морето и дойдохме, за да подготвим идването на нашия бог.

— А полицаите? — попита Звездин — полицаите, които дойдоха да ви търсят.

— Необходима жертва, която да пробуди господаря Апогей от вековната му дрямка — усмихна се още по-широко окултистът. — Убеден съм обаче, че той ще оцени такъв разкошен десерт като вас. Трите пазители, спасили света от Долната земя. Как пък не…

Ученият махна с ръка.

— Убийте ги!

Немъртвите се стрелнаха към трите пазители. Те не бяха като зомбитата от филмите, мудни и тромави, придвижващи се с пъшкане и тътрене. Това бяха изчадия, които не зависеха от мускулите и уменията си, нито пък от формата, в която бяха били приживе. Черна магия задвижваше телата им с неестествена скорост, тя придаваше и сила на ударите им. Когато полицаите бяха дошли да потърсят „жертвите“ на изплувалия остров, немъртвите ги бяха очаквали и ги бяха избили с лекота.

Но трите пазители не бяха като полицаите.

Алкивиад посрещна немъртвите със сила, далеч надхвърляща тяхната и опит, трупан с векове. Той бе вампир, създание, запазило ума и волята си, а не марионетка на черно заклинание. Мина през немъртвите като вятър, а всеки от ударите му чупеше костите им. Кучешките му зъби се удължиха и разкъсаха прогнилите шии на мъртъвците. Обезглавени, те рухваха, без да станат повече.

Звездин развъртя меча, който бе върнал не едно или две чудовища обратно в Долната земя и окултистите разбраха, че нямат нищо, с което да се противопоставят на легендарното оръжие. Когато то минеше през телата им, старата магия ги подпалваше като сухи съчки и те изгаряха за секунди, оставяйки след себе си само мазни черни петна.

А Мракомет дори не позволи да го приближат. Той натисна нещо в колана си и от ботушите му изхвръкнаха пламъци, които го издигнаха във въздуха, далеч от досега на мъртвите им пръсти. А след

това супергероят хладнокръвно ги простреля право в главите. Лазерните лъчи пръснаха мозък, кръв и кости във въздуха, а след всеки изстрел един от немъртвите ставаше просто мъртъв.

Битката приключи за секунди и трите пазители приближиха останалия учен на храма. Той повече не се усмихваше.

— Вие не сте спечелили нищо — изсъска той — жертвоприношението е направено. Моят бог ще се пробуди!

Сякаш в отговор на думите му, древният храм зад него изтътна и целият остров се разлюля, обхванат от силно земетресение. Звездин изгуби равновесие и падна на едно коляно. Дори Алкивиад се олюля. Само Мракомет се издигна с помощта на ракетните си ботуши във въздуха и започна да левитира на малко разстояние над земята, готов да реагира при всяка проява на агресия от страна на учения.

Но той само стоеше и се смееше, докато старият храм зад него рухна. Обсидиановите колони са напукаха и паднаха, а след това цялата постройка се срина. В центъра на руините се оформи черен тайфун, който разлюля старите отломки и те хвръкнаха във всички посоки. Алкивиад трябваше да се метне към Звездин, за да го прикрие от едно парче камък, а Мракомет стреля два пъти с бластера си, за да пръсне летящите към него отломки.

Когато тайфунът най-после спря да вие, се разкри колосален исполин, висок поне четири метра. Той имаше стройно, изваяно тяло, наподобяващо това на гръцки бог, ала с чисто черна кожа, по-тъмна и от вечния мрак между звездите. Огромни криле като на гигантски прилеп плющяха на гърба му, а главата му бе на колосална кобра, с разперена качулка и немигащи очи, в които блещукаше лукав интелект.

Усмивката бе угаснала от лицето на последния окултист. Той се обърна към исполина и раболепно се просна по очи пред него.

— Господарю Апогей, добре дошъл отново в нашия свят!

Змийската глава се наклони към немъртвия.

— Аз, великият маг Даамон, бях онзи, който извърши ритуала, когато островът изплува от недрата на морето!

И ЗА ТОВА ЩЕ ПОЛУЧИШ НАГРАДАТА НА ХАОСА.

Гласът на Апогей не бе като нищо, което Звездин бе чувал. Самото присъствие на исполина излъчваше първична сила, която момчето не бе усещало никога, дори при появата на хтоничната ламя край Златната ябълка. Ала гласът бе дори още по-ужасен. В него се

чуваше тътенът от загиващи планети, съсъкът на угаснали слънца, писъците на цели народи, загинали в кръв и агония.

Апогей разтвори змийската си паст и изплю кълбо мрак към немъртвия. То удари Даамон в гърба и се загнезди там, след което се завихри като миниатюрна черна дупка. Великият маг отвори уста, за да изкрещи, но от нея не излезе нищо. За секунди черната дупка всмука цялото му тяло в себе си и изчезна.

Апогей отметна глава назад и се изсмя. Смехът му бе като гръмотевичен тътен. След това забеляза тримата пазители, които бяха застанали пред него.

ВИЕ НЕ СТЕ ОТ МОИТЕ НАИВНИ ОКУЛТИСТИ, каза божеството. **ВИЕ СТЕ ДОШЛИ ДА МЕ СПРЕТЕ.**

Змийската паст се изкриви в зловещо подобие на усмивка.

СИЛИТЕ НА ВАШИЯ СВЯТ ЗАЛИНЯВАТ БЕЗ СТАРИТЕ БОГОВЕ. НЯКОГА СРЕЩУ МЕН СЕ ИЗДИГНА ФАЛАНГА ОТ ХОПЛИТИ И КОНКЛАВ ОТ МАГЬОСНИЦИ. СЕГА ВИЖДАМ МОМЧЕ, МЪРТВЕЦ И САКАТ. КОЛКО ЖАЛКО.

— Ти и твоят вид повече нямате място в нашия свят — отвърна спокойно Мракомет — върни се на морското дъно и спи, докато изчезнем или, ако предпочиташ, слез на Долната земя, стига да можеш. Нямаш място тук. Това вече е земята на хората.

ГОЛЕМИ ДУМИ, отвърна Апогей. **ЗА МАЛКИ СЪЩЕСТВА. ХОРАТА СА САМО МИГ ОТ ИСТОРИЯТА НА ЗЕМЯТА. МИГ, ЧИИТО КРАЙ НАСТЪПВА ЗА ВАС СЕГА!**

Змийската паст се разтвори отново и ново кълбо тъмнина се стрелна към Мракомет, който мигновено излетя във въздуха. Втори бластер се появи в лявата му ръка и лазерните лъчи обсипаха черното тяло на исполина. По него обаче не се появи нито драскотина.

ТВОИТЕ СМЕХОТВОРНИ ОРЪЖИЯ НА СМЪРТЕН СА БЕЗСИЛНИ СРЕЩУ МЕН, изсъска Апогей и размаха черните си криле. Изви се ураганен вятър, който подхвана литналия Мракомет във въздуха, завъртя го като есенно листо и го заби във вътрешността на една от по-малките постройки на древния град.

Тогава нападна Алкивиад, събрал в себе си силата на всичката кръв, която бе изпил през живота си, бърз и силен като мълния, с ухапване като на минога, оголил зъби за да вкуси от божествения Икор, течащ във вените на Апогей.

Зъбите му обаче не можаха да пробият по-черната от катран кожа, а самият й допир го накара да се закашля и спря устрема му.

АРОГАНТНОСТТА ТИ СЪПЕРНИЧИ САМО НА ГЛУПОСТТА, ВАМПИРЕ, разсмя се Апогей, след което хвана дългокосата глава на вампира и я изви. Вратът на Алкивиад изпука с отвратителен звук и той рухна безжизнен на земята.

— Не! — изкрещя Звездин, когато видя как убиват приятеля му и се стрелна напред. Сияйният му меч описа бляскава дъга около тялото му и Апогей отстъпи за миг назад.

НАЙ-ПОСЛЕ някой, който **УМЕЕ ДА СЕ СРАЖАВА**, одобрително каза богът. В следващия момент в ръката му от нищото се появи извит египетски меч, който срещна оръжието на юнака. Двете остриета се срещнаха със звън, а Звездин усети как ръцете му изтръпват. Втори удар изби оръжието от ръката му, а Апогей изцъка разочаровано.

ТИ СИ ТВЪРДЕ МЛАД И СЛАБ, ЗА ДА МИ СЕ ПРОТИВОПОСТАВИШ, почти съжалително каза богът, след което внезапно приведе главата си и я стрелна напред. Челото му блъсна Звездин в гърдите и момчето чу как ребрата му изпукват. Миг по-късно почувства как се просва по гръб. В устата си усети соления вкус на кръв.

НЕ БИВАШЕ ДА ИДВАТЕ ТУК, МАЛКИ ПАЗИТЕЛИ, рече Апогей. **АЗ НЕ СЪМ КАТО ДЕЦАТА ОТ ДОЛНАТА ЗЕМЯ, КОИТО СРАЗИХТЕ. АЗ СЪМ ДЕТЕТО НА ВЕХТИТЕ БОГОВЕ, ГОСПОДАРЯТ НА ХАОСА, ШЕПОТЪТ ОТ КРАЯ НА СВЕТА.**

— Ти си този, който не трябваше да идва тук — изръмжа Мракомет, който се бе появил на вратата на храма, в който го бяха събрали. Непознато оръжие се бе появило в ръката му, странна пушка, чиято форма изглеждаше неестествена и флуидна, технология, изпреварила не с десетилетия, а с векове конвенционалната военна техника.

— Умри! — излая супергероят и стреля. Дулото на оръжието му изстреля топка мрак, същата, като онези, които плюеше самият Апогей. Тя се удари в черното тяло на бога и то стана сякаш по-масивно.

ГЛУПАВ СМЪРТЕН, изсмя се Апогей. **ГОРИШ ОГЪНЯ С ОГЪН. АЗ СЪМ АНТИМАТЕРИЯ. ТВОЯТ АНИХИЛАТОР НЕ**

МОЖЕ ДА МЕ СПРЕ. ТИ СИ ТОЗИ, КОЙТО ЩЕ УМРЕ.

В следващия момент Апогей плю два пъти, към колоните, които поддържаха постройката, на чиито вход бе Мракомет. Храмът изтътна и се стовари върху софийския супергерой, погребвайки го под руините си.

Богът огледа за последно безжизненото тяло на вампира, умиращия Звездин и могилата от камъни, превърнала се в лобно място на Мракомет.

СВЕТЪТ МЕ ОЧАКВА, изсъска богът и се издигна във въздуха.

* * *

Мракомет натисна копчето на колана си и втвърдилият се кевлар в наметалото му се отпусна. След това супергеройт внимателно се измъкна от отломките и почука леко по очилата си, за да оправи картината, която получаваше директно в мозъка. След като я нагласи, маскираният закуцука към падналия Звездин. Момчето стенеше, паднало по гръб, а по устните му бе избила кръв.

Очилата на Мракомет набързо сканираха на тялото.

— Ребрата ти са напукани — изхриптя той и коленичи до него. Не трябваше да го взима тук. Нито него, нито Алкивиад. Вампирът си бе отишъл заради неговата страхливост, а скоро момчето щеше да го последва.

— Имаш вътрешни наранявания — продължи Мракомет с равния си глас, макар пулсът му да се ускори. Това бе твърде познато, твърде ужасяващо, твърде близко до това, което самият той бе преживял.

— Манерката… — изпъшка само Звездин. Мракомет се сепна.

— Какво?

— Манерката… — повтори момчето — дай да пия…

Мракомет видя, че на кръста на младежа има мъничка дървена манерка. Той я взе, отвори капачката и я поднесе към устните на момчето. Звездин преглътна и в следващия момент по тялото му се разля жизненост. Ребрата му се наместиха с шумно изпукване и юнакът направи гримаса. След това обаче успя да стане и да се ухили на ошашавения Мракомет.

— Жива вода — каза той — винаги си взимам такава.

— Добра магия — долетя присмехулния глас на Алкивиад.

Мракомет се обърна рязко към него. Дори Звездин зяпна.

— Но как… — попита момчето — той ти счупи врата?

— Аха — съгласи се Алкивиад — неприятно усещане. Радостното е, че вампирите имат регенерация. За щастие успях да се напия с кръв преди Мракомет да нахлуе в дома ми и затова тя подейства бързо и сигурно.

Звездин се разсмя, а в следващия момент изненада и вампира, като го придърпа към себе си и го прегърна.

— Браво, дяволе! Без теб няма как да се справим.

— Не искам да попарвам ентусиазма ти, но и с мен сте заникъде — отвърна Алкивиад — не можем да се борим с онова същество.

— Не — отвърна Мракомет — но можем да го убием.

Сега бе ред на Звездин и Алкивиад да го погледнат изненадани.

— Какво? — попитаха и двамата в един глас.

— Сигурен съм — кимна софийският супергерой — с лекомислената си атака и глупави хвалби Апогей е пътник.

— Щом е така — внимателно попита Звездин — защо не го прати по пътя му досега?

— Нямах достатъчна база данни — отвърна равнодушно Мракомет — след първия сблъсък обаче информацията ми е достатъчна. Знам как да се справя с него.

След това раменете на супергероя увиснаха.

— Обаче имам нужда от вас, особено от теб, Алкивиад. Мога ли да разчитам на помощта ти?

— Разбира се — кимна вампирът.

— На моята също — добави Звездин.

— Значи е решено — Мракомет погледна към Мраколета, който по чудо бе останал незасегнат в сблъсъка.

— Да тръгваме.

* * *

Апогей мина като проклятие над морето. В сянката му вълните се надигнаха и се разпениха, като зъби на чудовищен звяр, освободил се след хилядолетен затвор. Крилатият бог се понесе право към

Ботаническата градина в Балчик, двореца на кралица Мария, издигнат от нея в чест на големите религии по света. Сякаш подсъзнателно тя бе знаела, че свещените символи ще са необходими. По убеждения бахайка, кралицата бе втъкала орнаменти от големите световни религии — християнство, ислям, будизъм — в своя дворец край морето. Сега тези символи оживяха с невидима сила и се противопоставиха на летящия бог.

ДОБЪР ОПИТ, изсмя се Апогей и спря във въздуха. **НО АЗ СЪКРУШИХ СТАРИТЕ БОГОВЕ, КОИТО НАИСТИНА ХОДЕХА ПО ЗЕМЯТА. НОВИТЕ СЪЩО НЯМА ДА МИ СЕ ОПРАТ.**

Змийската му паст се отвори и забълва черни храчки антиматерия, които се забиха в невидимото силово поле, вдигнало се пред Ботаническата градина. Бе нощем, но в комплекса все още имаше будни, щастливи хора, отишли да летуват край морето, успели да отделят от средствата си за няколко дни спокойствие.

Апогей искаше да пирува както с телата, така и с душите им. Твърде дълго бе останал в дрямка под вълните. Сега светът щеше да познае гнева му.

Защитната стена около двореца се счупи с трясъка на гигантско огледало и Апогей се изсмя гръмовно. Внезапно всички в околните хотели и вили усетиха скверното му присъствие. Писъци огласиха цялата околност, а Апогей се стрелна към градината, нетърпелив за разрушения. Кацна на плажа, издигащ се на скалистия бряг над морето и отвори уста да изстреля храчка антиматерия към двореца на кралицата…

Когато чу тихото жужене на Мраколета. Летателният апарат изникна до него и тримата пазители скочиха в синхрон от вътрешността му, заели бойна позиция.

НЕ СТЕ НАУЧИЛИ УРОКА СИ, усмихна се лукаво божеството. **НЕ ОЧАКВАХ ДА СТЕ ТОЛКОВА ГЛУПАВИ, ЧЕ ОТНОВО ДА СЕ ИЗПРЕЧИТЕ НА ПЪТЯ МИ.**

— Както ти казах, не трябваше да се будиш — отвърна Мракомет. На главата му имаше странна каска, на чиито визьор блещукаше електронен прицел, — твоят път свършва дотук.

— Погледни ме, Апогей! — извика Алкивиад.

Богът кръстоса змийските си очи с тези на вампира, а в следващия момент Алкивиад премести поглед върху прицела по

визьора на Мракомет. Механично, очите на божеството също спряха там и вампирът осъществи телепатичната връзка със супергероя.

Апогей изсъска и нахлу в разума на Мракомет.

* * *

От самото начало супергероят осъзна, че е допуснал грешка. Поредната си грешка. Бе сбъркал, когато бе довел момчето и вампира на това място. Бе подценил фатално съперника си, когато го нападна с бластерите. Бе се предоверил на анихилатора.

А сега бе сбъркал за последно, допускайки го в ума си. В действителност обаче Мракомет нямаше друг шанс. Всичко, което бе видял му бе доказало, че Апогей е неуязвим както за конвенционални, така и за свръхестествени оръжия. Той наистина бе божество, а не просто някое чудовище, като Дагон или хтоничната Ламя. Бе преценил, че богът има само една слабост, парадоксът на своята същност, която бе изчислил на компютъра на Мраколета, докато летеше към Ботаническата градина. Формула, която Мракомет искаше да вкара телепатично в ума му, като по този начин отслаби непоклатимата увереност, която му позволяваше да минава през всяка преграда.

Но Апогей бе обърнал играта в своя полза. Богът нахлу грубо в мозъка на смешното човече, дръзнало да му се опълчи и разкри всичките му тайни, включително тази, която Мракомет се бореше да забрави.

Истината бе, че Мракомет не искаше да плаши хората. Не искаше да е супергерой, шпионин и наемник на военнополитически съюзи, както се бе получило. Някога не бе такъв. Бе просто младеж, завършил право в Европа, върнал се в страната си с надеждата да я промени към по-добро. Заразен с идеалите на западната либерална демокрация, той се бе заел с това да се бори с недъзите на обществото. Организираше подписки, създаваше групи в социалните мрежи, задействаше протести, бореше се срещу несправедливостите в България не с оръжие, а със слово. Винаги бе готов да заеме непопулярната позиция. Защитаваше правата на малцинствата, когато апатичното множество прехвърляше проблемите си върху тях и кореше тайните им господари, които поддържаха мизерията, в която живеят, за да ги използват за

политически и криминални цели. Бореше се за приемането на различните, живеещи в ада на една ориенталска по дух държава. Искаше да запази природата й, едничкото истинско богатство, което България имаше.

Последното се оказа фаталната му грешка. Вдигна прекалено много шум около застрояването на красив девствен плаж, върху бетонирането на гора, каквато нямаше никъде в Европа, а може би и в света. Накърни интересите не на когото трябва и си плати за това. Мутрите нахлуха в дома му, груби и безцеремонни, след което го изнесоха в някой от мръсните докове, контролирани от мафиотските им босове и го заляха с бензин, а после му запалиха клечката и го оставиха да изгори жив. Накрая хвърлиха унищоженото тяло в морето, така че от него да не остане и следа.

Разбира се, сбъркаха. Агентите на Запада го следяха отдавна и бяха изчислили, че от него ще бъде направен пример, който да напомни на българите, че не те командват съдбата си. Не направиха нищо, за да го предотвратят. Изчакаха животът му да бъде на практика отнет, преди да вземат изтерзаното му тяло и да го отнесат в лабораториите си, където да създадат своя нов продукт — софийския супергерой, врага на престъпността, спасителят на Родината, който да приведе в ред настъпилия хаос.

Мракомет не бе глупав. Знаеше, че е просто една пионка в голяма и мръсна игра. Но въпреки това прие да играе, прие да бъде превърнат в киборг, организъм, поддържан с машини, изрод, който крие овъглените си черти зад маска. Прие го, защото вярваше, че е длъжен да помогне на своята страна. Защото вярваше, че може да бъде нормална държава.

Но нито държавата, нито светът бяха нормални, осъзна той, докато Апогей изравяше най-съкровените му тайни. Редът бе измама. Единствената истина бе в хаоса.

България и целият свят заслужаваха Апогей. Той бе логичният завършек в историята на една мъртвородена цивилизация, създаваща изроди и почитаща ги като герои.

Затова Мракомет реши да се предаде. Нямаше за какво да се бори. Хаосът носеше след себе си пустотата, а тя от своя страна съдържаше покой. Умиротворение. Умиротворението, което търсеше.

Така софийският супергерой щеше да приключи жизнения си път, ако не бе усетил как Алкивиад хваща едната му ръка, а Звездин — другата. Вампирът бе видял всичко, което Апогей изрови от ума на героя и го предаде на Звездин, а след това двамата опитаха да предадат своите мисли и чувства на изтерзания, изгарящ телом и духом Мракомет.

Не си сам, казаха му те. Имаш приятели. Има за какво да се бориш. Ние зависим от теб. Само ти можеш да ни спасиш.

И така Мракомет с последно усилие на волята натисна копчето на визьора си и предаде телепатичната формула на Апогей, парадоксът на съществуването на антиматерията, който трябваше да доведе до разпада й.

НЕ!, изкрещя богът, когато осъзна невъзможността за собственото си съществуване. Тялото му запремигва, несигурно в това дали трябва да бъде, а Алкивиад изкрещя:

— Звездине, сега!

А след това юнакът скочи напред и замахна с вълшебния си меч, за да съсече черния бог. Тялото на Апогей се разпадна на странни пиксели, като недодялано направена фигурка от компютърна игра, а скоро и те изчезнаха, като парчета сняг, стопени от пролетното слънце.

В това време Звездин вече се бе върнал при приятелите си. Мракомет увисна безпомощно в ръцете на Алкивиад, изгубил сили да се бори. Това бе последният му подвиг. Не можеше да се противопоставя до безкрай нито на неунищожимата престъпност, нито на мръсните политически игри, а още по-малко на чудовищата, които обитаваха света от другата страна на огледалото и само чакаха сгоден момент, за да нахлуят вътре.

— Спокойно — каза Алкивиад и вложи цялата си хипнотична сила в думите — всичко е наред.

— Господи, Мракомет! — каза Звездин и прибра меча си, след което прегърна супергероя.

— Не… — поклати глава Мракомет — не… казвам се Мартин. Не Мракомет.

И в следващия момент свали маската си и разкри овъгленото, обгоряло лице, озъбено в перманентна гримаса на болка.

— Няма нужда от това — поклати глава Звездин, след което вдигна очи нагоре.

— Майко!

Около тримата пазители засия ярка светлина.

* * *

Мартин се събуди с чувството, че е в прегръдките на майка си, което бе невъзможно, тъй като тя бе починала отдавна. Отвори очи и установи, че се намира в странно езеро. Някой бе подпрял главата му гладък камък. Тялото му бе чисто голо и той се изчерви, след което се огледа…

А после отново погледна тялото си.

Това бе невъзможно.

Сигурно сънуваше. Нараняванията му бяха изчезнали. Нямаше и следа от ужасните изгаряния, нито от механичните приспособления, които поддържаха живота му. Той погледна към отражението си в езерото и видя в него лицето си, истинското си лице, незасегнато от пламъците, лицето на хубав млад мъж, което в момента разцъфваше в усмивка. Единствено косата му го отличаваше от човека, който бе изгорял в онази ужасна нощ — някога тъмна, сега тя бе посребряла и добила цвета на скреж. Дали заради изживяния ужас от бензина, запалил се около тялото му или присъствието на черния бог в ума му, не бе сигурен. А и му се струваше, че няма чак такова значение.

— Невъзможно! — извика той и се огледа.

Около езерото имаше гъста гора, която изглеждаше несмущавана от цивилизацията. Той излезе на брега и намери чисти дрехи — обикновени, човешки дрехи, които го очакваха. Облече ги и се огледа.

Къде бе попаднал?

— Край извора на живата вода — отвърна му познат глас.

Мартин се извъртя и видя майката на Звездин, появила се сякаш от нищото.

— Само тя има силата да заличи такива наранявания, като твоите. Малцина са смъртните, които допускаме до това място. Но ти си го заслужи с победата над Апогей.

— Ако не бяха синът ти и вампирът, никога нямаше да успея.

— А ако не беше ти, детето ми щеше да е мъртво. Заедно с целия свят. Няма нужда да скромничиш.

— Не е в стила ти — обади се Алкивиад, който също се появи от нищото, заедно със Звездин. Вампирът изглеждаше не както обикновено. Не така блед — и искрено усмихнат, вместо с обичайната присмехулност.

— Ти… — отвори уста Мартин.

— Звездин се оказа щедър. Той предложи на самодивите да утолят жаждата ми завинаги. Вместо кръв пих жива вода. Сега вече нямам нужда от тези.

Алкивиад посочи удължените си зъби.

— Вампирът съществува в мен, но дълбоко. Може да бъде призован само…

— Ако се наложи — допълни го самодивата — никога не се знае кога отново ще имаме нужда от тримата пазители.

Мартин погледна към звездочелия, който прибра ръце в джобовете си и погледна настрани.

— Винаги ли си толкова щедър с приятелите си? — попита той.

— До скоро — отвърна внимателно Звездин — нямах истински приятели. Хора, с които да излизам…

Момчето се усмихна.

— Да се наливам…

— Звездине! — извика майка му.

— Да — не й обърна внимание звездочелият — но такива, които да ме разберат, да са усетили погледа на бездната върху себе си и да не са премигнали…

Звездин поклати глава и в този миг Мартин осъзна, че момчето също има тъмни тайни, като самия него или като Алкивиад.

Но сега не бе време за тях. Около езерото се бяха появили самодиви, които носеха ароматни, български гозби и устата на Мартин, който се хранеше на системи през годините след гибелта си край Слънчев бряг, се изпълни със слюнка. С изненада видя, че вампирът също вдишва с пълни гърди от уханието. Алкивиад не бе вкусвал човешка храна от още по-отдавна.

— Сега обаче — каза Звездин и се усмихна — е време за празник.

След което погледна умолително към майка си.

— Добре — въздъхна накрая тя — надявам се знаете какво правите, но ще ви дам от самодивската ракия.

Разбира се, на следващия ден и тримата пазители имаха ужасно главоболие.

БРАНИМИР СЪБЕВ
ВОДНИЯТ ГРАД

Малко хора знаеха, че младият мъж на възвишението се казва Джеси Уинслоу. Среден на ръст, тъмноок и с лице, цялото в белези, той гледаше пред себе си, стиснал юмруци. Първото нещо, което се набиваше в очите ти при среща с него бе дънковото му яке с кожени ръкави, на чийто гръб бяха извезани седем звезди. Заради това съзвездие на гърба му всички го наричаха просто Орион.

Но още по-малко хора знаеха, че е родом от Уотър Сити.

Някога родното му място беше красив крайбрежен град с население стотици хиляди души и имаше съвсем различно име. Ала откакто удари Тройното Бедствие и океанът нахлу в поселището, заливайки всичко под метри вода, много неща се промениха, не само името. Повечето хора загинаха, а останалите напуснаха Водния Град, оставяйки сградите, автомобилите и вещите си на милостта на океана и мародерите.

Орион се приведе и втренчи поглед в огромното езеро пред него, от което тук-там стърчаха най-високите сгради. Няколко черни кичура от дългата му коса влязоха в очите и той с досада ги отмести. Нейде там, във водния хаос на родния му град се намираше лек за спасение на десетки, може би стотици милиони хора. Той стегна връзките на кубинките си, провери кобура с пистолета и канията с ножа, после се оттласна напред с лодката и загреба.

Джеси бе част от Комитета по Оцеляване, по-точно един от доброволците за специални поръчения. Когато ледниците в Арктика и Антарктика започнаха да се топят и да погребват под водна маса крайбрежните градове в цял свят, целостта на държавните граници и отношенията между отделните страни бяха все още стабилни. Ала това бе само Първата Вълна от Тройното Бедствие.

Втората вълна бе метеоритът, който удари Земята. Най-тъжното бе, че гигантското парче скала, носещо се с плашеща скорост из Космоса бе забелязано навреме, ала никой не предприе ответни мерки.

Уж щеше да ни подмине, после се оказа, че няма да ни подмине, но да не се плашим — ударът ще е лек. После се призна — е, ударът няма да е толкова лек, но ще го изтърпим, все пак ще е в Тихия Океан.

Поне за това бяха прави — метеоритът наистина се заби в Тихия Океан, на около петстотин километра западно от хавайския бряг. Ударната вълна обиколи Земята три пъти и предизвика мегацунами, което се втурна гладно напред, поглъщайки по пътя си Полинезия, Нова Зеландия, Япония, половин Австралия, Мексико, Западното Крайбрежие, стигна до Канада и Аляска. Населението на планетата бе силно редуцирано и много места останаха завинаги под водата, но все още имаше оцелели, които се бореха с природата и мародерите.

И, разбира се — Третата Вълна. „Скорпион“.

Хората си блъскаха главите как един грипен вирус може за пет-шест дни да изпрати напълно здрав човек в гроба. В рамките на броени часове болният минаваше през фази като обща отпадналост, болки в мускулите и ставите, вдигаше висока температура. После минаваше на кашлица с храчки, диария, повръщане, целият ставаше жълт като восък и накрая заспиваше сън, от който не се събуждаше. Изкуствено създаден, или мутирал по естествен път? Какво ли значение имаше вече. Всяка държава се бе обърнала към себе си и се мъчеше да се възстанови сама от Тройното Бедствие — нямаше друг начин, при положение че на всички им беше трудно и не можеха да отделят сили и средства, за да помогнат на другите. От вируса загинаха стотици милиони и той бе бич и днес.

Джеси гребеше с бавни, пестеливи движения. Там някъде, в родния му град, който се ширваше пред него беше скрито лекарството срещу вируса — „Ескулап“. И лек, и ваксина. Една от водещите фигури в Комитета по оцеляване беше д-р Ралф Зюс, медик и биолог. Докторът твърдеше, че вирусът е изкуствено създаден и като един от водещите специалисти в страната с изследователска цел той е имал осигурен достъп до щам на „Скорпион“ с правителствени протекции. Точно преди да удари Втората вълна Зюс обаче тайно изготвил препарат, който действа едновременно като лекарство и ваксина срещу вируса и го заключил в сейфа си. После метеоритът ударил, потапяйки всичко във вода и се наложило докторът да се спасява, зарязвайки лекарството. Въпросният сейф се намираше в кабинета му на осемнадесетия етаж в болницата „Свети Кристофър“. Във вътрешния

джоб на Орион кротуваше карта, където докторът бе нарисувал по памет разположението на помещенията на въпросния етаж включително кабинета си, а най-отдолу — ситна поредица от цифри, комбинацията за отключване на сейфа.

Наглед недотам сложна задача, ала Джеси не си правеше илюзии и бе подготвен за всякакви проблеми и изненади. Близо тридесетгодишният мъж бе израснал сам с баща си, бивш военен, който бе предал на сина си всичко, което знаеше: стрелба, плуване, ръкопашен бой, катерене, боравене с хладни оръжия, ориентиране, как да си набавя храна и изобщо всичко, свързано с оцеляване във всякакви условия. Неслучайно предлагаха Уинслоу за най-опасните и сериозни мисии и досега той винаги се справяше успешно, затова и го избраха за операция „Ескулап“.

Орион не се бе връщал в родния си град от години — всъщност, откакто успя да се спаси от Бедствието. Нямаше и за какво — родната му къща бе под водата. Сега разглеждаше сградите, сякаш ги виждаше за пръв път. Жилищни сгради, небостъргачи, офис сгради, молове, църкви. Градът, естествено, не бе залят навсякъде еднакво — на някои места дълбочината на водата бе поне 30–40 метра, на други Джеси ловко направляваше лодката, защото последната можеше да заседне.

Небето бе мрачно, закрито от облаци, които не пропускаха слънчев лъч. Над Водния Град тегнеше тишина, тежка и плътна като завеса — звуците от веслото на Джеси сякаш отекваха по водата. Наоколо нямаше нищо живо, което да помръдне, да наруши неподвижния, замръзнал пейзаж. Сякаш ей сега щеше да завали и водата да събере земя и небе в едно. Сградите се издигаха над водата ту ниски, ту високи, сиви и черни монолити от камък, стомана и бетон. Сгради, в които водата малко по малко, бавно и неумолимо се просмукваше с обещанието един ден да ги срути и завлече завинаги долу, в прегръдките си. Орион имаше чувството, че направлява лодката през гигантско гробище, което не бе далеч от истината.

След малко Джеси се озова в самия център на града, който бе най-ниско и бе най-много запълнен с вода. Точно две сгради се извисяваха над водата — едната бе общината, от която стърчеше само върхът на часовниковата й кула, а другата точно срещу нея: болницата „Свети Кристофър“. Огромна, мрачна кутия на двадесет етажа, петнадесет от които бяха под вода, осеяна с тъмни прозорци, някои от

които счупени. Джеси се приближи до един такъв и скочи в сумрачна стая право върху бюрото. Върза лодката за тръбите на парното, измъкна джобно фенерче и огледа на светлината му къде е попаднал. Съдейки по таблото с букви в различни размери на стената, явно това бе кабинет на офталмолог. Орион извади глока си, отвори вратата и тихо тръгна из болничните коридори.

Часовникът на ръката му показваше четири и половина следобед, но мракът бе почти непрогледен. Бледата дневна светлина проникваше едва-едва, и то нарядко. Лъчът на фенерчето осветяваше разбити врати, изтърбушени канапета, саксии с изтръгнати фикуси и филодендрони, тук-там някоя носилка. Кубинките на Орион от време на време проскърцваха предупредително, натъквайки се на счупено стъкло. Явно бяха идвали мародери. В дъното на коридора се очерта стълбище. Джеси се заизкачва.

Стигна осемнадесетия етаж и предпазливо бутна вратата — нищо. Все същият пуст, празен коридор. Джеси извади картата и я разгледа: груба скица на етажа и комбинацията за сейфа на доктора: 11-12-2-7-6-10. Според нея трябваше да продължи напред и в края на коридора да завие вляво. Кабинетът на д-р Зюс беше малко след чупката, номер 1844. Орион сякаш дочу отнякъде лек шум и замръзна, настръхнал, наострил уши като хртка. Шумът не се повтори, но Орион остана нащрек. Зави зад ъгъла — пак нищо. Няколко крачки по-късно се озова пред кабинет номер 1844. Фенерчето освети врата, която по чудо не беше изкъртена — на табелата й пишеше „Д-р Ралф Зюс“. Джеси натисна бравата й — отключено.

Определено това беше стаята на д-р Зюс. По стените висяха десетки грамоти и отличия от различни конференции, сбирки и семинари, а на бюрото дори имаше снимка, показваща доктора усмихнат с непозната жена и две малки момиченца. В ъгъла имаше кушетка, а стените представляваха стъклени витрини, пълни с най-различни шишенца, съдържащи какво ли не. Това, което интересуваше Орион обаче трябваше да се намира точно зад бюрото, над главата на доктора: репродукция, изобразяваща Витрувианския Човек на Да Винчи. Въпросната картина лежеше на пода разпрана, а сейфът, криещ се зад нея зееше широко отворен. Джеси разгледа празния сейф, претърси целия кабинет, но не откри това, за което бе дошъл. Някой го

беше изпреварил — някой, който бе дошъл точно за „Ескулап“, знаеше къде да го намери и каква е комбинацията за сейфа.

Отвън отново се чу същият шум — сякаш някой стъпва внимателно, стараейки се да остане незабелязан. Орион заряза всякаква предпазливост, изскокна от кабинета с насочен пистолет и започна да стреля, без да се прикрива. Срещу него стояха трима мъже на видима възраст между 25 и 50 години. Двама без съмнение бяха баща и син, третият вероятно също техен родственик. Бяха облечени в зелени рибарски дрехи, а в ръце стискаха мачете, нож, харпун. Физиономиите на мародерите така си и останаха изненадани, завинаги запечатани на лицата им — пет изстрела бяха необходими на Джеси, за да ги просне на мозайката и да навирят гумените ботуши.

Орион щателно претърси телата — не, лекарството не беше у тях. Нищо, което дори да наподобява цилиндър от плътно стъкло с големината на ръчна граната, пълен с бледорозова течност. Явно този път мисията му щеше да се окаже неуспешна. Джеси въздъхна и заслиза надолу по стълбите, където в кабинета на офталмолога го чакаше лодката му. Отвърза я и се оттласна, напускайки града. Само да се махне от тази проклета вода и напред го очакваше Топика, Канзас, където бе базата на Комитета и най-важното — имаше суша.

Тъкмо бе излязъл от центъра и лавираше между небостъргачите в падащия мрак, когато усети тръпка по гърба. Инстинктите му никога не лъжеха — обърна се светкавично и видя диря във водата, която пресичаше тази на лодката му. Какво беше това? Лодката се разклати. Орион различи дълго, кожесто тяло в тъмната вода, широко две педи и бързо загреба към най-близката сграда.

Почти бе стигнал, когато гигантската змия се издигна два метра над водата и нанесе своя удар. Малката лодка се строши, а Орион изхвърча напред като тапа и разби прозорец, падайки в някакъв офис кабинет. Опомни се и извади глока — чудовището вече се плъзгаше след него вътре. Мъжът заби десетина куршума в тялото на змията, някои в главата, но не това спря устрема на звяра.

А два изстрела от едрокалибрена пушка, разнесли се над главата му.

Орион се надигна, срещайки зелените очи на спасителя си. Оказа се момиче във военни дрехи, около двадесетгодишно, с вързана на опашка лешникова коса, стиснала грамадна помпа. Средна на ръст, по-

скоро ниска, нямаше и петдесет килограма — Джеси се зачуди как откатът не я отхвърля назад. Подаде ръка:

— Благодаря за намесата. Казвам се Джеси.

— Моля — отвърна хладно жената, без да я поеме. — Знам кой си, Орион. Аз съм Кайра Хунд, а това е сестра ми Лин.

Уинслоу свали ръка и проследи палеца, сочещ зад гърба й и видя в сумрака на прага да се гуши момиче на 11–12 години, облечено в бели дрехи и непохватно стиснало арбалет. Джеси подритна трупа на чудовището. Изглеждаше досущ като огромна сива анаконда без люспи и с несъразмерно голяма глава. Зъбите бяха на три реда, дълги и тънки като игли.

— Какво е това, по дяволите? Дълго е поне седем-осем метра.

— И по-големи има. Ела, да се качим горе, тук е опасно.

Орион последва Кайра, тайно хвърляйки погледи към обвития и в камуфлаж задник.

Момичетата заведоха Джеси на последния, двадесети етаж, където се озоваха в голяма заседателна зала. В центъра на помещението имаше дълга маса, около която бяха наредени двадесетина стола. Единствената друга мебел беше грамаден тежък шкаф, който тримата избутаха с дружни усилия пред вратата. В единия ъгъл на залата бяха разпънати два спални чувала и Лин побърза да се мушне в единия. Кайра спусна щорите и запали свещ, която постави на масата. Двамата с Джеси седнаха един до друг — тя му предложи консерва, но той отказа, въпреки че бе гладен. Задоволи се с бутилка вода, докато Кайра омиташе оскъдната си вечеря. Жената се нахрани и заразказва с глух глас:

— Аз и сестра ми сме едни от малкото жители, все още обитаващи Водния Град. Общо сме останали към 10–20 души, не повече. Не поддържаме контакти с останалите, страним от тях. Повечето са мародери и единствените им желания спрямо мен и сестра ми са от сексуален и гастрономичен характер. Добре, че са пушката и арбалета. Оцеляваме като кръстосваме из града, търсейки нещо за ядене — консерви или от сорта, по някои от най-високите сгради съм заложила капани, в които от време на време се хваща по някоя птица, такива неща. Утре ще те заведа да видиш. Дай ми малко вода.

Джеси й подаде бутилката. Тя отпи и продължи:

— Тогава внезапно ей така, сякаш от нищото се появиха сукуруку.

— Суко-какво? — повдигна вежди Орион.

— Сукуруку — търпеливо повтори Кайра. — По-точно, дойдоха от океана. Така ги нарекох, както са им казвали индианците по Амазонка. Приличат на анаконди, но не съвсем — ти сам видя. Отначало бяха малко на брой и на ръст — най-големите не надвишаваха пет метра. Избягваха хората, плашеха се. За нула време обаче се размножиха и започнаха да растат. Виждала съм екземпляри по петнадесет, че и двадесет метра. Сега ние започнахме да ги избягваме — не че ни забелязваха, но с този вид и размери… Докато един ден храната на сукуруку свърши.

— Какво ядяха?

— Кайра се усмихна.

— Никога няма да познаеш. Сол.

— Сол? — ококори се Джеси.

— Да, сол. Представи си тези изчадия в морската вода, заляла всичко наоколо! Къпят се в храна, но накрая станаха толкова много и така големи, че солта свърши. Започнаха да се избиват помежду си едно друго, пиейки си кръвта вместо сол, обърнаха се и към нас, доста народ избиха… Немалко от сукуруку се върнаха обратно в океана, откъдето дойдоха. Сега са останали малко, но най-големите и най-силни. Както и предводителката им. Яку-Мама.

— Това вече съм го чувал. Майката на реката?

— Точно така, господарката на всички водни твари. Пак аз я кръстих така. Не съм я виждала… Но Лин я видя веднъж. Каза, че това чудо е дълго може би петдесет метра и широко поне два. Три дни не можах да я успокоя — трепереше като трескава, прегърнала коленете си, и само се клатеше напред-назад. Оттогава се затвори в себе си, стана мълчалива, замислена. Живеем тежък живот в трудни времена.

Джеси нямаше как да не се съгласи с това. Помълчаха известно време, а свещта догоря. Кайра стана.

— Хайде, да лягаме да спим. Утре е нов ден. Намери си някъде място да изкараш нощта.

Орион събра осем стола в два реда по четири, допрени един до друг и се изтегна на импровизираното легло. И на по-гадни места бе

спал.

Сутринта се събудиха рано и раздвижиха схванатите си от неудобното спане тела. Момичетата заведоха Джеси на покрива, където той видя нещо необичайно, но което без съмнение бе приятна изненада. От върха на сградата до върха на съседната бе здраво опънат дебел, стегнат кабел. В далечината Джеси успя да различи и други свързани по този начин покриви.

— Кой е опънал тези кабели — ти, някой друг? Как, по какъв начин?

Кайра сви рамене.

— Какво значение има. Ето, дръж и ме последвай когато ти дам знак.

Джеси взе здравия ремък, който му подаде момичето и изчака тя да се пусне до следващата сграда, след което му махна с ръка. Орион преметна ремъка през кабела, пое си дъх и се пусна. Усещането беше невероятно — рисковано, наелектризиращо, изпълващо с адреналин. Когато скочи на отсрещния покрив, гърдите му поемаха живителен кислород с неподправена наслада.

А сега щеше да се наслади на нещо още по-хубаво.

Закуска.

Момичетата бяха заложили примки на покрива, в които все още отчаяно се мятаха цели три гълъба. Кайра сръчно им изви вратовете, после ги изкорми и одра, а Джеси помогна на сестра й да измъкне малко барбекю изпод купчина найлони заедно с торба дървени въглища. Не след дълго от птиците се разнесе приятна миризма на печено месо и триото седна да закусва.

Вече дооглозгваха малките костици, когато Кайра ненадейно запита:

— Аз ти разказах много неща за нас, но ти не разказа нищо за себе си.

Джеси сви рамене и изплю някакво хрущялче.

— Не си падам много по приказките, а и повечето е известно.

Кайра кимна и остави недоядено пиле.

— Да, всички знаят за Джеси Уинслоу, известен още като Орион. За десетките мисии и спасителни операции, в които си участвал, за

стотиците, да не кажа хиляди животи, които си спасил. Но, кажи ми, какво те доведе ТОЧНО тук? Във Водния Град?

— Роден съм тук — полугласно рече Орион. Личеше си, че разговорът му е неприятен.

Хунд обаче бе настоятелна и продължи да дълбае:

— И дойде чак тук, воден от носталгията? Пропътува хиляди километри от Канзас, за да зърнеш родния дом под водата? Ти си дошъл на мисия, Уинслоу. Търсиш нещо. Какво търсиш?

— Не е твоя работа — отвърна една идея по-рязко Орион и се изправи. Беше се нахранил и вече нямаше работа тук, трябваше да се върне обратно. Малката Лин също бе оставила месото настрани и го следеше с немигащ поглед.

Тъкмо бе направил няколко крачки към кабела и смяташе да си тръгне, без да се сбогува, когато гласът на Кайра го догони:

— О, напротив. Мисля, че е напълно моя работа. Защото отлично знам какво търсиш.

Джеси спря и се извърна.

— И какво търся?

Младата жена бръкна във вътрешния си джоб и извади цилиндричен предмет от стъкло. Пълен с розова течност.

— Това.

Орион нямаше нужда да пита какво вижда — бе повече от ясно. Тялото му реагира инстинктивно и тъкмо бе направил две-три крачки към Кайра, когато изскърцване отстрани достигна през ушите до мозъка му и го закова на място. Малката сестричка бе запънала стрела в арбалета, чийто връх сочеше право в гърдите на Джеси — от това разстояние едва ли би пропуснала.

— Как си отворила сейфа?

— Лесно — изсумтя Кайра и прибра обратно „Ескулап“. — Помниш ли комбинацията?

Орион не затормозяваше мозъка си с информация, която не е задължително да бъде запаметена, затова извади картата от Зюс и се втренчи в числата най-долу. Лин все така го държеше на мушка, без да отмества арбалета и на милиметър.

— Числата са всъщност рождените ни дни: моят и на сестра ми — поясни жената. — Ние сме дъщери на д-р Зюс.

Очите на Джеси се разшириха. Ето изненада, която даваше отговор на някои въпроси.

— След развода приехме фамилията на майка ни, при която останахме. С татко се виждахме само през уикенда — водеше ни на разходка, купуваше ни сладолед и разказваше за последните си проекти. Един от тях беше „Ескулап“ — създаден като противовес на „Скорпион“. Да, вирусът убиец е човешко творение, на който татко ми също е главен инженер.

Орион изсъска, показвайки зъбите си. Беше отвратен от истината. Кайра продължи:

— Оттам нататък беше лесно. Знам за кабинета на татко и неговия сейф — колкото до комбинацията, рожденитe ни дни му служеха за шифър на почти всичко. Взех „Ескулап“ и го пазя, мисля, че имам право на това.

— Какво искаш?

— Искам протекция, за мен и за сестра ми. Искаме да се махнем оттук и да заживеем нормално, човешки — в Топика, Канзас, където сте ти, татко, Комитета и още толкова спасени хора. Сами не можем да стигнем, трябва ни водач като теб до там. Знам, че квотите ви са силно ограничени, но все ще успеете някак да сместите две момичета. Които са плът и кръв на неформалния лидер на града и носят лекарството за унищожаване на вируса „Скорпион“.

— Това си е ултиматум, до известна степен дори изнудване.

— Нямаме друг избор. Ти също. Е, какъв е отговорът?

Отговорът на Джеси се проточи. Мълчанието между трите се нагнетяваше с всяка изминала секунда, напрежението растеше. Орион и Кайра се гледаха от упор, а Лин следеше Орион с арбалета.

Гръмотевица извади трите от унеса им, последвана от капки дъжд, едри като монети.

— Да се върнем обратно — предложи Джеси.

Дъждът не спря цяла седмица. Ту се усилваше и блъскаше зверски като побеснял барабанист, ту леко плачеше като прелъстена девица. Полека-лека водата за пиене също намаляваше, всичката храна свърши. Трите седяха в голямата заседателна зала, стараейки се да избягват погледите си — момичетата в единия край, сгушени една в

друга, Орион в другия, положил длани на коленете си. Редките им излизания бяха в търсене на нещо за ядене, основно в болницата. Не намериха нищо освен малък сал от празни варели, привързан до ъглов балкон, принадлежал вероятно на рибарите, които Джеси застреля.

Навън пейзажът изглеждаше сякаш нарисуван от художник — сюрреалист. Слънцето не можеше да пробие облаците и през дъждовната пелена сградите изглеждаха плашещи и нереални: вече не бяха само мрачни и злокобни безлични кутии от бетон и стъкло, оцветени в сиво. Очертанията им се разкривяваха, размити линии се срещаха в размазани ъгли, пречупени през кривата водна призма. Вода, вода и пак вода — превзела земята и небето, мъчеща се да ги съшие в едно, да измести въздуха и да покрие всичко в нерушимия монолит на властта си.

А в това мокро царство като новородени ларви се гърчеха децата на водната стихия, единствените й живи обитатели — сукуруку. Плъзгащи се безшумно в тъмните дълбини, разсичащи повърхността, сива като телата им. Понякога се надигаха и гневно изплюваха струи морска вода, обезсолена от вечния им глад, друг път разбиваха с глави стъклата на прозорците и се плъзгаха вътре в сградата, но неизменно стигаха до незалети места и бяха принудени да се върнат обратно.

Накрая дъждът спря, оставяйки след себе си мрачни облаци и бели потоци мъгла. Джеси се изправи.

— Хайде, да тръгваме. Ще ви заведа в Топика, но при едно условие — дайте ми „Ескулап“. Аз ще го нося.

Кайра извади цилиндъра и го остави на масата. Орион го прибра и разпореди:

— Хайде, Тото и Дороти. Събирайте си багажа и да поемаме към Канзас.

Девойките не чакаха втора покана. След малко раниците им бяха готови и тримата се качиха на малкия сал от варели — едвам се събраха. Джеси направляваше сала с помощта на дълъг прът, криволичейки между сградите. Момичетата бяха приседнали, стиснали оръжията си и зорко се оглеждаха на всички страни. Сукуруку не закъсняха.

Отначало се появиха малки, 5–6 метрови — Джеси прасна едно с прът и го прогони, Лин прониза друга змия с арбалета и почти

веднага изникнаха посестримите й, които се нахвърлиха на пресния труп и даже се сбиха. На всичкото отгоре отново започна да ръми.

— Дано дъждът се усили — прошепна Кайра. — Змиите се ориентират основно с обонянието си, зрението им е слабо и при дъжд се влошава допълнително.

Орион не отговори, а продължи да натиска мълчаливо с пръта. Сградите оредяваха, а сукуруку ставаха все повече и по-едри. Лин забиваше стрели в телата на змиите, сестра й също започна да стреля. Улучените изчадия загиваха не толкова от оръжията на момичетата, колкото от иглените зъби на събратята си, които изсмукваха кръвта им до капка. Джеси напрягаше мускули, но салът се движеше бавно…

Змиите прииждаха, момичетата стреляха пряко сили, ала накрая се случи закономерното. Гигантска сукуруку издигна дебело си две крачки тяло няколко метра над сала. Изтърпя стоически залповете, включително от пистолета на Джеси, включил се чак сега, после се стрелна с бързина, с която такова туловище просто не би трябвало да разполага. Огромната паст налапа Лин чак до кръста и я изтръгна от сала, подмятайки я във въздуха.

Писъкът на Кайра почти оглуши Орион, но не направи никакво впечатление на чудовищата, които се биеха, разкъсваха телцето на малкото момиче и жадно поглъщаха кръвта му. Разплакана, жената захвърли пушката си във водата и в безсилната си ярост налагаше слепешката гърба на Уинслоу, който стоически търпеше и ударите, и клетвите й, че не е спасил сестра й.

А сукуруку бяха много. Бяха едри, и гладни. Не след дълго сивкавите им туловища се замяркаха във водата недалеч назад. Сградите бяха свършили и оставаше сравнително малко разстояние до сушата. Орион натискаше с всичка сила, все по-бързо и по-бързо, може би щяха да се откопчат от змиите…

Нещо огромно премина близо до двамата, разклащайки сала им. От разместените водни маси се образуваха вълни и гневът на Кайра секна рязко като електроуред с изваден щепсел.

— Не…

Богинята на водата изскочи от обителта си, посипвайки ги с пръски. Извисяваше се като триетажна сграда над тях и кой знае колко още от туловището й се криеше в дълбините. Вцепенени, мъжът и жената наблюдаваха двете присвити очи, големи като автомобилни

гуми, които бавно се приближаваха към тях. Яку-Мама бе достатъчно едра, че да погълне на един залък целия сал.

Хипнотизиращият й поглед се премести на Джеси, сякаш му казваше нещо по телепатичен път.

И Орион разбра.

Реално погледнато, нямаше друг изход. Ножът се озова в ръката му и той се обърна, прегръщайки Кайра.

— Съжалявам — отсече с твърд тон без никакво съжаление той и заби острието под пъпа на момичето.

Жената хлъцна, разширила очи и по тялото й премина гърч, но Джеси я държеше здраво — бе як мъж. Разпра я нагоре чак до гърдите, после я завъртя около себе си в някакво гротескно подобие на танц и я хвърли на Яку-Мама.

Богинята благосклонно прие дара, преди той да падне във водата. Жертвата изчезна в огромната й паст, а Орион продължи напред. Не се обърна назад да види какво се случва — дали сукуруку бяха под властта на Яку-Мама и щяха покорно да изчакат божеството им да се нахрани, дали тя щеше да сподели хапката с васалите си или събрали кураж от броя си те ще й се нахвърлят… Не го интересуваше.

Стигна до малкото възвишение и пое нагоре, по-далеч от Водния Град, обитателите му и спомените, които щяха да го преследват цял живот. Изтри една сълза, докато крачеше напред и все напред, към щаба. „Ескулап“ кротуваше във вътрешния му джоб, понесъл спасение за цялото човечество.

Джеси изведнъж си спомни стара фраза — „Каква полза да спасиш целия свят, ако в замяна на това изгубиш собствената си душа“. Орион обичаше света и бе посветил живота си на неговото спасение.

Ако цената за това беше и една душа — неговата, той би я жертвал. Струваше му се справедлива замяна.

ДОНКО НАЙДЕНОВ
ПЛАЗМЕНАТА МАТЕРИЯ

Томас се събуждаше мъчно. Люлеенето на кораба бе плавно и меко, а снижаващото се над хоризонта слънце все още жарко напичаше лявата му страна.

Бурята?!

Споменът връхлетя в главата му като внезапен удар. Томас се изправи. Лежеше на голям червен контейнер, стоящ стабилно върху мократа дъсчена палуба. Огледа околността. Океанът бе тих, а правата линия на хоризонта пораждаше усещане за спокойствие и безвремие. Небето бе синьо, безоблачно — сякаш нищо не подсказваше, че преди време се бе разразила буря.

Но преди колко време?

Той бе изгубил представа за времето, все едно беше спал не с часове, а с векове…

Палубата изглеждаше празна — нямаше ги тичащите моряци на смяна, нямаше го и боцманът Карл, със своите указания и разпореждания, нямаше я търговската ръководителка Анна, нямаше го капитан Марк Уудсток, заедно с двамата си помощници Фредо и Флавия, нямаше го дори и юнгата Михай, с бързата му крачка и ненормалната надъханост за работа. Все още привидно спокоен, Томас тръгна към надстройката с каютите. Палубата скърцаше от тежестта и създаваше илюзия за несигурност. Той погледна надолу — дъските бяха влажни и имайки предвид все още силното слънце, можеше да се съди, че бурята бе минала скоро. Дрехите му — синята копринена тениска и памучните шорти — отпред бяха сухи, а отзад мокри… защото бе лежал по гръб върху мокрия метален контейнер.

Томас влезе в надстройката и започна да проверява каютите. Те бяха недокоснати от бурята, но празни — в една от тях имаше на масата недоядено пилешко бутче и няколко филийки хляб, в друга — подредени карти за игра и пепелник с няколко фаса, в трета — работна униформа, хвърлена небрежно върху едно от леглата… смътно чувство

на тревога се появи в съзнанието му. Той обаче стисна силно глава и затвори очи — сигурен начин да се избави от изригващите лоши мисли. Килимът в коридора бе подгизнал, малките луминесцентни лампи — изгасени.

— Ехоооооо, къде сте? — извика. Гласът му закънтя, отразен от стените. Последната каюта беше на боцмана, но и тя пустееше. Срещу нея се намираше вратата за горната палуба — към мостика и канторите на капитана, на помощниците и на търговския ръководител.

— Ехоооооо, има ли някой тук?! — провикна се още веднъж. Лошото предчувствие пак се появи, този път по-силно и по-гръмко. Кантората на капитана бе празна… кантората на помощник-капитаните — също… и в кантората на търговския ръководител нямаше никого. Томас се затича към мостика, отвори вратата и погледна мъртвото помещение с големия дървен рул, биноклите и изгасналите екрани на компаса и радиовръзките. По земята бяха разпилени документи за превоз — товарителници, стар договор за чартър, коносамент[1] застрахователна полица. На лицето му се изписа ужас.

Какво, по дяволите, е станало тук? Корабът имаше поне осемдесет души екипаж? Къде са се дянали всички?

Погледна през прозореца към предната част… за да изпита нова вълна ужас, породена от липсата на логика и разумно обяснение!

Петте спасителни лодки бяха по местата си! Недокоснати!

Томас вече чувстваше осезаемо пипалата на прииждащия страх, но още не можеше да се отърве от вцепенението, за да разсъждава разумно. Приемаше тази действителност като имагинерна, като откъслечни фрагменти от някакъв сън.

Той слезе по стълбите и се насочи към подпалубните помещения — последната надежда да открие някой от колегите си. Котленото отделение бе безлюдно, а температурата — доста ниска, сякаш бе изоставено отдавна… помещението на механиците — също… машинното отделение — също…

Корабът бе празен! Абсолютно, напълно пуст!

Томас излезе на палубата, взе едно дървено столче, забравено върху куп изгнили дъски, седна на него и замислено се загледа в океанския безкрай.

* * *

Корабът „Бурдокеш“, специализиран за превоз на голямотонажни контейнерни товари, потегли от пристанището на Йокохама, Япония, на двадесет и трети май, хиляда деветстотин шестдесет и шеста година. А на двадесет и девети май, по план-график, трябваше да акостира на пристанището в Сидни, Австралия. Бурята се разрази на третия ден от тръгването му — на двадесет и шести май.

Беше някъде към един часа, Томас тъкмо приключи с обяда и се готвеше за работа. Изведнъж някой извика:

— Буря! Буря! — това беше морякът от мостика. След няколко секунди се извиси и гласът на капитана:

— Бързо, платната! Платната!

Томас започна да се рови още по-надълбоко в паметта и си спомни, че тогава небето не предвещаваше буря — бе синьо и безоблачно, както сега. Все пак той се затича към мачтата, изпълнявайки заповедта на капитана. Изневиделица се спусна мрачна мъглива пелена — дойде толкова внезапно, сякаш гигантска черга от сив пух бе паднала отгоре им. Започна да вали — отначало слаб дъждец, който постепенно се усили и премина в порой. След това… след това спомените свършваха. Томас опитваше да пробие още по-навътре в паметта си, но като че ли там имаше невидима преграда… Накрая се събуди върху мокрия метален контейнер — сам на големия кораб, някъде във вътрешността на Индийския океан.

Какво се бе случило с другите и защо само той бе останал тук? По какъв начин бяха изоставили кораба, без дори да използват спасителните лодки? Къде бяха отишли? Дали наистина никой друг, освен него, не бе оцелял? Дали всички са били изхвърлени зад борда от свирепата водна стихия? Ако е така, каква е причината той да се е спасил? Едва ли, лежащ върху този контейнер, е бил по някакъв начин недосегаем за бурята. Томас не виждаше никакво решение на загадката, никакъв вероятен отговор на безбройните въпроси.

Крачеше по палубата, която лека-полека изсъхваше и дъските побеляваха от натрупаната сол. Искаше да провери за поражения и пробойни. Засега всичко изглеждаше наред, дори и платната бяха свалени, или пък… изобщо не са били вдигани?! Томас се покатери по

малките железни стълби на горната палуба, влезе в мостика и се загледа в изгасналите електроуреди. Нямаше как да види местоположението си, нямаше как да разбере дали се движи по курса. Бръкна в джоба на шортите и напипа ръчния си компас. Загледа го — корабът вървеше в посока югоизток. Сетне завъртя ключа на лампата. Както очакваше, и тя не светна. Очевидно имаше и проблем с електрозахранването.

По всичко личеше, че са паднали акумулаторите. Жизненоважно беше да включи резервния генератор. Томас предполагаше, че той се задвижва от мазута. Никога в досегашната си практика не бе задействал подобна машина. Единственото което знаеше за корабния генератор е, че се намира в котленото помещение. Всъщност, каза си той след като се замисли, токът не е най-големият проблем тук. Може би твърде неестествената околност влияеше върху възприятията на Томас и той забеляза тази нередност едва сега.

Двигателите също не работеха!

Не се чуваше дрезгавият грохот на турбините, през прозорчето не се виждаше черната пушилка, която достолепно се разтваря във въздуха. Той съзря голямата манивела, хвана я и я вратна. Нищо. Още веднъж… и още веднъж… и още веднъж… отново нищо! Никакъв звук, никакъв тътен! Вероятно ставаше въпрос за повреда в акумулаторите, но дори да е така, той не можеше да предприеме действие, с което да поеме управлението — тъй като за вдигането на платната бяха нужни няколко човека. Томас нямаше да знае и как да насочи кораба, понеже уредите не действаха. Генераторът бе една от малкото машини, които можеха да го спасят.

Хукна надолу, по стълбите за подпалубното отделение. Независимо от всичко, той трябваше да включи генератора — за да се задействат уредите, за да види накъде е курсът и, евентуално, да сигнализира за помощ. Влезе в котленото и го намери. Отвори вратичката и провери — беше зареден. Завъртя малката манивела… нищо. Още веднъж… пак нищо… Генераторът, както и двигателите, не искаха да запалят! Томас се облегна на студеното метално тяло на котела. И отново, и отново, и отново си задаваше въпроса без отговор: „Какво се е случило тук?“.

Изведнъж се извиси рев!

Томас изтръпна! Бавно завъртя глава, за да огледа наоколо. Очите му се разшириха, лицето му застина.

И пак рев! Някой или нещо крещеше! Или викаше за помощ.

Блъскане!… Стъпки!… Още един рев!… Томас се хвана здраво за една от дръжките на котела. Стресът бе обсебващ. Ревът пак се извиси. Това бе глас. Човешки глас. Някой викаше „Ехооо“!

— Еййй! — изкрещя Томас и се заслуша.

— Има ли някой тууук? — чу се отговор. Женски глас! Идваше от помещението на механиците. Дали бяха оцелели и други хора?! Ако бе така, той нямаше да е сам. Томас излезе от котленото помещение и влезе в машинното.

— Анна?! Какво правиш? Има ли някой друг с теб? — викна Томас, след като видя познатото лице на търговската ръководителка.

— Не зная. Май не. Аз сега се събудих, но бях сама тук. Какво е станало?

— Опитвам се да разбера. Няма никой на палубата, също така и в каютите, при капитана, тук долу… никъде! Ти си първата, която виждам.

— Трябва да проверим навсякъде! Може да има някой в беда! — възбудено говореше жената.

— А ти къде спеше?

Жената погледна към масата, отрупана с най-различни кутии с инструменти, и каза с неуверен глас:

— Ето тук, под масата.

— Сигурна ли си?

— Мисля, че да, но… не мога да се сетя как се озовах на това място. Много се уплаших.

— Имаше буря. За последно си спомних, че тичах към мачтата, за да помогна за платната. И след това нищо. Събудих се върху един от контейнерите.

Жената го погледна, а в очите й се четяха уплаха и подозрителност. Очевидно тя все още не възприемаше случващото се.

— Ела — Томас я хвана за ръка и я поведе нагоре.

Люлеещата се празна палуба ги посрещна с мъртвешка тишина, а заедно с металическата околност на безкрайния океан композираха призрачна, някак феерична атмосфера. Слънцето постепенно се снижаваше и спокойната вода скоро щеше да погълне оранжевото му тяло.

— Какво е станало тук? — удивено възкликна Анна. Тя представляваше симпатична червенокоса жена на двадесет и осем години, с пет години по-млада от Томас; с разширени сякаш във вечна усмивка устни и красиви, закачливи синьо-зелени очи — сега напрегнати заради изненадата.

— Екипажът го няма. Събудих се преди час и ти си първата, която виждам.

— Може да са заспали по каютите.

— Каютите са празни, мостикът също. Няма ток на целия кораб, не работят и двигателите, движим се на празен ход.

— А къде сме?

— Не мога да определя, тъй като компасът е угаснал. Джобният ми компас показва, че се реем на югоизток, по посоката на вятъра. През биноклите не видях земя, както и други превозни средства. Няма и сигнал по радиоуредбата, за да се свържа с диспечерите или брегова охрана.

— Господи Боже! Сигурно са побързали да се спасят, а нас са оставили.

— Спасителните лодки са по местата си. Каквото и да е станало, е станало бързо. По каютите има приготвени карти за игра, униформи, в мостика документите са разхвърляни. Следователно, нещо е накарало другите да напуснат кораба във възможно най-кратък срок, без дори да имат време да спуснат лодките.

— Мислиш ли, че са го напуснали? Провери ли навсякъде?

— Да, проверих. Няма никой. А и трудно бих повярвал, че от осемдесетчленен екипаж, почти всички са се скрили на затънтени места.

— Предлагам ти да претърсим кораба основно и тогава да решаваме какво да правим. Ако не открием нищо, ще опитаме да се насочим на юг. Моят джобен компас е марка „Карл Цайс“ и е много надежден, може да се ориентираме по него. Хайде да действаме!

Томас и Анна провериха във всяка една каюта, всяко едно помещение, всеки склад, всеки ъгъл, дори всяка една от спасителните лодки, но от други хора нямаше и следа. Отидоха до мостика и седнаха на местата за управление. Отпред слънцето се бе скрило зад хоризонта и небето лека-полека потъмняваше. След малко се показаха и звездите — първоначално няколко, а после целият небосвод се покри с безброй светещи точки. Настъпи нощта.

Седяха мълчаливо, всеки бе потънал в своите мисли. Тъмнината беше черна, злокобна, а отразените в океана звезди сякаш танцуваха в някакъв спокоен вълнист ритъм. Стана студено, много студено — във вътрешността на океана, в царството на влагата и соления въздух, нощите бяха смразяващи.

— Хайде да потърсим къде да нощуваме — предложи Томас, сетне стана от стола и излезе от мостика. Анна го последва. Избраха каютата на Томас, където имаше две легла. Силите им бяха на привършване и те единодушно решиха, че е най-добре да се опитат да подремнат. А утре, по светло, с вече по-бистри умове, щяха да потърсят решение на огромния проблем.

Противно на притесненията, Томас и Анна заспаха почти мигновено… за да се събудят по светло от сутрешните слънчеви лъчи. Пръв отвори очи Томас, но не стана веднага, а предпочете да полежи още малко. Жената се събуди десетина минути по-късно.

— Добро утро — мъжът поздрави с усмивка, на която Анна отвърна по подобаващ начин.

Трябваше да закусят. Заради напрежението снощи не бяха яли и сега стомасите им къркореха от глад. В складовете и хладилните помещения залежаваха несметни количества храна. Томас отиде до там, взе няколко рибни консерви и сухари и се върна в каютата. Яденето не бе много, но все пак успяха да се заситят. Следваше да се заемат с трудната задача да открият отговор на ситуацията, в която бяха попаднали.

Голямата палуба отново бе празна, макар и вече напълно суха, а единственият звук, който се чуваше, беше грохотът на кораба, порещ победоносно вълните. Помещенията на горната палуба, каютите и

подпалубният свят, също като вчера, бяха лишени от живот. Томас и Анна вече приеха факта, че са сами.

Огромното возило продължаваше да се движи бавно заради вятъра. Според джобния компас на Томас посоката отново беше югоизток.

Непосредствено преди събитието те плаваха на юг. В главата на моряка дойде споменът за местонахождението — 90 градуса източен меридиан и 10 градуса южен паралел. Вземайки предвид мократа палуба и сухите му дрехи, логиката показваше, че се бе събудил час — час и нещо след бурята. От друга страна, навярно продължителността й бе малка — преди нея беше около обяд, а след това палубата изсъхна за кратко време. При дългите урагани, когато пада голямо количество вода, дъските съхнат с дни.

Следователно не се намираха далеч от това местонахождение. Лошото в случая беше, че за да достигнат брегoвете на Австралия, без двигатели, трябваше да плават месеци! Месеци наред взиране в компаса, вдигане, насочване или сваляне на платната, в зависимост от посоката на вятъра.

„Бурдокеш“ имаше само една мачта, но тя бе достатъчна да осигури придвижване в желаната посока. Томас отлично знаеше, че в близък радиус няма острови, но храната — главно консерви и варива — щеше да им стигне за седем-осем месеца.

Откъм палубата се чуха забързани стъпки. Томас се обърна и видя Анна да тича към мостика. Лицето й бе напрегнато.

— Томас, ела оттатък да видиш нещо! — провикна се тя.

След това хукна надолу по стълбите и зави към задната палуба. Томас я последва. Плътно до стоманения парапет се открояваше някакъв тъмен предмет! Когато доближиха, той видя, че това не е предмет, а вещество с неопределен състав. Приличаше на черна мъгла, която непрекъснато променяше неясните си очертания. Имаше обем около шест или седем кубични метра.

— Сега… сега е по-голямо… — с ужас констатира Анна. Морякът все още гледаше изумен в „чернилката“ и се мъчеше да намери разумно обяснение.

— Какво е това, по дяволите? — викна рязко той, продължавайки да се взира в странното нещо.

— Дали е живо?

— Не зная, Анна, трудно е да се определи. Не съм сигурен какво да мисля, всичко тук е наопаки.

Томас се обърна, тръгна към вътрешността на кораба и след малко се върна с бака от използвана боя и няколко празни консервени кутийки. Взе едната кутийка и я хвърли в черната маса. Не се чу звук от съприкосновение, сякаш предметът изчезна безследно в тъмната вътрешност.

— Уаууууу! — въодушевено откликна Анна, въпреки че в този момент й идваше да заплаче.

Морякът клекна плътно до веществото и понечи да бръкне с ръка.

— Не! Недей! Моля те, не го прави — уплашено започна да нарежда младата жена. Томас обаче вкара ръката си в нещото и зачака. Анна го наблюдаваше с изпъкнали очи.

— Усещам само студ. Вътре е малко по-хладно от навън.

Той изкара ръката — беше цяла, непокътната, нямаше нито рани, нито драскотини. Бръкна отново, този път по-навътре, извади я и я загледа недоумяващо, сетне насочи погледа си към своята спътница.

— Много, много интересно. Трябваше да докосна дъските на палубата, но не усетих никакво дъно. Анна, я донеси онази летва до парапета!

Младата жена изпълни заръката му и се върна с много дълга и тънка летва. Томас я взе и бръкна навътре.

— Няма никой вкъщи. Как, по дяволите, е възможно? Сякаш сме отишли в друг свят.

— Или сме попаднали в зона като Бермудския триъгълник.

— Никога не съм вярвал на тази легенда. Преди три години участвах в няколко рейса, преминаващи покрай Бермудския триъгълник, но нищо особено не се случи. Може би съм имал късмет, за разлика от сега.

— В такъв случай какво мислиш, че е станало с нас?

— Не зная. Представа си нямам, скъп моя колежке.

Черната маса се бе уголемила — на дължина, широчина и височина бе достигнала над два и половина метра. Двамата имаха чувството, че тя яде кораба, или по-точно — техния свят. Засега не виждаха начин да разберат същността й — трябваше да приемат безусловно, че тя е просто тъмнина — материя, поглъщаща изцяло лъчите на слънцето, абсолютно черно пространство.

Томас и Анна решиха да се върнат на мостика, като чат-пат щяха да идват тук, за да хвърлят по някой поглед на нещото.

Задуха по-силен вятър и корабът стремглаво се понесе на югоизток. Според предполагаемото местонахождение, ако продължаваха да се движат със същото темпо, на другия ден щяха да достигнат Тропика на Козирога. Томас и Анна опитаха да вдигнат платната, въпреки че отлично знаеха, че няма как на голям кораб като „Бурдокеш“ двама души да се справят с такава работа. Сетне направиха няколко неуспешни опита да включат двигателите и електричеството. Накрая се върнаха задъхани и разочаровани на палубата.

— Откъде си, Анна? — той реши да наруши тягостното мълчание с въпрос извън обсега на събитието.

— Родена съм в Гданск, Полша, но от дълги години живея в Бризбейн. А ти?

— Аз съм от Лондон и преди четири години заживях в Сидни.

— Чудесно! — възкликна търговската ръководителка. Възклицанието обаче прозвуча изкуствено, измъчено, очевидно тя още не можеше да излезе от хватката на страха. Морякът, усетил напрегнатите нотки в гласа й, сложи ръка върху рамото й и опита да я успокои:

— Имам чувството, че скоро ще разрешим загадката и обяснението й ще се окаже много по-просто, отколкото си мислим.

— Какво те кара да смяташ така? Още нищо не сме открили.

— Интуиция. Според мен отговорът е наблизо, даже бих казал около нас. Само трябва да го открием.

— Блазе ти. Аз пък имам усещането, че се движим по задънена улица. Всичко е толкова… — Анна не намери подходящата дума, а очите й се навлажниха.

— Мисля, че скоро ще видим друг кораб. На това място трябва да плуват много кораби. Рано или късно все някой ще се появи.

— НИЩО НЯМА ДА СЕ ПОЯВИ! — изкрещя Анна. — ТИ СЛЯП ЛИ СИ? НЕ ВИЖДАШ ЛИ, ЧЕ СМЕ ПОПАДНАЛИ В МЯСТО, КЪДЕТО НЯМА НИЩО ЖИВО! АКО Е ТАКА, КАКТО МИСЛИШ, ДОСЕГА С БИНОКЛИТЕ ДА СМЕ ЗАСЕКЛИ ДЕСЕТКИ КОРАБИ! ТО Е КАТО ЧЕРНА ДУПКА! — младата жена се разплака и се отпусна рамото на Томас. Той, от своя страна, не се сещаше какво да каже, за да я успокои, защото и в неговия мозък цареше бъркотия. Морякът беше помислил и върху този вариант, но съзнателно го бе отхвърлил. Думите на жената обаче отново породиха у него ужасни опасения.

„Бурдокеш“ се носеше като запъхтян кон по водата, задвижван единствено от вятъра. Индийският океан изглеждаше мъртъв — в радиус от поне дузина мили не се виждаха живи твари — нито птици, нито водни животни. Томас и Анна унило седяха на мостика и поемаха сухари, колкото да залъжат непоносимия глад. В другата част на кораба движещата се тъмнина сякаш ядеше задната палуба, а извън самата палуба тя достигаше почти до океана. Двамата членове на екипажа се надяваха тя да се разсее или изчезне при допира с водната повърхност. Вятърът бе напълно утихнал и шансът да се доберат живи до остров или пристанище намаляваше драстично.

— Какво би направила, ако знаеш, че скоро ще умреш? — попита Томас, а по почернялото му лице премина бегла усмивка.

— О, боже! Не говори такива неща, моля те!

— Спокойно, момиче, просто питам. Аз съм сигурен, че ще се измъкнем оттук, защото имаме достатъчно запаси. Но нищо не пречи и да задавам глупави въпроси. Нали?

— Не зная какво бих направила. В момента не желая да мисля за нищо.

— Аз зная. Бих прекарал последните си дни в добро настроение — морякът се засмя блажено.

— Разбирам намека ти, но няма да стане това, което си запланувал. Повярвай ми, изобщо не си мой тип, а и предпочитам да

оставим потребностите на заден план и да намерим начин да се спасим.

— Нямах предвид това. Просто си помислих, че ние двамата някога в бъдеще бихме могли да имаме… как да го кажа… по-лични отношения.

— Не си губи времето с напразни мечти! Дори и да си последният човек на земята, никога не бих легнала с теб. Нито пък желая да имам любовна връзка с който и да е. Слагам точка на неприятния диалог и, моля те, не говори повече по тая тема.

— Добре Анна, извинявай, не исках да те засегна. Много съм напрегнат, просто и аз не зная защо го казах. Нека забравим този разговор.

— Благодаря ти.

— Няма за какво. А сега да се залавяме за работа.

Но никой не знаеше какво да предприеме. Двамата оцелели изглеждаха обречени — изоставени насред океана на обезлюден кораб, с неизвестна, неопределена черна маса, която заемаше все по-голяма площ от него и заплашваше в скоро време да го погълне целия. Разполагаха единствено със суха и консервирана храна, ала количествата й бяха ограничени.

— Имам чувството, че онова отзад е някаква плазмена материя — Анна наруши едночасовото мълчание.

— Може пък да е дупка във времето — предположи Том.

— Твърде много филми гледаш, „сър Кларк“. В действителност е невъзможно да съществуват такива дупки.

— Но ти преди малко спомена, че това е „черна дупка“. Нали така?

— „Черна дупка“ съвсем не означава „дупка във времето“.

— Казваш, че е невъзможно да съществува такива тип материя. Ако е така, то и оная чернилка не би трябвало да я има. За това мисля, че тя е някакъв вид „черна дупка“, като онези в космоса.

— Онези в космоса се състоят от свръхплътна материя, от която дори светлината не излиза.

— Дрън-дрън! Просто поредните бръщолевения на учените пред неопределимото. Аз не вярвам в подобна теория, а онова отзад все по-ярко ми показва, че съм прав.

— Голям учен се изкара, брей! А ако аз съм права? Ако се окаже, че е някаква плазма?

— Тогава печелиш голямата награда! Но пък може и двамата да сме прави, тоест онова да е дупка във времето, съставена от плазма.

— Значи, от друга страна, възможно е и двамата да не сме прави, нали?

В един момент от задната палуба се чу оглушителен звук! Моряците спряха да говорят, станаха и тръгнаха надолу, движейки се предпазливо по скърцащите дървени стълби.

Звукът се повтори! Приличаше на лъвски рев.

— Какво беше това? — изплашено попита жената, въпреки че знаеше много добре, че няма да получи твърд отговор.

— Може би оная „дупка“ е направила нещо — отвърна Томас.

Когато достигнаха до задната част на палубата, те изкрещяха силно, заради едновременно появилите се чувства на ужас и изумление.

Черната маса се бе разкъсала и части от нея се плъзгаха като червеи по дъсчения под и поглъщаха малките предмети. Някои тъмни „късове“ летяха бавно във въздуха, подобно на големи балони.

— Господи! — опита да прошепне Анна, но заради страха думите прозвучаха гръмко.

— О, не — смотолеви Томас, в същия момент черно пипало мина през тялото му и пропълзя напред. Той успя да запази равновесие.

— То е живо! — заключи жената.

— Само без паника. Трябва да се скрием. Хайде да отидем на предната палуба и там да решим какво да правим.

Без да чака съгласие, Томас повлече Анна към другата част на плавателния съд.

Знаеха, че не могат да направят много. В този неработещ кораб, заседнали накрай света, заедно с опасна и неизвестна черна материя, намираща се в другия край, нямаха големи шансове. Трябваше просто да чакат. И да се молят.

— Ето го — мрачно изрече Анна и посочи едно „парче“, което летеше напосоки във въздуха.

— Още едно — каза Томас, гледайки към змиевидна чернилка, плъзгаща се бавно по пода.

Безконечният океан изглеждаше притихнал, а около линията на хоризонта той приемаше цвета на гладкото небе. Само в полюшваният от вълните кораб нещо бушуваше — неведомата маса увеличаваше размерите си, а парчета от нея, като огромни пипала, се стелеха по палубата, летяха във въздуха, влизаха в каютите и поглъщаха малки и по-големи предмети. Може би след време, ако „тя“ продължи да набъбва, ще погълне както двамата оцелели, така и целия кораб. Те ясно осъзнаваха, че черното вещество е враг, от който трябва да бягат или с който трябва да се борят.

Томас се качи по стълбите и влезе в каютата на капитана. Отвори някакъв шкаф и извади старинен меч — една от ценните антики, които капитанът притежаваше. След това излезе на бегом, стиснал оръжието в ръка.

— Какво правиш? — попита го Анна, но той не счете за нужно да й отговаря. Вместо това бързешком отиде до едно „пипало“, пълзящо по палубата, и замахна с меча. То се раздели на две части, които продължиха да пълзят, раздалечавайки се една от друга.

— Със сигурност е живо?! — възкликна Анна.

— Не знам, просто се надявах, че мечът ще го унищожи. Вместо това го разряза.

— Внимавай! — извика тя.

Томас се обърна и в същия миг го обля хладна тъмнина. Внезапна сила го удари и той се просна на пода. Мечът лежеше до него, а над главата му се бе надвесила движеща се материя. Морякът стана бързо, грабна инстинктивно оръжието и с няколко замахвания я разби на малки части, които полетяха над главите им.

— Трябва да сечем! — говореше Том, докато крачеше към задната страна на кораба. Анна вървеше плътно след него, стараейки се да не изостава.

„Масата“ бе станала неописуемо грамадна — на височина и широчина вече достигаше до десетина метра. Късове от нея кръжаха из околността като огромни насекоми. С отчаян вик, Томас се втурна натам, вдигна меча и опита да я съсече, но… тя го погълна в мрачната

й вътрешност! В следващия миг Анна видя, че голямо парче плазма летеше към нея. Знаеше, че няма шанс да избяга и че ще бъде глътната като спътника си.

Изведнъж околността стана абсолютно черна…

* * *

Томас опитваше да изплува. Водата беше студена и солена, той беше със затворени очи, но усещаше по светлината, че повърхността е близо. След малко излезе, отвори очи, вдиша дълбоко въздух и издиша. На метър и половина от него Анна се мъчеше да достигне някакво скършено дърво. Около тях плуваха дъски, отворени сандъчета, папки с документи и други малки предмети.

— Анна, къде сме?

— Не знам, Томас — отговори тя, след това посочи някъде зад него и каза напрегнато: — Виж!

Той се обърна и едва се задържа на повърхността, заради зрелището, което се разкри пред него — огромни, призрачни очертания на задната част на кораба, а зад тях „играеше“ необятно количество бляскава, сива, движеща се материя! Очертанията ту ставаха по-ясни, ту избледняваха или напълно изчезваха.

— Друг кораб! — викна Анна и посочи надясно. В далечината плаваше голям бял кораб.

— Там има весло! — отвърна той, забелязвайки, че едно от веслата на спасителните лодки се носеше по повърхността на метри от тях.

— Водата е много студена, Том.

— Давай да се доберем до него! Трябва да се движим непрекъснато, не бива да се предаваме.

Двамата заплуваха към веслото. Около тях падаха малки предмети, а когато те за миг се обърнаха назад видяха, че черната материя се бе издигнала нависоко и контурите на „Бурдокеш“ се носеха във въздуха, сякаш всеки момент ще бъдат погълнати от гигантски ураган…

* * *

Томас се събуждаше бавно. Лежеше на мека материя и бе завит с леки нежни завивки. Усети нотки на особен аромат — изключително приятен, свеж. Отвори очи — намираше се в бяла и обширна стая, която леко се полюшваше. В нея имаше няколко души — мъже и жени, — облечени в странни, дори фантастични дрехи. Той се усмихна щастливо.

— Мадлен, мъжът отвори очи! — извика някакъв младеж. Над Томас се провеси много красива жена с бяла шапка, навярно медицинска сестра.

— Добре ли сте, господине? — попита тя на развален английски.

— Добре съм, скъпа госпожице. Къде се намирам?

— На туристическия лайнер „Нотр-дам“. В момента плаваме на осемдесет мили северно от Сингапур.

— А какво стана с кораба „Бурдокеш“?

— Когато ви открихме, в радиус от десет мили нямаше други кораби. Имаше само предмети, които плуваха на повърхността й. Имаше и две… тела! Тела на удавени мъже — моряци, които в момента се идентифицират от полицейските органи. Според тях труповете са престояли във водата няколко дни. В момента водолазите ни претърсват района за потънал кораб и за още тела. Очевидно корабът ви се е разбил, а вие двамата като по чудо сте се спасили.

— Господи, Боже! А къде са те? Телата?

— Те са долу. Но не ви съветвам да ходите там.

— Извинете, коя година сме? — някъде откъм краката му дойде познат глас. Гласът на Анна?!

— Моля? — красивата жена се обърна назад.

— Попитах коя година сме?

— В какъв смисъл?

— Искам да ми кажете днешната дата! — настояваше Анна.

— Тринадесети април… — започна жената все още леко объркана, след което довърши — две хиляди и четиринадесета година. Защо?

Томас рязко се надигна. Очите му се разшириха, сякаш в предчувствие на това, което ще чуе. Всичките десетина човека в бялата

стая се обърнаха към него.

— Тринадесети април — повтори жената — две хиляди и четиринадесета година.

---

[1] Коносамент (синоним за морска товарителница) — основен международен товаро-разпоредителен документ със стойност на ценна книга за превоз на стоки по вода — Б.ред. ↑

ИВАН ДИМИТРОВ
ОКЕАН

Нямаше име. Нямаше спомени. Не знаеше как е попаднал в Океан, нито защо. Но това нямаше значение. Беше създаден да убива и с това се справяше най-добре. Хората го наричаха Острието. И малцина имаха привилегията да са живи, след като се бяха запознали с него. Убиваше със стоманените остриета, в които се издължаваха пръстите му. Бързо и хладнокръвно. Без капка милост. Не изпитваше чувства, нито имаше угризения. Беше професионалист и си вършеше работата.

Служеше на Гологлавия и докато той не се опиташе да го прецака, щеше да живее дълго. Не беше първият му работодател, нито щеше да е последният. Предишният, Златната пàра, го изигра и плати с живота си. Гологлавия се страхуваше от него и му плащаше достатъчно добре, за да го държи на негова страна. А враговете му бяха виждали работата на убиеца и не бяха достатъчно глупави, за да се опитат да премахнат работодателя му.

Подземният свят в Океан беше преразпределен отдавна и териториите на Гологлавия оставаха незасегнати от вътрешни борби. Поне докато Острието беше на негова страна. Онези, които се месиха в бизнеса му, биваха предупреждавани, а веднъж пренебрегнали предупреждението — премахвани.

Беше мъглива нощ.

Напълно типична за Океан. Тук често падаше мъгла както денем, така и нощем. През деня гъстите облаци скриваха слънцето, а нощем не позволяваха на лунната светлина да пробие булото им и да достигне до обитателите на този свят.

Острието беше седнал на една пейка по крайречната алея и се взираше в светлинките, които мъждукаха над мътните води на реката. Някъде там минаваха кораби, които поемаха към океана или се връщаха оттам и търсеха пристан, на който да акостират. Гигантски стоманени мостове свързваха двата бряга и, погледнати от високо,

изглеждаха като скелет на чудовище, съставен от хиляди светещи точици. От близко те се превръщаха в рояк зловещи очи, дебнещи в мрака дръзналите да излязат нощем.

По брега бяха хвърлили котва стотици стари плавателни съдове, чиито двигатели отдавна не работеха. И сега в тях се помещаваха долнопробни кръчми, хотели и бардаци.

Един от тях беше „Еспаньола“. Стар, ръждясал параход на над сто години. Сигурно отдавна щеше да потъне, ако по дъното му не бяха монтирани дузина понтони, които продължаваха да го държат над водата. Беше занемарен и старата боя се лющеше на много места, но отвътре беше направен шикозно.

В него се помещаваше един от най-елитните публични домове в Океан, известен с екзотичните си компаньонки и компаньони — момичета и момчета, отвлечени от други светове, доведени тук насила, за да задоволяват прищевките на елита на обществото и каймака на престъпния свят.

Познаваше клуба. Имаше план на каютите и залите. Знаеше кои хора се пропускат и кои не, как реагира охраната при проблем, кога и кой доставя алкохола и хранителните продукти и кои клиенти по кое време идват. Беше го проучил внимателно. Имаше поръчка и това беше най-подходящото място да я изпълни.

Гологлавия му беше дал нова задача. Трябваше да накаже един хлапак, когото всички наричаха Лицето. Беше младо момче, на двадесет и четири години, чийто прякор не беше случаен. Имаше харизматично излъчване и красиво лице, но външността му криеше арогантна и примитивна същност. Беше успял да се издигне прекалено бързо в подземния свят и не зачиташе авторитета на по-големите. Когато се сблъска с Гологлавия, се изплю демонстративно в лицето му. Дръзка, хлапашка постъпка, за която трябваше да си плати. Но не и да умира. Поне докато Гологлавия не пожелаеше това да се случи. Щеше да живее, но да загуби най-ценното, което притежаваше — красотата си — и да продължи съществуването си, обезобразен като чудовище.

Камбаните на старата часовникова кула закънтяха. Ударите следваха един подир друг. Макар да беше архаична, жителите на Океан не я бяха разрушили и тя продължаваше да се издига сред модерните стъклени сгради като някакъв символ на отминало величие.

Острието преброи дванадесет удара, преди да настъпи полунощ, и зачака въздухомобила на Лицето. Знаеше, че ще дойде. Всяка вечер идваше тук точно в полунощ.

Не измина и минута, когато по разбития асфалтов път долетя ръмженето на мотор. Скоро се зададоха два черни въздухомобила, които спряха със съскане пред алеята, водеща към „Еспаньола“. От първия излязоха двама едри мъже, облечени в костюми. Огледаха се и обиколиха близкия периметър. Знаеше, че носеха детектори за енергийно оръжие, с които сканираха пространството около тях.

Усмихна се лукаво. Не използваше такива оръжия, но ако някой искаше да премахне техния шеф отдалеч, щеше да го направи със стара, механична пушка и несъмнено щеше да успее, стига да бе умел стрелец. Докато с хладно оръжие беше далеч по-трудно, защото първо трябваше да се добере до него.

За убиеца обаче най-естественият начин да премахне мишената си беше именно този. Харесваше играта да се промъкне незабелязан до жертвата си и да я убие, докато я гледа право в очите. Да види изненадата, изписана по лицето й, когато острието му я пронизват смъртоносно.

След като не откриха заплаха, единият от бодигардовете застана на алеята, а другият отвори задната врата на втория въздухомобил и застана до нея така, че да блокира достъпа до човека, който излезе отвътре. После затвори вратата и го последва по алеята към кораба. Първият бодигард вървеше крачка пред мъжа, а вторият една крачка след него.

Острието веднага разпозна мишената си. Не можеше да сбърка фигурата на високия, едър мъж, с къса руса коса, който слезе от въздухомобила. Лицето беше облякъл черен костюм, а под сакото носеше бяла тениска, вместо риза. Обувките му бяха в тон с облеклото.

Беше обмислил два варианта как да премахне жертвата си. Единият бе тук, на самата алея. Щеше да е лесно да се добере до него и да го пронижe, преди да влезе в бардака, но Гологлавия не искаше да умира, а отвън охраната на клуба щеше да го види и да се намеси, преди да е приключил с работата си. Оставаше да го изчака да влезе вътре и да се промъкне до каютата, в която отсядаше. Хлапакът се мислеше за недосегаем и винаги избираше една и съща каюта.

Групата спря пред двамата пазача, запречили пътя им към хидравличната трап стълба, свързваща кораба със сушата. Единият бодигард извади бластер, скрит в кобур под сакото си, и го подаде на своя колега. Пазачите го сканираха с детектора в ръката, а после повториха процедурата с боса им. Когато се увериха, че двамата са чисти, ги пропуснаха да минат и отново заеха своя пост.

Вторият телохранител остана отвън. Клубът имаше строги правила, които забраняваха на гостите да влизат въоръжени и с повече от един придружител. Причината беше, че преди години заведението се бе превърнало в арена на кървав конфликт, при който една от престъпните групировки в Океан се беше разправила с конкуренцията си именно в него.

И това щеше да се повтори, съвсем скоро. Но този път нямаше да е масова касапница и нямаше да има убити.

Острието зачака. Знаеше, че единият бодигард щеше да съпроводи Лицето до салона, където гостът щеше да изпие няколко питиета в компанията на красиви жени и да си избере компаньонка, докато другият чака отвън. После щяха да се разменят и вторият бодигард щеше да остане на пост пред каютата на шефа си, докато е вътре. Трябваше да се възползва от момента преди размяната и да заеме мястото на телохранителя отвън.

Надигна стъклената бутилка, която беше поставил до себе си, и отпи голяма глътка от нея. Шишето беше пълно с вода и малко алкохол за миризма. Избърса устните си с длан и остави шумно бутилката върху калдъръмената алея. Мъжете пред трап стълбата го измериха с поглед.

Носеше дълъг тъмносив шлифер, прокъсан на дузина места и кафяви ботуши, целите оцапани в кап. Лицето му беше покрито от сплъстена брада, а косата му бе опърлена на няколко места и липсваше. Имаше вид на изпаднал пройдоха, който се налива с фалшив алкохол. Подобна гледка беше напълно естествена за крайречната алея, където често пияници лежаха по пейките или в тревата, докато изтрезнеят или се наспят.

Беше успял да привлече вниманието на бодигарда, но не за дълго. Скоро той загуби интерес и премести погледа си от него, преценил, че не представлява заплаха.

Острието бръкна в джоба на шлифера си и извади смачкана кутия с цигари. Взе една, сложи я в устата си и прибра кутията. После извади кибрит и се опита да запали една клечка. В мрака присветна пламък и клечката излетя напред, умело изпусната от човека в шлифера. Направи още няколко неуспешни опита и изруга силно. Телохранителят отново погледна към него. После надигна бутилката и отпи нова глътка.

Стана от пейката, накланяйки се леко напред, но направи крачка и се задържа прав. Огледа се, фокусирайки мъжете пред трап стълбата и със залитане се насочи към тях.

До момента всичко вървеше по план. Беше привлякъл внимание и сега трябваше да предизвика бодигарда, за да го подгони към храстите на десетина метра по-долу от акостиралия параход. Беше проучил накъде гледат камерите за видеонаблюдение и бе открил, че храстите попадат в мъртвата зона на техния взор. Това беше най-удобното място, където можеше да позволи на телохранителя да го повали на земята, за да успее да го убие и да вземе неговата самоличност, без да бъде забелязан.

Когато се доближи до бодигарда, протегна ръка към него, за да му подаде кибрита, който държеше. Изфъфли, стискайки цигарата със зъби:

— Ижвинявай, ще ми жапалиш ли шигарата? — от устата и дрехите му лъхаше на алкохол и пот.

Телохранителят го изгледа презрително.

— Изчезвай, боклук. — Махна му с ръка да се разкара.

Острието погледна неразбиращо кибрита в ръката си, после бодигарда и повтори глупаво, но упорито:

— Ше ми жапалиш ли е’на клешка?

Здравенякът кипна бързо. Хвана с двете си ръце пияницата за шлифера и го надигна от земята.

— Чуй ме, боклук такъв — започна с твърд тон. — Изчезвай оттук, докато не съм се ядосал и не съм ти смачкал муцуната. — После го хвърли няколко метра встрани от алеята.

Убиецът падна по гръб, изпускайки кибрита и бутилката. Шишето се търкулна и съдържанието му се разля по земята. Лежа така няколко секунди, а после се размърда и обърна по корем. Подпря се на лакти, след което, лазейки на четири крака, започна да търси

бутилката. Намери я. Седна и я надигна. Беше празна. Взря се в нея на слабата светлина, излъчвана от лампите по крайречната алея, и изруга гневно.

Изправи се със залитане, след което хвърли празното шише по телохранителя и побягна с пиянски смях към храстите. То падна пред краката на бодигарда и със силен трясък се счупи на парчета.

Телохранителят побесня и хукна след залитащия пияница, забравил, че е на пост и има задача. Нещастникът щеше да плати за постъпката си. Никой не можеше да хвърля безнаказано предмети по него.

Настигна го пред храстите. Реши, че го е сгащил на най-удачното място, където можеше да го пребие, без някой да види какво става. Блъсна го в гърба и окаяният човек пред него се просна по лице върху тревата. После го изрита няколко пъти в бъбреците и главата, докато лежеше безпомощно. Клекна до него. Хвана го за дясната ръка и го обърна по гръб, за да смаже физиономията му с юмрук. Тогава срещна ледения поглед на „нещастника“. Беше прекалено бистър за пияница и премереният хлад в очите му го смрази.

Две остриета го пронизаха с прецизна точност, едното в сърцето, другото в челото. Мъжът го наблюдаваше в очите, докато животът в тях угасна. Сграбчи го и го повали настрани. После постави длан върху лицето му и потокът от спомени го заля.

Видя едно мършаво момче, което всички стъпкваха. После един мъж, на който момичето, което обичаше, не бе отвърнало. Това момиче беше обляно в кръв, а до тялото му лежеше труп на момче. Инжекциите, които правеха мускулите изкуствено големи и фалшиви. Наркотиците и хилядите уличници. Нещастниците, които биваха ритани и пребивани до смърт. Тялото на младо момиче, насилено в гората и хвърлено в реката.

Острието отдръпна рязко ръката си, погнусен от миналото на жертвата си. Вече познаваше навиците и държането му. Можеше да възпроизведе външния му вид. Но не искаше нищо повече от това. Самият той нямаше име, нито минало. Но беше прокълнат да носи у себе си спомените на убитите. Не можеше да се отърве от тях, след като веднъж ги беше взел. Те оставаха у него завинаги.

Извади бластера от кобура на мъртвеца, и взе втория, който беше запасал в панталона си. Прибра ги. Внимателно провери дали не е

скрил други оръжия или предмети и след като се увери, че няма такива, се изправи бавно.

Сега вече не беше пройдохата, който искаше огънче. Беше се преобразил в един от копоите на Лицето. Погледна към пазачите пред клуба и след като се увери, че са го забелязали и няма да направят нищо по въпроса с пияницата, хвана бодигарда за крака. Бавно го повлече от другата страна на храстите като отбягваше фокуса на камерите. После хвърли тялото му в реката и то падна с плясък. Мътните води го повлякоха надолу по течението.

Изтупа тревата и прахоляка от дрехите си, и гордо изпъчил гърди се върна на алеята пред клуба.

— Уби ли го? — запита го единият от пазачите.

— Не — отвърна му Острието. — Реката ще свърши тази работа — добави и се изсмя ехидно.

— Можеше просто да му запалиш клечката — рече неодобрително пазачът.

— На теб какво ти пука? — сопна му се бодигардът. — Един боклук по-малко. — Замълча, след като събеседникът му не отвърна.

Измина повече от час, когато колегата му се появи, за да се разменят.

— Да знаеш, че пи много — рече му той. — Така че се приготви да го носиш, ако се наложи. Не знам дали ще успее да вдигне самолета, за да свърши работата. Но ако момичето те извика, изкарай го от тая дупка и да се прибираме.

— Добре — отвърна със задоволство убиецът. Върна му бластера, а после му даде своя. После единият от пазачите пред клуба го сканира с детектора в ръката си и като се увери, че е чист, го пусна да мине.

Параходът беше конструиран на три нива. Отдолу бяха каютите, до които се стигаше по стъпала, водещи от трап стълбата. Имаше общо дванадесет каюти. Бяха изолирани и превърнати в любовни квартири. Клиентите ги ползваха, за да се усамотят с партньорите, които си избираха и се отдаваха на любовни ласки или извратени сексуални игри.

Дълъг коридор минаваше по продължение на долното ниво, започвайки от носа и свършвайки пред други стълби откъм кърмата. Те водеха нагоре към салона, изпълняващ функциите на бар. Мостикът беше разположен на най-горното ниво, като до него се стигаше по външна, метална стълба. Но той отдавна не се ползваше по предназначение, а беше превърнат в център за видеонаблюдение.

Острието премина по трап стълбата и стъпи на борда на парахода. Тя беше разположена по средата на плавателния съд. Оттам пое надолу по стъпала, които го изведоха в коридора с каютите. Вътре се носеше нежна, еротична мелодия и съвсем слабо се чуваха стенания и гласове. Изолацията на каютите не позволяваше да се чува какво става в съседните помещения и салона, но въпреки това уплътненията около вратите бяха стари и звуците успяваха да излязат отвън в коридора.

Знаеше, че тук няма пазачи, защото коридорът се наблюдаваше с камери, но горе, непосредствено до стълбището имаше още двама охранителя, които по сигнал можеха бързо да реагират и слязат долу.

Тръгна вдясно към носа на кораба. Направи няколко крачки и спря пред вратата, върху която беше гравиран номер *„седем“*. Това беше каютата, в която отсядаше Лицето. Гледаше към реката и нямаше видимост откъм крайречната алея.

Острието се заслуша, за да е сигурен, че жертвата му не я е сменила и се усмихна, когато чу дрезгав мъжки глас да произнася: „Знам, че го искаш, кучко. Знам, че искаш още“. Последва смях, пиянски смях.

Обърна се с гръб към вратата и скръсти ръце пред гърдите. Щеше да почака търпеливо. Явно гангстерът „беше вдигнал самолета“, но знаеше, че това няма да трае дълго, защото имаше славата на слаб любовник.

Така и стана.

Десетина минути по-късно стоновете на проститутката преминаха във викове и от накъсаната и реч разбра, че го приканва да свърши в нея. Последва краткотрайна тишина, нарушена от звука на течаща вода. Лицето беше влязъл в банята, за да се измие.

Убиецът се извъртя. Отвори вратата и пристъпи през прага. Време беше да действа.

В лявата половина на каютата беше поставена спалня персон и половина. Намираше се встрани от люка, така че отвън не можеше да се види какво се случва върху завивките. До нея бяха поставени нощно шкафче и висока декоративна лава-лампа. Вдясно каютата беше преградена със стена, която обособяваше малка баня с правоъгълна форма. Вратата й се намираше точно срещу леглото и беше оставена отворена.

Когато влезе вътре, убиецът срещна изумения поглед на голото момиче в леглото. Черната му коса беше стегната на кок и разкриваше прекрасното му тяло. То оборкано надигна завивката и притеснено закри с нея слабините и напращелия си бюст.

Острието не й обърна внимание. Затвори вратата. С няколко бързи крачки достигна до банята и влетя вътре. Звукът от течащата вода издаваше жертвата му.

Мъжът усети присъствието на палача си твърде късно. Когато надигна глава от мивката, мнимият телохранител вече беше застанал зад гърба му. Видя го в огледалото и погледите им се срещнаха. В очите на гангстера прочете изненада.

Палачът го стисна за косата и дръпна главата му назад. Натисна го с крак в опакото на капачката, принуждавайки го да падне на колене. Дръпна една от белите кърпи на закачалката и я напъха в устата му. Мъжът се съпротивляваше, но предвид завидното количество алкохол, което беше изпил, нямаше никакъв шанс срещу убиеца.

Острието се наведе и прошепна в ухото му:

— Гологлавия ти праща поздрави. — Усмихна се зловещо, така че да може да го види в огледалото. Когато пръстите на свободната му ръка се удължиха, за да се превърнат в остриета, прочете в очите на жертвата си ужас.

Направи няколко бързи движения и с хирургична точност преряза плътта по лицето на гангстера, стискайки здраво косата му, за да не мърда. Раните не бяха дълбоки, но въпреки това от тях шурна много кръв. От главата винаги течеше много кръв.

Извади кърпата от устата му и Лицето изкрещя от болка.

— Притискай я силно, ако искаш да живееш — рече, след което я пусна в ръцете му. Събори го встрани и го остави да се гърчи на пода. Надигна поглед. В отражението на огледалото видя зад себе си жена с дълга кестенява коса и черен костюм от еластан. Завъртя се рязко и

остриетата разрязаха празния въздух. Освен момичето, което се беше свило в ъгъла на леглото и плачеше, там нямаше никого друг.

Отново се обърна към огледалото. Жената я нямаше, но сега оттам го наблюдаваше слаб, висок мъж, с гъста черна коса и сини очи. Надигна ръце и с изненада откри, че те се подаваха от ръкавите на черна блуза от еластан. Беше се преобразил, без да го пожелае, превръщайки се в човек, когото не познаваше.

Мисълта го ужаси.

Чувството беше ново за него. Усети как нещо в гърдите му се надига и всеки момент ще изригне през гърлото му. Дишаше тежко. Залитна и със сетни сили се вкопчи в касата на вратата, преди да падне на пода. Отвън се разнесе трополене от крака. Беше разкрит и пазачите от горния етаж бяха уведомени.

Усещаше, че се дави, но как?

Вълната в гърдите му се надигна и той повърна върху леглото. Момичето не издържа и изпищя.

После вратата се отвори и последното, което успя да направи, беше да се извърти към люка. С ръце счупи прозореца и промуши втечненото си тяло през тесния процеп.

Падна с плясък в мътните води на реката. Заля го хлад, който подреди объркаките му мисли. Дочу викове от палубата на парахода. Нямаше време да гледа натам, а загреба енергично към другия бряг на реката. Последваха изстрели. Светлините от мощни фенери заиграха върху бурните води. Ако беше обикновен човек, сигурно течението щеше да го завлече нататък и да се удави. Мътните води бяха коварни и не прощаваха никому. Но той не беше обикновен човек и щеше да достигне до другия бряг, където беше паркирал въздухомобила си.

* * *

Изстрелите ОТ „Еспаньола“ бяха известили полицията и скоро пред алеята паркираха няколко полицейски въздухомобила, чиито буркани пулсираха в синя светлина. Веднага след тях пристигна линейката, в която натовариха Лицето и тя пое към най-близката болницата, за да му бъде оказана лекарска помощ. Щеше да оцелее, но беше загубил много кръв и се нуждаеше от кръвопреливане, а

разразите върху главата му трябваше да бъдат залепени час по-скоро, защото продължаваха да кървят.

Повечето посетители, които не бяха прекалено пияни, успяха да напуснат парахода, преди да дойде полицията. Собствениците на бардака им съдействаха, за да запазят имиджа си.

Когато пристигна, полицията затвори района около парахода и задържа хората, които бяха останали в него — посетители и персонал. Момичето, което бе правило компания на Лицето, беше отделено в друга каюта, различа от тази, в която бе извършено престъплението. Пред нея беше поставен пост, за да се грижи за безопасността й, докато дойдат разследващите. Достъпът до центъра за видеонаблюдение също беше блокиран, където друг полицай следеше зорко никой да не влиза вътре.

Инспекторите пристигнаха последни. Бяха мъж и жена, облечени в костюми. Когато поеха по алеята, полъхът на вятъра разроши кестенявите коси на жената и тя спря за миг да оправи прическата си. Мъжът я изчака. След това преминаха по трап стълбата и се качиха на борда на парахода.

Разговаряха с уредника на бардака. После изгледаха записите от камерите. Не видяха нищо изобличаващо. Поне не на пръв поглед. Единственото, което им направи впечатление беше, че телохранителят, който влиза в каютата, не излиза повече от нея.

Разговаряха с компаньонката. Не научиха нищо съществено, а разказът й само потвърди съмненията им.

— Бях легнала в леглото, когато здравенякът на клиента ми нахълта вътре — гласът й трепереше. — Не го виждам за първи път. Понякога, когато клиентът ми е много пиян, той или колегата му го изнасят от каютата. Но този път той сякаш не ме позна. Влезе в банята, каза нещо на клиента ми, а после сряза лицето му и шурна кръв. — Разрида се.

Инспекторът й подаде кърпичка и тя забърса сълзите си.

— Благодаря ви — отвърна му момичето.

— Няма защо — усмихна й се мъжът. — Какво се случи след това? — продължи делово.

Компаньонката си пое дъх, за да се успокои и продължи:

— Докато беше в банята се превърна в друг човек — рече. — А после, като се обърна към мен, видях ръцете му… О, боже. Вместо

пръсти имаше дълги остриета, от които капеше кръв. — И пак избухна в плач.

— Къде отиде мъжът? — настоятелно я попита инспекторът. — През люка ли избяга?

Момичето кимна, неспособно да опише как тялото му се е промушило през тесния отвор на люка.

Инспекторката постави ръка на рамото на колегата си и се изправи.

— Ще изляза малко навън — рече. — Мисля, че научихме кой е извършителят. Направи един робот — портрет, за всеки случай. Но се съмнявам, че ще успеем да го хванем. — И излезе отвън.

Седна на една пейка по крайречната алея и запали цигара. Докато пушеше, размишляваше.

Беше чувала за този убиец. Наричаха го Острието и се носеха слухове, че в момента работи за Гологлавия. Нямаше много работа, защото работодателят му избягваше да се конфронтира с останалите престъпни босове. Но когато ползваше услугите му, той работеше прецизно и чисто. Досега никой не беше успял да го хване, нито да се доближи до истинската му самоличност. Говореше се, че няма лице, а приема образите на убитите от него.

Знаеше, че след шест месеца случаят ще да бъде затворен поради липса на доказателства. Не виждаше смисъл да си губи времето, защото престъпните босове, които й плащаха, за да им върши разни мръсни услуги, нямаха интерес от това да преследва Острието. Дори напротив, предпочитаха имената им да не се замесват в полицейски операции по неговото залавяне, защото се страхуваха от отмъщението му.

Изпуши цигарата и я хвърли в реката. Извади нова. Запали я, дръпна си и се замисли. Тази нощ смяната щеше да се окаже дълга и досадна. Вече бяха загубили почти два часа на парахода, а трябваше да посетят и болницата, за да видят дали жертвата е способна да даде показания. После им предстоеше техническа работа в управлението по писането на доклада.

Видя колегата си да минава по трап стълбата. Махна му и той се насочи към нея. В ръката си стискаше таблет. Когато я доближи, й го подаде:

— Не успях да науча нищо повече — рече. — Вземи. Това е робот — портрета. Изглежда е поредната самоличност на Острието — добави, но тя въобще не го чу. Вниманието й беше насочено към човека, който я наблюдаваше от екрана. Познаваше това лице.

* * *

Нощта беше настъпила отдавна и в стаята цареше мрак. Лампите бяха загасени. Върху прозорците весело играеха разноцветни светлини, плод на прожекторите от намиращия се отсреща бар със стряскаща фасада от дузина преплетени змии.

Седеше на ръба на легло, прегърнал млада жена с дълга кестенява коса, която падаше като кадифе по раменете й.

— Успяхме — възкликна жената и се усмихна. — Още не мога да повярвам, че успяхме.

— Нали ти казах — отвърна й той.

— Да — нежно прокара длан по бузата му тя, леко се наведе и го целуна. — Ти си най-добрият. Направо си върхът — прошепна в ухото му, след като устните им се разделиха. — Какво ще правим сега?

— Какво, ли? — рече и я събори върху леглото. Двамата се търкулнаха, а после той застана над нея. Прокара нежно пръсти сред косите й. — Знаеш какво — добави и я целуна.

Усети влажния й език да докосва неговия и това го подлуди.

— Обичам те — прошепна в ухото й. — Не мога да живея без теб.

Тя го погали и отвърна с мек, нежен глас.

— И аз. — Погледите им се срещнаха и в пъстрите й очи забеляза някакво напрежение. Имаше нещо, но какво? Целувката й бързо прогони черните мисли от главата му.

Той съблече черната й блуза от еластан. Покри стегнатия й корем с целувки, докато събуваше панталоните й. Смъкна ги заедно с бикините й и ги хвърли настрани. Тя изстена, прокара пръсти сред косите му, спусна ги надолу към брадичката му, а после надигна главата му.

Погледна я въпросително.

— Нека го направим в банята — рече тя. — Искам да ме любиш под душа. — И смъкна черната блуза, с която беше облечен. Събу панталоните му, а той й помогна със сутиена.

Вдигна я и тя обгърна врата му с ръце, а тялото му с крака. Беше се увила около него като змия.

Пренесе я до банята. Хидравличната врата се отвори автоматично, когато застана пред нея и осветлението се включи само. Влезе. Дръпна стъклената вратичка на душ-кабината и пусна жената под душа.

— Вода. — Думите му накараха от душа да потече хладка вода, която намокри голите им тела.

Жената взе гъбата, лежаща върху малка поставка до душа. Сипа течен сапун върху нея и започна да търка гърдите му с пяна, докато той си играеше с косите й и я галеше.

Взе гъбата от ръцете на жената и я хвърли. Тя му се усмихна, а после го притисна с горещото си тяло до стената. Усети как гърдите й се докосват до неговите. Това го влуди.

— Мисля, че забравихме нещо — прошепна в ухото му тя.

— Презерватив? — погледна я в очите. — Но… може и без него — опита се да протестира. Не искаше да си слага някаква гума.

Обаче, преди да я спре, жената се отдръпна и единственото, което успя да направи беше да я проследи с поглед. Беше гола и на мекота неонова светлина, идваща от стаята, капките проблясваха игриво по мокрото й тяло.

— Идвам — прозвуча нежният й глас. — Бъди готов.

За пореден път й се възхити. Не знаеше какво намира в нея. Беше средна на ръст, слаба, с малък бюст. Не можеше да каже, че е най-красивата жена на света, но въпреки това го влечеше. А щом я видеше гола или си я представеше такава, се възбуждаше и я желаеше. Искаше да я люби, без да й остави дъх.

Нещо в стаята изтропа. Не му обърна внимание.

Обърна се с лице към душа и застана под водата. Хладката струя го обля и той с охота изми от себе си пяната. Притвори очи. Надигна глава и отпускайки се остави водата да облива лицето му. Прокара пръсти през късата си черна коса, когато я чу да се връща. Излезе изпод душа, обърна се и разтърка очи с юмруци, опитвайки се да фокусира фигурата й.

Тя стоеше на прага на банята, стиснала револвер в ръка.

— Съжалявам — изрече хладно и натисна спусъка. Изражението на лицето й се беше сменило с премерена студенина. Маската бе паднала и сега осъзна какво го беше притеснило в очите й — хладнокръвно изречените лъжи.

Изстрелите го поразиха в гърдите, преди да успее да каже каквото и да било. Кръв оцапа стената зад гърба му. Няколко плочки се пръснаха на парчета, които се разхвърчаха наоколо.

Той се олюля и залитна назад. Удари се в стената, а после бавно се свлече на пода. Крайниците му се свиваха конвулсивно. Остра болка пронизваше дробовете му. Не можеше да си поеме дъх и усещаше как се задушава. Опита се да каже нещо, но вместо говор от устата му излезе само бълбукане. Давеше се… Давеше се в собствената си кръв.

Острието се събуди плувнал в пот. Намираше се в позната хотелска стая. Беше се надигнал на лакти в леглото. Наоколо беше тъмно. Дишаше учестено, а пръстите му бяха свити в юмруци.

Чувстваше тежест в гърдите, която постепенно намаляваше. Усещаше мускулите си напрегнати, все едно всеки момент ще експлодират.

Седна в леглото и докосна гърдите си с ръка. Не откри дупка и се почувства по-спокоен. Беше сънувал кошмар. Но наистина ли беше кошмар? Или спомен от миналото му, някакво късче от предишния му живот, който не помнеше? Жената от съня беше същата като тази от отражението в огледалото и това не бе възможно да е просто съвпадение.

Тръсна глава. Трябваше да се наспи. Каквото и да се бе случило тази вечер с него на парахода, не биваше да го разстройва. Сутринта щеше да е отпочинал и да се чувства по-добре.

Излегна се отново и прегърна жената, която се бе сгушила до него. Казваше се Бети. Беше проститутка, която работеше в един от бардаците на брега на океана. Сутеньорът й държеше единия етаж от хотел в близост до пристанището, където тя обслужваше клиентите си. Преди да се запознае с убиеца, сутеньорът й редовно я биеше, но след това отношението му към нея рязко се промени. Особено след като клиентът й му счупи едната ръка.

Беше му признала, че е болна от рак, който разяждаше тялото й отвътре и единственият начин да си набавя скъпите животоспасяващи лекарства беше да проституира. Не го правеше, защото й харесва, нито защото животът й беше хубав. Беше умна и някога бе работила като учителка, но със заплатата, която вземаше не можеше да си позволи лекарствата. Затова продаваше тялото си на загорели моряци, които си търсеха забавление преди корабите им да потеглят на път. Правеше го, за да преживее поредния ден и да се порадва на слънцето, докато се издига на хоризонта.

Преди да се запознае с нея, животът му беше пуст. Нямаше спомени и не се срещаше с никого. Но тя му даде някаква искра, която го накара да се почувства жив. Не изпитваше чувства към нея, нито към останалите проститутки, с които спеше. Тя беше добра и знаеше как да го накара да се чувства добре, но в нея имаше нещо специално. Освен пасторите в църквата, тя беше единственият човек, с когото можеше да сподели.

Но за разлика от тях, тя бе различна. Пасторите го бяха открили умиращ и го бяха спасили от гибел. Бяха му казали, че Спасителят го е върнал от отвъдното, за да довърши мисията, заради която е дошъл

тук. Когато убиваше, посещаваше катедралата на църквата, за да се изповяда. Това му помагаше да освободи душата си от злото, което поглъщаше. Изповедите му носеха мир, но така и не повярва в Спасителя, защото, ако Той съществуваше, нямаше да позволи да има толкова много хора, които да страдат.

Не можа да заспи.

Тихо се изправи и стана от леглото, внимавайки да не събуди Бети. Облече ризата си, без да я закопчава и се доближи до прозореца, гледащ към океана. Леко надигна плътната завеса и се загледа във вълните отвън. Бурният океан бушуваше като граблива птица, която протяга остри нокти към моряците, надбягващи се с времето. Вълните се разбиваха в брега, но птицата не се отказваше.

Светлините от преминаващите превозни средства го накараха да си спомни бара с фасадата от вплетени змии. Сякаш го виждаше отсреща. Прожекторите, монтирани на паважа пред входа му се въртяха и разноцветни светлинки играеха върху стъклото. Познаваше това заведение и мисълта, че то наистина съществува, го накара да настръхне. Нима сънят му не беше само един ужасен кошмар? Можеше ли всичко това да се бе случило… някога… отдавна?

Бети се размърда и запали лампата.

— Добре ли си, скъпи? — рече сънено и мъжът отпусна завесата. Знаеше, че се обръща така към всички свои клиенти. Тя не помнеше имена. За нея те бяха просто клиенти. Но когато се обръщаше към него, му се струваше, че влага чувство в тази дума.

Беше се изправила в леглото, разкривайки голите си рамена и едрите си, стегнати гърди.

Острието се доближи до нея. Седна на леглото и отпусна глава в скута й като малко дете.

— Не знам — отвърна той.

— Разкажи ми — подтикна го тя и нежно прокара пръсти сред косите му.

Мъжът запази миг мълчание, след което заговори:

— Сънувах кошмар. И в него присъстваше жена. — Надигна глава и я погледна в очите. — Тя ме уби. — Думите му бяха изпълнени с болка. — Същата жена видях тази нощ в огледалото, но когато се обърнах, нея я нямаше. Нали не полудявам? Нима тя е призрак?

Бети се измъкна изпод завивките и седна до него на ръба на леглото.

— Било е просто сън — рече тя. — Лош сън. — И го притисна силно до себе си.

— Но има още нещо — допълни той. — Бяхме в един апартамент, през чиито прозорци видях отсреща бар с фасада от змии и знам, че този бар съществува.

Настъпи неловко мълчание.

— Тогава трябва да отидеш там — проговори първа жената. — Само така ще разбереш дали това е просто лош сън или нещо повече. — В думите й се усещаше нотка на страх. Изправи се и облече халата си.

Острието последва примера й. Облече черния си панталон. Стегна колана и обу обувките си. После тя му помогна, като закопча ризата му. Подаде му сакото и той го облече. Извади от вътрешния си джоб пачка с пари. Отброи десет банкноти, след което ги постави върху тоалетката.

— Не ме чакай — рече. — Няма да се върна. Изкъпи се и си почини. Това е за цяла нощ. — И излезе.

Отвън беше паркирал луксозния си въздухомобил. Деактивира алармената инсталация, влезе вътре и запали двигателя. Превозното средство се надигна със съскане над земята и изръмжа като звяр, когато го форсира. Потегли по оживения път.

Бети го наблюдаваше от прозореца.

— Пази се, скъпи — прошепна тя, докато следеше с поглед отдалечаващия се въздухомобил.

* * *

Гологлавия живееше в огромно имение, разположено в покрайнините на града. Обграждаше го висока и солидна стоманена ограда, завършваща с шипове. Нощем по нея течеше ток, за да попречи на неканените посетители да се изкачат отгоре.

Имението беше изградено върху земи, които бяха част от гора. Дърветата около оградата бяха изсечени, за да подобрят видимостта на камерите за видеонаблюдение. Останалите бяха запазени и

облагородени. Няколко дузини добре осветени алеи пресичаха вътрешността на имението. Част от тях достигаха до сърцето на този рай, където бе издигната четириетажна жилищна сграда с формата на пръстен, в средата на която имаше кръгъл басейн.

Гологлавия беше заспал в леглото си, понесен от крилата на съня, и сигурно щеше да се събуди чак рано сутринта, ако чувството, че в стаята му има някого, не наруши съня му.

Надигна се и се взря в сумрака.

— Тъкмо се чудех дали не е време да те събудя — обади се женски глас откъм прозореца и едва тогава той различи тъмните очертания на изящната дамска фигура. Беше застанала с гръб към него и светлината, която идваше отвън, му пречеше да я огледа по-добре.

Гангстерът реагира бързо. Дългите години в бранша бяха оставили своя отпечатък. Извъртя се ловко и бръкна под възглавницата, където държеше скрит бластер. Но оръжието го нямаше.

— Това ли търсиш? — обърна се жената към него и тогава той видя оръжието в ръката й. — Няма да ти трябва — допълни, след което го постави върху широкия перваз под прозореца.

Гологлавия се опита да извика, за да задейства алармената система и да повика охраната, но когато отвори уста откри, че е изгубил гласа си. Опита са да натисне паникбутона, само че тялото му не се подчини.

— Сигурно се питаш какво е станало с теб? — ехидно се засмя жената. — Взех някои предпазни мерки, в случай че не ми съдействаш. — Пристъпи към него и се настани на леглото. — Нямам намерение да те наранявам. Поне не засега. Ако си послушен, всичко ще мине благополучно. Искам само да си поговорим. Няма да ти отнеме много време. Разбрахме ли се? — насочи разтворената си длан към него и стисна пръсти във въздуха.

Гангстерът усети как нещо стяга гърлото му, все едно около врата му беше вързано въже.

— Кимни, ако ме разбираш? — рече тя.

Гологлавия кимна.

— Добре — продължи жената и той усети как хватката отслабва. — Може би ще се разберем — допълни и отново се изсмя. — Имам само един въпрос. Къде да открия Острието?

* * *

Острието се ориентира бързо из върволицата от улици и скоро намери бара от съня си. Идваше за пръв път. Затова намали пред него, за да прочете надписа. Казваше се „Бар на разбитите сърца“. После паркира няколко метра по-надолу по улицата.

Преобрази се във възрастен мъж. Слезе от въздухомобила и докато пускаше алармената инсталация, го наобиколиха няколко просячета. Бръкна в джоба на панталона си. Извади малко смачкани банкноти и ги хвърли във въздуха. Децата се сборичкаха да ги вземат.

После се обърна към жилищната сграда, непосредствено срещу тази, в която се помещаваше барът. Беше двадесет етажен стоманобетонен блок, който подобно на съседните сгради бе облицован със стъклени панели. Някои от тях бяха счупени, а други просто липсваха.

Имаше два входа. Избра първия, защото според съня му той трябваше да се намира срещу апартамента.

Огледа се и пресече улицата, когато се увери, че няма наближаващи въздухомобили. Премина по алеята, водеща към блока и спря пред първия вход. В този момент стъклените хидравлични врати се отвориха. Отвътре излезе мъж, облечен с анцуг, който мина покрай него, без да го забележи. Убиецът побърза да се качи по стъпалата и влезе, преди вратите да се затворят.

Вестибюлът беше слабо осветен от единствената работеща лампа. Някъде отгоре се чуваше силна музика. Отсреща имаше други хидравлични врати, които обаче зеяха отворени. Явно бяха развалени.

Пристъпи напред и мина през тях.

Озова се в коридор. Надясно той свършваше с механична врата, зад която видя аварийното стълбище. Наляво водеше до помещение, което не виждаше, но бе сигурен, че е асансьорната площадка.

С асансьора щеше да се изкачи бързо, но не знаеше на кой етаж трябва да слезе. Затова предпочете аварийното стълбище. Пое нагоре по стъпалата. Подобно на вестибюла, повечето лампи бяха развалени. Стълбището беше слабо осветено, а на някои етажи единствената светлина идваше през прозорците, които гледаха към улицата.

Острието пропусна първите няколко етажа, защото гледката от съня не беше от ниско. Но когато достигна шестия етаж, започна да спира на всяка площадка и да поглежда за кратко през прозореца. Изкачи се няколко етажа по-нагоре, когато на единадесетия прецени, че височината е близка до тази, която търсеше. Отвори механичната врата и пое по коридора, водещ към асансьорната площадка.

За разлика от стълбището, етажът беше добре осветен. Почти всички лампи работеха и той успя да разгледа добре вратите по продължението на коридора. Когато стигна до асансьорната площадка, забеляза, че от касата на една от двете врати, гледащи към асансьорите, висяха скъсани жълти ленти. Знаеше, че тези ленти се поставяха от полицията, когато запечаташе мястото на престъпление. Трябваше да влезе и да разбере какво бе станало вътре.

Извика в съзнанието си спомена за мъжа, чието отражение беше видял в огледалото. Концентрира се и усети процеса на преобразяване. Бяха му нужни стотни от секундата, за да завърши трансформацията. Когато погледна надолу към ръцете си, откри, че носи черни дрехи от еластан. Беше успял.

Пристъпи към вратата в очакване нещо да се случи, и когато застана пред нея, тя се отвори със съскане, а осветлението в апартамента се включи. Истината го проряза като хладен бръснач. Сънят не беше просто кошмар. Вратата нямаше да се отвори и да допусне човек, когото не познаваше. Тя беше запаметила този образ, което означаваше, че човекът от огледалото съществуваше.

Острието премина внимателно през прага, а мускулите му се бяха опънали, готови да реагират във всеки един момент. Апартаментът изглеждаше като в съня му.

Представляваше студио с Г-образна форма. Вдясно коридор водеше към банята. На стената, намираща се на гърба на банята, беше монтирана компактна кухня. Вляво, на стената, която граничеше с асансьорната площадка, бе разположена секция с огромен телевизор. Лявата и отсрещната стени бяха изцяло стъклени, с изключение на носещата колона в ъгъла, който се образуваше между тях. В този ъгъл беше разположен П-образен диван с масичка и табуретки, гледащи към секцията с телевизора. Вдясно от дивана имаше дълбока ниша, широка два-три метра. Оттук не можеше да види какво има в нея, но предполагаше, че там са леглото и шкафът за дрехи.

Вътре нямаше никого. Всичко беше разхвърляно. Натрупаният прах по пода и мебелите говореше, че дълго време апартаментът не е бил обитаван. Единствените следи за това, че все пак някой е идвал тук, бяха стъпките, които стигаха до нишата, връщаха се и после отиваха към банята. Стъпките се повтаряха на почти едни и същи места, но във всяка от тях се бе натрупал различен слой прах, което подсказваше, че апартаментът е проверяван периодично.

Размерът на стъпките беше прекалено малък за възрастен човек. Бяха на дете.

Полицията използваше деца киборги, за да следят хора или наблюдават места. Наричаха ги просяци, защото носеха дрипави дрехи, които им помагаха да се слеят с просещите деца по улиците. Детските стъпки по пода бяха ясен знак, че апартаментът е под наблюдение. Трябваше да побърза и да се махне оттук по-скоро, защото несъмнено съгледвачът беше получил сигнал, че вътре има някой и идваше насам.

Острието огледа секцията и дивана с масичката. Не откри нищо. Погледна в нишата. Както беше очаквал, там се намираше леглото. Освен смачканите завивки, върху него обаче нямаше нищо друго. Шкафът за дрехи бе затворен. Отвори плъзгащите се врати. Беше празен.

Върна се по стъпките и сви по коридора към банята. Щом наближи вратата, тя се отвори и осветлението се включи автоматично. Пристъпи вътре. Не беше нужно да отваря стъклената вратичка на душкабината, за да види счупените фаянсови плочки и засъхналите петна от кръв по стената и коритото. Бяха избледнели, но стояха там.

Спомените го блъснаха като връхлитащ влак. Тежестта в гърдите му се появи отново. Прилоша му и залитна. Чуваше гласове, които идваха от главата му.

— Изпуснахме я — обади се мъжки глас. — Избягала е и се е отървала от падналия ангел.

— Жив ли е? — попита друг глас.

Усети как някой се навежда над него. Не можа да го види, но почувства движението на въздуха, чу дишането и туптенето на сърцето му. Усети как докосва артерията на врата му.

— Да — констатира първият глас. — Но надали ще оцелее. Простреляла го е със сребърен куршум.

— Вдигни го — нареди му другият. — Ще го вземем с нас. Полицията не бива да го открие тук. Трябва да го заведем при Спасителя. Той ни показа пътя и ще прецени какво да правим с него.

Усети как две силни ръце повдигат тялото му.

— Ще ти помогна — допълни гласът. — Да побързаме. Ако му е писано, ще оцелее.

Когато гласовете замлъкнаха, осъзна, че беше излязъл от банята. Седеше на пода в коридора, опрял гръб в стената. Дишаше учестено, а по челото му беше избила пот. Тежестта в гърдите му постепенно отслабваше и съзнанието му се връщаше към реалността.

Кошмарът не беше просто сън. Това бяха негови спомени, отключени след години забвение. И спомените продължаваха да се връщат, частица по частица. С всяка негова крачка те изплуваха от дълбините на паметта му.

Ярост изпълни жилите му. Пасторите го бяха спасили, но защо не му бяха казали нищо за това къде са го открили? Защо бяха скрили това от него? Те знаеха кой е. Знаеха защо е дошъл тук и коя беше жената от съня. Знаеха всичко, но не му бяха казали нищо през всичките тези години.

Асансьорът изпиука и го извади от унеса.

Звукът дойде отвън. Последва го кратко тракане от отварящи се врати и някой слезе от асансьора. Острието прекоси разстоянието до таблото на уредбата за видеонаблюдение. Натисна зеления бутон и се взря в екрана. От асансьора беше слязло дрипаво дете. Без да се оглежда, то се насочи към вратата срещу него.

Съгледвачът беше дошъл на проверка и се канеше да влезе. Стандартните врати бяха програмирани да го идентифицират по излъчвания от него сигнал и да ги допуснат вътре. Дори да превключеше управлението на вратата на ръчен режим, това нямаше да спре функционалността. Киборгът вече беше научил от вратата, че вътре има човек и беше известил контролния център. Трябваше да го елиминира и да избяга.

Не му беше за първи път да се разправя с просяци. Познаваше как действат и по какъв начин може да им противодейства. Бяха програмирани да се вкопчват в някой от крайниците на мишената си, щом я доближаха достатъчно близко. После, ако тя се опиташе да се освободи от тях или им нанесеше повреда, се самоунищожаваха и я убиваха със себе си. Затова не биваше да им позволява да го докопат.

Мъжът отстъпи няколко крачки назад и се приготви. Пръстите на дясната му ръка се издължиха в стоманени остриета. Това не беше първото просяче, което щеше да унищожи, нито пък последното.

Вратата се отвори и щом сензорите на детето киборг го идентифицираха, то се хвърли към него с пронизителен писък. Бяха конструирани да издават този звук, за да объркват мишените си и да издават местоположението си на полицейските екипи.

Мъжът го очакваше. Стъпи крачка вляво и замахна ниско, възползвайки се от инерцията му. Острието разполови туловището на машината през гръдния кош. Двете половини се претърколиха няколко метра напред и се спряха в стъклата на прозорците.

Мъжът направи още две крачки вляво по посока на коридора, който водеше към банята и скочи в него. Тъкмо на време. Туловището на киборга експлодира в кълбо от огън. Усети как огнената вихрушка преминава над тялото му, докато лежи по корем на пода. Прозорците се пръснаха с трясък.

Когато всичко приключи, бавно се надигна и, кашляйки, се огледа. Ударната вълна беше помела цялата мебелировка, раздробявайки я на стотици парчета, които горяха. Стените бяха омазани в сажди, а през счупените прозорци навяваше хладен вятър.

Отвън долетя воят на полицейски сирени.

Доближи се до назъбените останки от прозорците и внимателно погледна надолу. Пред блока вече бяха спрели няколко полицейски

въздухомобила и група униформени се насочваха към входа, а несъмнено идваха още патрули. Скоро тук щеше да гъмжи от полицаи.

Нямаше време за губене. Трябваше да действа бързо и дръзко, ако искаше да се измъкне.

Скочи през прозореца, като заби стоманени пръсти в стъклената облицовка и се спусна надолу, прилепил тяло до сградата. Разнесе се силен пукот и около него полетяха парчета счупено стъкло. Земята отдолу се приближаваше бързо, но не прекалено, за да се притеснява, че ще се пребие. Стъклените панели бяха дебели и триенето в тях намали драстично инерцията на падането му.

Преди да се приземи, се изтласка с крака от стената на сградата, превъртя се веднъж във въздуха и стъпи на безопасно разстояние от мястото, където се изсипа водопад от парчета стъкло.

— Стой. Не мърдай! — заповяда му глас от мегафон.

Не му обърна внимание и побягна към най-близката уличка. Униформените откриха огън по него. Намираше се на открито и нямаше къде да се прикрие. Няколко изстрела го улучиха и раниха. Последният го порази в бедрото на десния крак. Изгуби равновесие, падна на земята и се претърколи няколко пъти, но се изправи и продължи. Усещаше как раните се затварят една по една. Тялото му се регенерираше. Не беше обикновен човек и бластерите не можеха да го убият.

Добра се до спасителния ъгъл и изчезна в сумрака на уличката. Стрелците прекратиха огъня, защото вече не го виждаха.

Пробяга повече от петдесет метра, когато в отсрещния край на уличката проблеснаха сини светлини и един полицейски въздухомобил спря на изхода й. Пусна сирените, даде назад и сви към него. Мощните му фарове осветиха пътя отпред.

Острието пое вдясно по първото разклонение, което видя. Премина покрай няколко контейнера за боклук, разположени под една улична лампа и спря пред метално ограждение, което преграждаше пътя му. Изруга на ум и се огледа. Тогава забеляза клошаря, който беше подпрял на единия от контейнерите чувал, пълен с вехтории, и ровеше в него.

Полицейският въздухомобил наближаваше.

Първата му мисъл беше да използва контейнерите, за да се изкатери по тях и да се хване за върха на преградата, но в главата му се

зароди нова, по-добра идея. Доближи се до клошаря и преди човекът да надигне глава от боклука, го удари с лакът в тила. Тялото му увисна на ръба на контейнера. Завъртя го към себе си. Докосна челото му и се преобрази в него. После го хвана за краката и избута тялото му в контейнера. Затвори капака. Вдигна чувала и го постави до съседния контейнер. Отвори капака му и започна да рови в него.

Тъкмо навреме. Полицейският въздухомобил спря на пресечката и отвътре слязоха мъж и жена, облечени в костюми.

Погледна ги с престорено безразличие, но се притесни, когато на слабата светлина от уличната лампа разпозна жената. Приличаше на тази от съня му. При създалата се ситуация, идеята да се престори на клошаря му се стори рискована, защото можеше да го разкрие. Но връщане назад нямаше и трябваше да изиграе ролята си до края.

Жената прекоси разстоянието до него и го хвана за яката.

— Накъде тръгна? — изсъска през зъби.

Той плахо надигна ръка, сочейки металното ограждение. Тя го изблъска грубо назад и се обърна към партньора си:

— Върни се обратно и поеми от запад — заповяда му. — Искам един екип да го причака от изток, а аз поемам след него. — Изтича до преградата и скочи. Тялото й се издигна плавно, оставяйки след себе си диря от черен дим. Стъпи на върха на оградението, след което прескочи оттатък.

Мъжът влезе във въздухомобила. Спря сирената, обърна го с една маневра и го подкара обратно по уличката.

Острието се усмихна доволно, когато светлините се отдалечиха. Беше ги изиграл. Преобрази се в дребен набит мъж с дълга прошарена брада и мустаци. Извади пачка с пари и отброи две банкноти от по сто. После отвори капака на съседния контейнер и ги пъхна в задния джоб на клошаря.

— Съжалявам, друже — рече, — това е компенсация за главоболието, което ти причиних. — И се отдалечи.

Пое по пътя, по който беше дошъл полицейският въздухомобил. Щеше да заобиколи блокадата около жилищната сграда, без да го разпознаят в новия образ, който бе приел. После щеше да се качи на колата и да се измъкне оттук. Въздухомобилът му беше регистриран на поставено лице. Управляваше го с пълномощно, така че никой нямаше

да се усъмни, дори да бяха монтирали камера на вратата на апартамента и да го бяха заснели.

Следващата му спирка беше катедралата на църквата, където очакваше да получи отговор на въпросите си.

* * *

Жената пресече няколко преки, преди да се откаже от преследването. Беше изгубила убиеца още след металната преграда.

Страничните улички бяха завардени от полицаи и нямаше как да е преминал през тях. Предполагаше, че се е скрил в някоя ниша или се е качил по някоя от металните стълби, водещи към покривите на жилищните сгради по продължение на уличката. Но от него нямаше и следа. Сякаш се беше изпарил.

— По дяволите — изруга ядно, когато достигна края на уличката и излезе на булеварда.

Обади се на колегата си по радиоуредбата:

— Изгубих го — рече. — Върни се там, където се разделихме и ме изчакай. Аз ще поема обратно и ще проверя дали не съм изпуснала нещо. Прати един екип да покрие от запад. Не искам да избяга оттам, като отворим периметъра.

— Разбрах — отвърна й оттатък мъжки глас и връзката прекъсна.

Не откри следи от убиеца и по обратния път. Сякаш въобще не беше минал оттук. А усещането й, че е станало точно така, се засили още повече, щом прескочи ограждението и се оказа от другата му страна. Колегата й я чакаше до един от контейнерите за боклук.

— Погледни тук — посочи й отворения му капак.

Тя се доближи и наведе над процепа. Гледката я накара да побеснее от яд. Вътре лежеше тялото на клошар. Беше същият клошар, който й беше посочил на къде е поел убиецът.

— Изигра ни — обади се партньорът й.

Тя го изгледа с кръв в очите, а после го блъсна в гърдите.

— Хей, по-спокойно. — Думите му я накараха да се осъзнае.

Стисна юмруци.

Колегата й беше прав. Провалиха се, а бяха толкова близко. Но най-много я вбесяваше това, че му позволи да я излъже право в очите.

Необходимо бе хладнокръвие, за да го стори. Беше станал добър и притежаваше сили, които го правеха по-корав противник. Само че това нямаше да му помогне срещу нея. Щеше да го унищожи.

— Какво ще правим? — попита я мъжът.

— Ще взема колата — отвърна му тя. — Знам къде да го открия. Но ти оставаш тук. Отивам сама. — Качи се във въздухомобила и потегли, без да му остави възможност да възрази.

* * *

Катедралата на църквата се намираше сред малък парк в центъра на града. Тихо и уединено място.

Острието паркира въздухомобила си в една уличка близо до него, защото знаеше, че през парка се допускаха само превозните средства на църквата и тези, които доставяха хранителни продукти и консумативи.

Пред катедралата имаше малък квадратен площад, в средата на който беше издигнат бял кръст. Няколко мощни прожектора осветяваха кръста нощем, за да изглежда внушително в тъмнината.

Мъжът мина покрай него, изкачи се по стъпалата пред централния вход и спря пред масивните порти. Независимо от късния час, те бяха широко отворени. Миряните бяха добре дошли тук по всяко време на денонощието.

Влезе смирено и се прекръсти на прага на храма. Единственият човек в пустото помещение на основния корпус беше мъж, облечен в дълга бяла роба, който стоеше пред олтара в отсрещния край. Молеше се пред огромен златен кръст.

Острието пристъпи напред, минавайки между дървените пейки, които бяха разположени от двете му страни и се насочи към него. Стъпките му закънтяха из помещението.

Когато го доближи и спря, пасторът се завъртя към него. Изведнъж фигурата му се смали и се превърна в момчешка. Детето беше поставило дланите си една в друга, а между тях стискаше восъчна свещ. Пламъкът в нея гореше, без да потрепва.

Погледите им се срещнаха и в бистрите сини очи на момчето откри чистота и милосърдие.

— Добре дошъл, синко — приветства го момчето. Гласът му беше дълбок и плътен като на възрастен човек. — Очаквах те. Аз съм Спасителят. Заповядай. Седни до мен — добави. Хвана свещта в едната ръка, а с другата го подкани да се настани на близката пейка.

Двамата седнаха.

— Има неща, които не си спомняш — продължи. — Неща, които са се случили, преди да прекрачиш границата. Онези, които се връщат от другата страна, оставят спомените си там. Те се прераждат за нов живот, необременени от предишния. Но ти си различен, защото не си обикновен човек. Ти си ангел, паднал ангел. Съдбата ти е предопределена и не може да бъде променена. Идваш от едно място, наречено Нощния град. — Подаде му смачкан лист хартия. — Това намерихме у теб.

Острието го взе и го разгледа. Беше еднопосочен билет за влак. Върху него не беше посочено име, а само маршрут: начална станция „Нощен град — Център“, крайна станция „Океан — Блекфрайърс“.

— Пристигнали сте двама — добави момчето. — Ти и една жена. Тя притежава сили, черни сили. Такива като нея, наричаме вещери. Ангелите са ги преследвали и унищожавали, защото са ползвали силите си за зли цели и във вреда на хората. Но оцелелите намерили убежище в Нощния град, където изградили отново своя култ. Вещерите са ви изпратили тук, за да изпълните една задача, в която дълги години са се проваляли.

— Каква задача? — недоумяваше мъжът.

— Тази, която само ти можеше да свършиш — рече детето и сведе поглед към свещта в дланите си.

Когато убиецът погледна към нея, видя в пламъка да се движат фигури.

Спомените болезнено нахлуха в главата му.

Детето го наблюдаваше с интерес въпреки дулото на пистолета, което беше насочил към челото му. Сините му очи излъчваха спокойствие. Беше само едно обикновено

дете, чиято смърт искаха господарите му, а той беше просто палач, който трябваше да свърши работата.

Пръстът му беше на спусъка и всеки един момент можеше да го натисне. Един изстрел щеше да е достатъчен, за да пръсне черепа на това невинно дете. Кръв щеше да оплиска личицето му и тялото му да падне бездиханно на пода в храма.

Нужен беше само един изстрел. Това бе цената на човешкия живот. Един изстрел, за да бъде отнет.

Детето го наблюдаваше. И в очите му, като в отражение на огледало, той видя своите собствени очи. Бяха хладни и безмилостни като острието на бръснач. Усети как пръста, който беше поставил на спусъка, потрепна.

Само един изстрел.

Детето докосна дулото с длан и свали пистолета надолу към пода. На лицето му грееше усмивка.

Усмивката не помръкна, дори когато той надигна крак и го събори по гръб на земята. После стреля. Веднъж, два, три пъти. Изстрелите удариха мраморния под и се разхвърчаха парчета камък. Не можеше да го убие. Беше грешно. Но жената щеше да поиска доказателство и той трябваше да й го даде.

Наведе се и измъкна от ботуша си нож, с който отряза кичур коса от главата на детето. Погледите им се срещнаха отново и този път той видя отражението на огъня в очите си. Прибра ножа, изправи се и побягна към изхода. Мина през портата, а после изтича по стъпалата и скочи в чакащия го отпред въздухомобил.

Шофьорът форсира двигателя и колата пое с бясна скорост по алеята през парка.

— Уби ли го? — запита го жената, която беше застанала зад волана.

— Да — излъга я той и хвърли върху таблото кичура коса.

— Браво — рече тя и се усмихна доволно, но той не я видя. Погледът му беше насочен към огледалото за задно

виждане. Пламъците в очите му бяха изгаснали. Сега в тях имаше само празнота.

Острието погледна детето право в очите.

— Искали са да те убия, нали? — рече.

— Да — кимна момчето.

— Но защо точно аз?

— Защото си паднал ангел. — Отговорът беше прост. — Силата на вещерите не беше достатъчна, за да се справят с ангелите. Затова създадоха вас по подобие на ангелите и ви използваха, за да ги унищожите. Вие изпълнихте предназначението си. Избихте всички… без един. — Тъга имаше в гласа му. — Затова изпратиха теб, за да го унищожиш.

— Ти си този последен ангел, нали? — Знаеше какъв ще е отговорът.

— Да — отвърна детето.

— И въпреки че си знаел защо съм дошъл тук, ти ме спаси — рече мъжът. — Можехте да ме оставите да умра в онзи апартамент. Това нямаше да промени нищо. Но не го направихте.

— Ти си един от нас, синко — отвърна детето. — Носиш онази частица от нас, която може да те направи ангел, ако го поискаш. — Направи пауза. — Вещерите ви използваха, защото знаеха, че не можем да ви победим. Победата значеше да ви убием, а ние не можехме да го сторим. Те вкараха в редиците ни троянски кон, с който нямаше как да се справим. Но те се страхуват от вас, защото знаят, че един ден ще се обърнете срещу тях. Затова не позволяват да живеете дълго, а когато изпълните предназначението си, ви премахват и заместват с нови. Тя стори същото с теб.

Горчивият спомен от апартамента се върна пак. Сякаш преживя всичко отново на бърз кадър. Ярост изпълни жилите му. Толкова години пасторите бяха крили истината от него.

— Защо не ми разказахте всичко това, когато ме открихте? — стисна юмруци, за да се овладее. — Пазили сте го от мен толкова дълго.

— Щеше ли да ни повярваш, ако ти бяхме разказали всичко това? — отвърна му момчето.

— Не — сведе глава убиецът.

— Когато те открихме — продължи детето, — ти не си спомняше нищо. Нито знаеш кой си, нито какво се е случило. Беше прострелян със сребърен куршум и, ако не го бяхме извадили, щеше да загинеш. Сигурно се питаш защо среброто е щяло да те убие?

Мъжът го погледна в очакване.

— Ти си колкото ангел, толкова и вещер, и онова, което убива вещерите, може да погуби и теб. — Въздъхна тежко. — Затова не ти казахме нищо. Защото не искахме да предизвикаме яростта ти. Тя можеше да те погуби и да ти превърне в един от тях. — С пръсти стисна пламъка на свещта и тя угасна. — Върнах те, за да изпълниш съдбата си — рече. — Дадох ти най-съкровения си спомен, за да те спася и сега ти го носиш у себе си. Но сам трябва да откриеш съдбата си и да направиш своя избор. Мракът е жесток. Може да те убие. Въпреки това в него има светлина. Последваш ли я, тя ще те преведе до утрешния ден.

Детето се изправи и му подаде свещта.

— Тя ще те открие — добави. — И ще трябва да я победиш. — Пое по пътеката между пейките. Докато стъпките му кънтяха в помещението, образът му бавно се разтвори във въздуха и изчезна. Настъпи тишина.

Острието се изправи. Доближи се до олтара и запали свещта. Надигна глава към кръста пред него. Стоя така няколко мига смълчан, след което постави свещта на един от свещниците и пое към изхода.

Размишляваше върху последните думи на момчето. Жената несъмнено бе по петите му. Срещна я в онази сумрачна уличка и я изигра. Не го стори, защото се уплаши от нея. Въпреки това самата мисъл, че може да го разкрие, го беше притеснила. Страхуваше ли се от нея? Беше ли готов да посрещне съдбата си?

Прекрачи прага на храма и слезе по стъпалата. Навън все още беше тъмно. Спря, за да погледне часовника си. До зазоряване оставаше малко повече от час. Дали не беше добра идея да посети Бети? Имаше нужда да сподели с някого, а и щяха да наблюдават заедно изгрева на слънцето.

Бети?

Мисълта за нея го накара да изтръпне. Имаше три места, които посещаваше често — църквата, офиса на Гологлавия и бардака. Никой, освен Бети, не знаеше, че посещава църквата. Но доста хора знаеха къде е офисът на Гологлавия. А ако жената го беше посетила и не го беше открила там, сигурно беше научила от гангстера за бардака. Бети беше в опасност. Трябваше да я измъкне оттам час по-скоро и да я заведе на сигурно място.

Извади телефона от джоба си и бързо набра номера й. Тя не можеше да се свърже с него, защото той ползваше еднократни карти за обаждания. Сменяше ги често и винаги й се обаждаше от различен номер.

Свърза се. Телефонът й даде свободен сигнал. Прозвъня веднъж, два пъти, когато тя вдигна.

— Бети — започна убиецът, — чуй ме внимателно… — но не успя да довърши, защото оттатък го прекъсна ехиден смях.

— Бети не може да говори сега — отвърна му познат женски глас, който накара сърцето му да трепне. — Тя е добре, но ако искаш да я видиш жива, ела след час на станция „Блекфрайърс“. Ще те чакам на четвърти перон. И носи билета си. — Последва нов смях, след което връзката прекъсна.

Беше закъснял.

Затова трябваше да отиде до гарата и да поправи грешката си. Извади билета от джоба си и го разгледа отново. Жената го искаше. Но защо? Не откриваше смисъл в това. Билетът беше еднопосочен и тя несъмнено имаше същия. За него той беше просто една непотребна хартийка, но за жената явно имаше някаква стойност.

Прибра го, след което се преобрази в мъжа от огледалото. Когато надигна ръце, със задоволство установи, че носи черни дрехи от еластан. Време беше да посрещне съдбата си.

* * *

Основният корпус на станция „Блекфрайърс“ беше построен в северната част на един от мостовете, издигнати над реката. Служеше като входно-изходна точка за човекопотока. Пероните се намираха на метална конструкция, която бе изградена непосредствено до моста.

Отгоре си имаше стъклен покрив, а встрани беше затворена със стъклени панели.

Острието мина през входа на основния корпус и се насочи към ескалатора, водещ нагоре към четвърти перон. Високото повече от десет метра помещение беше пусто в този ранен час. Касите бяха затворени и единствената алтернатива да си купиш или завериш билета беше да използваш автомат. Качи се на ескалатора и скоро стигна горе.

Огледа се. Малцината ранобудни пътници се бяха настанили по пейките на перона и чакаха търпеливо влаковете си. На една от тях забеляза две жени. Позна Бети. Другата беше облечена в черни дрехи. Не можеше да я сбърка. Беше жената от съня му.

Щом го видя, тя сръга проститутката и я принуди да стане. После я поведе напред към мъжа. Държеше я пред себе си като щит.

Спряха на метри от него.

— Пак се срещаме — изсмя се жената. — Каква ирония на съдбата. Все пак си събрал смелост да приемеше истинската си самоличност — добави язвително.

— Ти, също — не й остана длъжен.

— Носиш ли билета? — продължи с въпросите си тя.

— Да — кимна убиецът. Бръкна в джоба си и извади лист хартия. — Ето го. Пусни я и ще ти го дам.

Жената се изсмя.

— За глупачка ли ме мислиш? — изсъска.

— Не — отвърна мъжът. — Но как мога да ти имам вяра?

— Не можеш. — Усмихна се. — Но обещавам, че ще пусна курвата ти, когато се уверя, че билетът е истински. Ето какво ще направим. Тя ще се доближи до теб и ти ще й го дадеш. После ще го постави в автомата за самообслужване и ще го завери за следващия влак. Той трябва да пристигне всеки момент. — Посочи дигиталния брояч над перона, върху който беше изписана цифрата едно. — Аз ще се кача и ще я оставя.

— Не ти вярвам — рече убиецът. — Билетът не може да се завери, защото е еднопосочен.

Жената го изгледа гневно.

— Нима не разбираш — възкликна тя. — Моят билет беше двупосочен, макар това да не бе отбелязано върху него. Планът беше

да пристигнем двама в този скапан свят. Ти беше създаден да убиеш Спасителя, а аз трябваше да ликвидирам теб и да се върна. Но ти провали всичко. Остави билета си върху моя и аз взех твоя по погрешка. Измами ме, че си убил Спасителя и изчезна с билета ми. Постъпих в полицията и поставих просяци да следят апартамента с надеждата, че един ден ще се върнеш там. Чаках дълго, но най-накрая търпението ми беше възнаградено. — Усмихна се доволно.

Дигиталният брояч на перона отброи нула и влакът се зададе в далечината по релсовия път.

— И какво смяташ да правиш сега? Просто ще си заминеш? — запита я мъжът.

— Да — отговори тя.

Когато я погледна в очите, разбра, че го лъже. Преди да замине, трябваше да изпълни задачата си. Щеше да се опита да го убие, но не биваше да й позволи да нарани Бети.

— Добре — рече Острието. — Влакът ти пристига, така че нека да побързаме с размяната.

— Умно решение — вметна жената и побутна проститутката в гърба. — Тръгвай и без резки движения — изсъска й. — Иначе знаеш какво ще се случи.

Бети пристъпи няколко крачки напред и спря пред мъжа. Когато го погледна в очите, той видя в нейните умора и примирение. Веднага разбра какво е наумила. Беше направила своя избор още в мига, в който жената бе застанала на прага на хотелската й стая.

— Бягай — извика тя, щом застана пред него. Прикри тялото му със своето, за да я използва като щит, докато изтича до ескалатора. Знаеше, че времето й изтича и искаше да спаси единствения човек, който се беше държал добре с нея. Жената не знаеше за болестта й и не предполагаше, че може да постъпи така. Разчиташе на страха, който беше посяла у нея, но той бе изсъхнал, а отровните му цветове бяха увехнали. Тя не се страхуваше от смъртта.

Острието видя револвера, който се появи в дясната ръка на жената. Насочи го към Бети.

— Кучка — извика тя и натисна спусъка. Въздушната струя от спиращия влак развя зловещо косите й.

Мъжът изблъска проститутката настрани, но закъсня. Тя пое изстрела и куршумът я порази в гърба. Падна по лице на земята, а

роклята й се обагри в алено.

Влакът спря. Нямаше пътници, които да слизат, а шепата хора, които чакаха на перона, побързаха да се качат, без да обръщат внимание на случващото се около тях.

— Ще си платиш — процеди през зъби убиецът и хвърли билета. Течението го поде и той политна към стъклените панели, ограждащи металната конструкция. Пръстите му се издължиха в метални остриета. Както беше очаквал, жената изтича в посока на билета. Движеше се неестествено бързо и след себе си оставяше диря черен дим. Прецени точния момент, в който да скочи. Вниманието на жертвата му беше насочено към падащия лист хартия. Толкова го желаеше, че беше забравила за всичко около себе си.

Острието направи огромна крачка и използвайки краката си като трамплин, отскочи пет-шест метра напред. Беше изправил тялото си, а ръцете му сочеха напред. Жената го видя, но не се уплаши. Стисна билета в ръка, а после тялото й изчезна сред черен дим. Остриетата преминаха през дима и изтракаха в пода, когато мъжът падна на земята.

Жената се изкиска доволно.

Смехът дойде откъм гърба му. Обърна се и я видя, застанала на метри от лежащата проститутка.

— Колко си предвидим — рече тя. — Същият си като ангелите. Застъпваш се за простосмъртните. Нима животът на една уличница има стойност за теб? — Изсмя се отново. — Тя ще умре. Ти също. — Насочи револвера към него. — Веднъж те убих. Ще го направя отново. — И стреля.

Острието се превъртя встрани, за да избегне куршума. Той рикошира в пода до него и проби дупка в близкия стъклен панел. Дебелото стъкло се напука, но не се счупи. Пръстите му възвърнаха човешката си форма.

Изправи се със скок. Приклекна и се насочи към нея. Чу как барабанът на револвера изщрака. Знаеше, че ще последва изстрел. Използва десния си крак, за да смени посоката и скочи на ръце. Изтласка се към влака, превъртя се във въздуха, свит на кълбо и, след като куршумът прелетя покрай него, стъпи върху корпуса на вагона. Притича няколко крачки по него, застанал успоредно на земята, а

после се хвана за изпречилата му се метална колона и се завъртя на нея.

Пусна се и се приземи в гръб на жената. Тя се извъртя, но късно. Пръстите му се издължиха в метални остриета. Замахна. Сряза китката на дясната й ръка и тя се разпадна в черен дим. Револверът излетя встрани, след което падна с трясък на земята и спря в тялото на Бети.

Бяха застанали лице в лице. Мъжът замахна отново. Този път към гърдите й. Но тялото й се превърна в дим, който го засмука. Усети как мракът го парализира и изпи силите му. После го изплю оттатък, омаломощен.

Падна по лице, а когато се обърна, видя как с едно движение на здравата си ръка, мрачната фигура на жената изкърти близката пейка, която бе циментирана за перона. Стовари я върху него и го затисна под тежестта й.

Бавно пристъпи напред. Тялото й постепенно възстанови човешкия си облик и той видя как от чуканчето на ръката й израсна нова китка, длан и пръсти. Беше се провалил.

— Глупак! — присмя му се жената, щом застана пред него. — Нима мислиш, че ще ме победиш толкова лесно? — В ръката й се появи къса кама, чието острие беше от сребро.

Наведе се над него и допълни:

— Това е краят — прошепна, след което замахна.

— Грешиш, кучко — прекъсна я гласът на Бети. Последва изстрел и куршумът я порази в гърба.

Убиецът прочете в очите й изненада и недоумение. После тялото й изсъхна и се разпиля сред облак пепел. Куршумът и камата изтракаха върху пода. Спомни си думите на Спасителя: „Ти си колкото ангел, толкова и вещер, и онова, което убива вещерите, може да погуби и теб“. Тогава осъзна колко прав беше. Жената сама бе донесла със себе си оръжието, което щеше да я погуби.

Бети отпусна ръката си и револверът падна с трясък. Беше изразходвала последните си сили, за да вземе пистолета, да се надигне и да стреля. Усещаше как живота бавно я напуска и я прегръща блажения мрак.

Мъжът напрегна мускули и избута пейката в страни. Надигна се. Изтича до проститутката и клекна до нея. Тя дишаше тежко. От раната й беше изтекла много кръв и беше образувала малка локва на пода.

— Ще се оправиш — прошепна й.

Тя го погледна в очите и му се усмихна. За пръв път в тях откриваше чистота и милосърдие.

— Променил си се — сподели му.

По страните на убиеца избиха сълзи.

— Не ти позволявам да умираш — заповяда й.

Тя отново се усмихна.

— Това щеше да се случи. Рано или късно — прошепна. — На кого му пука? Аз съм просто една курва.

Мъжът положи глава върху гърдите й, а после постави ръката й върху косите си. Усети как пръстите й потрепнаха, сякаш се опитваше да го погали и утеши, но бе изгубила силите си. Сълзи се стичаха по бузите му и не се опитваше да ги скрие.

— Върви — насили се да го подкани тя. — Ще изпуснеш влака си. — Но той не се изправи.

Това не беше неговият влак. Не познаваше света, където щеше да го отведе. Неговият дом беше тук. Жената искаше билета, за да се върне в Нощния град. Но тя не се задоволи само с него, а пожела да отнеме живота му и този на Бети, и затова плати скъпо за алчността си.

Влакът затвори врати и пое нататък. С него си заминаха болката и тъгата.

Навън мъглата се беше вдигнала. Слънцето се показа лениво над хоризонта и огря света с животворните си лъчи. Започваше нов ден.

Мъжът надигна глава и постави длани върху челото на жената. Нямаше да се предаде и да я устави да умре. Беше ангел, макар и паднал. Вещерите отнемаха живота, а ангелите го даряваха. Време беше да посрещне съдбата си и да направи своя избор.

Притвори очи и го заляха спомени, спомените на Бети. Видя децата, които я слушаха захласнати в училищната стая. Видя болката и страданията, причинени от болестта. Видя сутеньора, който я излъга да работи за него. Видя как я насили, а после редовно я пребиваше и й даваше толкова, колкото да си купи необходимите лекарства, за да може да продължава да работи за него и да му носи пари. Видя себе си. Видя първата им среща и нощите, които последваха. Видя чувствата, които изпитваше към него. Видя слънцето на хоризонта, което посрещаха заедно.

Знаеше какво да направи.

Взе лошите спомени, погълна ги, както поглъщаше спомените на убитите, а после й даде най-съкровения си спомен — искрата, която го караше да се чувства жив. Даде й спомена за нея. Тогава видя светлината в мрака. Последва я, а когато я настигна, я сграбчи в ръце и тя избухна в ослепително сияние.

Избра живота.

И когато отвори очи сиянието, което излъчваха ръцете му, обгърна тялото на Бети. Кръвта по пода изчезна, а бледото лице на жената поруменя. Дишането й се нормализира и тя отвори очи.

— Кой си ти? — прошепна плахо.

Мъжът й се усмихна.

— Твоят ангел хранител — отвърна й и я целуна по челото.

После бавно се изправи. Тя го беше забравила и единственото, което щеше да си спомня за него, щеше да е ангелското му лице. Беше й дарил най-съкровения си спомен, и той не само я бе спасил, но беше излекувал коварната й болест, за да й даде ново начало в живота.

Отвън се разнесоха полицейски сирени.

Погледна я за последно, а после скочи през спуканата стъклена преграда. Стъклото се пръсна на парчета, които полетяха заедно с него надолу към мътните води на реката. Ако беше обикновен човек, сигурно течението щеше да го завлече нататък и да се удави. Мътните води бяха коварни и не прощаваха никому. Но той не беше обикновен човек и щеше да достигне брега. После смяташе да се разходи пеш по крайречната алея.

Слънцето беше изгряло и искаше да се полюбува на прекрасната утрин.

LADY POL THE BELOVED
МОРСКА ЗВЕЗДА

Ситният дъжд още в ранни зори превзе небесата и зачука тихо по дървета и листа, по скалите и сухата земя. Капките сякаш с плач падаха в морето и се сливаха с водния му безкрай.

Малка групичка, омотана в подгизнали вълнени наметала, внимателно катереше скалите към върха на острия нос, врязан дълбоко в морето. Носеха увито в саван тяло на груба носилка. Някои от носачите залитаха по хлъзгавите мъх и скали и високо кълняха боговете, времето и дъжда. Тънка, леко прегърбена мъжка фигура ги следваше по-бавно. На няколко изминати крачки спираше и повдигаше лицето си нагоре към сивите небеса.

Въпреки лошото време бързо достигнаха целта си. От групичката се отдели дребен свещеник. С тракащи зъби и зачервен нос промърмори надве-натри няколкото молитви, потръпвайки в мокрото си расо и даде знак, че е приключил с ритуалите. На дрезгавината саванът изглеждаше грозно сив…

„Сив като стоманените облаци… сив като ревящата бездна под нозете ни…“, помисли си мъжът.

Няколко бързи движения и тялото потъна, погълнато от морето. Хората се раздвижиха. Някои го потупаха успокояващо по рамото. Скоро остана сам на ръба на скалите, все още взрян в пенещите се води. С глух вопъл се свлече, а острите камъни се врязаха в нозете му. Впи пръсти в разкаляната земя и изви глава към небесата в крясък. Тишината погълна вика му. Дъждът се стичаше по лицето и се сливаше със сълзите му. Мъжът се приведе към земята, изхлипа няколко пъти и отново се оттласна рязко нагоре, разперил ръце към сивотата над главата си.

— Защо, богове?… Защо? — крещеше с цяло гърло. — Даже не успях да се простя с нея! Защо ми ги отнехте и двамата… с какво ви обидих…

Но не получи отговор. Само дъждецът се усили и скоро капките плющяха по гърба му като ледени бичове. Морето се разбуди и забушува, хапейки с високите си вълни червените скали. Мъжът се надигна и с люлееща се походка заслиза. Водите зад него се разтвориха и от черните дълбини изплуваха няколко дълги пипала, следвани от огромно туловище. Висок свистящ звук накара човека да се хване за главата и да се свлече обратно на земята. През пръсти видя, че чудовището изсвистя с подобната си на клюн глава и с неподозирана бързина се отправи към замъка от другата страна на залива.

Морска звезда гордо се извисяваше и славеше кралството с красивите си дворци и арките от морска пяна. Говореше се, че кръвта на кралете е смесена с тази на морските хора и преди векове родовете са се сродили. Пред невярващия поглед на изплашения мъж чудовището помете с няколко размаха на пипалата си корабите и рибарските лодки от пристанището в малкото градче в подножието на замъка. Виковете на ужасените хора и крясъците на раздаващия команди гарнизонен пробиха през плющенето на дъжда и бучащото море.

Мъжът се надигна и се затича надолу към пристана. Гигантската сепия фучеше и размахваше пипала. Едното се насочи към стените на замъка и ги удари. Още едно замахна след първото. Туловището на звяра се издигна над пенещите се води и нададе пронизителен писък. Тичащите насам-натам ужасени хора изпопадаха по земята, а върхът на Слънчевата кула се срути с грохот в морето. Чудовището изпищя още веднъж, удари пак по стените и се оттегли оставяйки след себе си хаос. Дълго след като то се скри зад хоризонта вълните бушуваха, метяха по остатъците от пристана и биеха по Морска звезда.

А дъждът се лееше като из ведро и плачеше.

Слав слезе в залива и тръгна между разрушените докове и разхвърляните из градчето корабни парчета и остатъци от такелаж. Навсякъде срещаше унилите лица на моряците и тъжните очи на хората. Мина по разкаляните улички и бързо стигна покрайнините. Заобиколи последните остатъци от колиби и наближи подножието на крепостта. Там, встрани от тясната пътека, на няколко мили от градчето, в сянката на надвисналите канари бе малката му колиба.

Но и тук Слав видя пораженията от чудовището. Лодката му бе строшена на две като сламка. Едната половина липсваше, а другата бе

кацнала в короната на близкото дърво. Нямаше и следа от рибарските му мрежи, нито от грижливо поддържаната от жена му градинка. Колибата зееше с отметната настрани врата и висящи парцали по дупките за прозорци. Само китката от билки над прага подсказваше, че в дома скорошен гост е била смъртта.

Слав се срина в калта.

Вече си нямаше нищо.

Боговете му бяха отнели любимата и нероденатa им рожба.

А морето сега му отне и дома заедно със спомените.

Дъждът намаля и скоро спря, но съкрушеният мъж не забеляза, потънал в собствената си мъка, удавен в леещите се сълзи. Смъкна от гърба си отдавна прогизналата наметка, отметна тънката си риза. Стана, потърка очите си, размаза засъхващите сълзи. Пристъпи и смъкна мократа китка над прага. Обърна се към брега и бурните води, притиснал дъхавите билки до гърдите си. Лекият аромат на лавандула и полски треви му напомни за разпилените й от вятъра коси. Крачка-две и нагази в кипящото море, затворил очи.

Нямаше за кого да живее. Нямаше кого да обича.

Облаците над водата се сгъстиха и тя потъмня.

Слав пое дълбоко дъх и ароматът на цветята се смеси с този на морето. Усетил солените пръски по лицето си, той се усмихна. Под краката му пясъкът се движеше като жив, а морето го придърпваше внимателно навътре, обгръщайки го с успокояваща ласка. Водата вече достигаше до гърдите му, когато усети тънки ръце да го дърпат обратно към брега. Видя пред себе си нежно женско лице.

— Спри! Не! Не е сега времето да скърбиш за изгубената Гала и нероденото детенце… — продума красавицата с кехлибарени очи, пълни с молба. — Ела…

Преди да успее да се опомни, Слав бе поведен през тъмните води. Хванал я за ръката, сред пяната около тях видя рибешката й опашка и ахна.

„Русалка?! Мислех, че са само приказки за малките…“, помисли си той, но продължи да я следва мълчаливо.

Русалката го отведе в малка подводна пещера, чиито вход бе скрит умело между скалите. Слав се огледа и седна. Там, далече от бурята на морето, тя изплува на плиткото и се обърна към притихналия мъж.

— Аз съм Амбър… — тихо продума русалката с нисък ромолящ глас. — Имам нужда от помощта ти, човеко. Не намерих към кого другиго да се обърна… хората отдавна забравиха за думата, дадена на морския народ…

— Какво знам аз, о, благородна Амбър… — с непохватен жест Слав вдигна ръка в поздрав. — Та аз съм прост рибар със злочеста съдба…

— Но с чиста душа и честно сърце… — прекъсна го русалката с плясък на опашката.

Рибарят леко се сепна. С крайчеца на окото си той разгледа морската принцеса. Силна опашка, покрита с кехлибарени на цвят люспи в долната част на изящно женско тяло, блестеше и отразяваше светлината и прозрачната вода. Плосък корем и стегнати гърди, леко покрити от дълги златисти коси, водеха погледа му нагоре към нежно лице с леко порозовели от възбуда страни. А очите й бяха омайни и горяха с неземен кехлибарен огън. Те приковаха погледа на Слав и той се изгуби в тяхното безвремие. Поеха тъгата му и за секунди той забрави болката в съкрушената си душа.

— С какво да ти помогна, Амбър? — облекчен, но и объркан от странната й молба, се обърна той към нея.

— Господарите на Морска звезда нарушиха обетите си към народа ми… Преди много години, първородният принц на земното кралство се влюби в принцеса от моретата. Въпреки съпротивата на двата рода, те се обичаха толкова много, че принцесата завинаги напусна водните чертози и с помощта на вълшебницата Марна се раздели с опашката си и стана смъртна, стана човек. Тогава от любов към дъщеря си Повелителят на моретата, баща ми, усмири гнева си и им даде благословията си. Двата народа размениха клетви за вярност, а кралете дадоха дума всяка човешка рожба да бъде представяна на морето. — Русалката замълча и наведе красивите си очи.

Слав не вярваше на ушите си, но стоеше притихнал и чакаше Амбър да продължи.

— Когато Перла се отказа от живота си на морска принцеса заради смъртен, ние, сестрите й, изплакахме много сълзи, но знаехме, че наследството й няма да се изгуби. Подарихме й медальон с морска звезда, за да й напомня за нас. При раждането на първородния й син поставиха медальона върху гърдите на бебето и го вдигнаха високо над

морето, там горе на Слънчевата кула. Тогава баща ни излезе от дълбините и му даде благословията си… Откакто тази традиция съществува, кралството благоденства, а с нея се спазва дадената дума.

— Но какво беше това чудовище тогава?

— Кралят и кралицата имат детенце, Слав. Но те се отвърнаха от клетвата на предците си… до кралицата не достига шепота на морската звезда, а думите на скверни последователи на огъня. Отказват да изпълнят ритуала… не чуха молбата ми… чудовището е пратеник на баща ми, за да напомни на клетвопрестъпниците за мощта на водата. Кралят и кралицата се подготвят да отпратят бебето навътре в сушата. Ако го сторят, то ще умре без благословията на татко и далеч от целебните сили на морето. Ако до три дена не извършим ритуала, чудовището ще се завърне, за да унищожи Морска звезда и да заличи смесената кръвна линия завинаги… има таен проход към двореца… — Русалката продължи да говори, но Слав спря да я слуша. Главата го заболя от всички неща, които чу. Почувства се още по-малък и нищожен в сравнение с историите за крале и морски чудеса. Поклати глава в неверие.

— Чуй ме, човеко — Амбър бе спряла да говори, когато видя, че Слав се обърква от всичко чуто, — истина ти казвам. Ти не вярваше и че русалките съществуват. — Тя се усмихна, когато видя, че го е върнала обратно на земята.

— Вземи… — тя вдигна ръце и смъкна от врата си тънък медальон с червена звезда и перли. — Доверявам ти се… на няколко стъпки отвън се намира входът за прохода към двореца. Тук сестра ми идваше, за да плува с нас и да си спомня за волните дни като морска принцеса. Проходът ще те изведе директно в стая близо до покоите на кралицата. Бебето е с нея. Влез през нощта, нека само луната осветява пътя ти. Вземи бебето и се изкачи в Слънчевата кула. Ето, медальона… постави го на гърдите на бебето и призови три пъти морето и господарите му.

Русалката разтвори ръката на рибаря, пусна в дланта му украшението и я обгърна с изящните си пръсти. Слав стисна звездата и погледна към Амбър. Огънят в кехлибарите очи гореше с доверие и надежда.

— Какво пък, нямам какво да губя… Ще се опитам да ти помогна…

Нощта падна и Слав се подготви.

Зимата край морето тази година бе по-мека, но той потръпна във все още влажната си наметка. Морската звезда, скрита между гънките, леко подраскваше и му напомняше за дадената дума.

„Може и да съм прост рибар… може и да съм загубил всичко, но ще спазя даденото обещание… Едно дете не заслужава да страда заради глупостта на родителите си…“

Знаеше малко за кралете и кралиците на Морска звезда. Слуховете и градските легенди никога не го бяха вълнували, но това, което му разказа русалката, го разтърси. Стигна до входа на прохода и предпазливо навлезе. Тънкото му жилаво тяло се извиваше между острите зъби на скалите и внимателно се изкачваше. Навлезе в по-тъмен участък, подхлъзна се няколко пъти и изсумтя, че не вижда нищо. Пипнешком потърси факлата, праханта и огнивото. Удари няколко пъти, но кремъкът се изплъзна от пръстите му и падна на земята. Слав изръмжа и се наведе.

„Нека само луната осветява пътя ти…“, думите на русалката звъннаха в ушите му отново. Мъжът се поизправи и усети как връхчетата на звездата се забиваха в гърдите му. Той бръкна под туниката и я извади. Не я виждаше в тъмнината, но я усещаше как помръдва в дланта му.

„Въобразявам си…“, помисли си Слав, но се вгледа в очертанията на звездата. Стори му се, че отново помръдва и шепти. Тогава видя, че перлите в сърцето на медальона запулсираха в мека топлина. Пулсациите се усилиха, а с тях топлината се превърна в искряща светлина, която обхвана цялото украшение. Върховете на звездата се обагриха в червено и обляха ръката на Слав в светлина пред изумения му поглед. Той я вдигна пред себе си. Шепотът не спираше, звездата искреше и скоро по стените на прохода заблестяха хиляди малки и големи светлини. Мъжът се приближи и се вгледа в една от тях. Това бяха драгоценни камъни. Сърцето на всеки от тях пулсираше в ритъма на магията на морската звезда. Те осветяваха прохода и Слав видя, че пътеката пред него преминава в изсечени в скалата стъпала.

Не знаеше колко време вече изкачва стъпалата, стиснал звездата в ръка. Гледаше напред омагьосан как камъните сияят и осветяват пътя му, а зад него като умиращи звезди бавно гаснат. Стъпалата го изведоха до уширение с малка площадка и стена. Слав спря да почине и вдигна блестящото украшение, за да освети новото препятствие. В средата на стената видя белезникави очертания на звезда, поколеба се, но приближи пръсти и сложи своята. В момента, в който я постави, се чу леко щракване, стената се раздвижи и отмести.

Остана притихнал в тъмнината няколко минути. Отметна предпазливо стенния гоблен и пристъпи в сумрака на двореца, притаил дъх. По коридора не се виждаше никой и той облекчено въздъхна. Свърна към покоите на кралицата, спомнил си думите на Амбър. Огледа се в двете посоки няколко пъти и внимателно натисна дръжката на тежката дървена врата.

Веднага видя люлката до отворения прозорец. Насочи се тихо към нея и замръзна. Чу тих шум откъм голямото легло със спуснат балдахин. До леглото, в близост до люлката имаше човек. Някой се размърда в съня си и въздъхна.

„Дойката… как не се сетих, че ще има дойка. Какво да правя сега?!…“, Слав се вайкаше наум, докато стъпваше тих като котка към люлката. Отметна красивите завески на люлката и се надвеси над спящото бебе.

И, о! То не спеше!

Блестящи като смарагди очи се отвориха и го изучаваха. Искрица на интелект просветна в тях. Клепките примигнаха и погледът отново стана бебешки.

Слав се разтопи от умиление при вида на красивото детенце. Сърцето го стегна в спомен за загубеното свое. Стисна очи, тръсна глава, за да разсее тъгата и протегна ръце, за да вземе бебето. То му се усмихна в отговор и протегна ръчички. С нежност Слав го пое в прегръдката си. Бебето изгука тихо от удоволствие, сгуши се в силните ръце и задряма. До носа на рибаря достигна сладкия аромат на чистота и мляко.

— Ще те защитавам, малка принцесо — тихо прошепна Слав. Сърцето му отново се преобърна. И се изпълни с любов към невинността в прегръдките му. Тънкото му дълго тяло се изви в

закрила. — И Емералд ще те наричам, като приказните ти очи. А сега да се махаме от тук.

Вратите глухо се хлопнаха зад гърба му. С бърза стъпка вървеше по коридорите. Не обърна внимание на великолепието около себе си, понесъл ценния си спящ товар. Усещаше как морската звезда под туниката му леко го бодна, затоплена от мекото бебешко телце в прегръдките му. Излезе в градината и тръгна между дъхавите рози. Бързаше към Слънчевата кула. Стигна в подножието й и се огледа за входа. Няколко големи камъка препречваха пътя му напред, нападали от ударите на чудовището върху замъка вчера. Заобиколи ги, но пак не виждаше вход или пролука да мине. Късовете скала бяха твърде големи, за да ги изкачи и да продължи.

„Какво да правя сега…?“, бебето тихо измрънка в ръцете му. *„Няма друг вход…“*

Чу се женски писък, малко след него още един. Дворецът се раздвижи. Бяха открили, че бебето го няма. Резки команди, следвани от подрънкване на оръжие. Писъците и плачът не спираха. Слав се спотаи в сянката на камъните. Ако продължаваха да викат, така щяха да събудят спящата принцеса и щяха да ги намерят. Скърцаше със зъби и не знаеше как да постъпи. В градината нахлу плачещата кралица. Боса и разрошена от съня, само с тънка наметка над нощната риза, тя кършеше ръце и се озърташе из градината. Срина се на една от пейките в розариума. Следваха я дойката и личната й охрана. Едрата придворна обгърна потръпващите рамене на кралицата, за да я успокои, но плачещата жена отметна ръцете й.

— Не плачи, кралице. Бебето е добре. Ще го намерим… — фигура изплува от сенките, говорейки. Слав не можа да види лицето под качулката, но блестящите очи го накараха да настръхне. — Трябва да ускорим заминаването Ви. Ще събера свещениците за ритуала още днес на обед.

Кралицата кимна, хлипайки. Фигурата се обърна и рязко разпореди да се затворят всички входове и изходи на двореца и щателно претърсване на цялата Морска звезда. Свит в сянката, Слав трескаво мислеше как да постъпи. Не можеше да продължи нагоре към върха на кулата, а и не можеше да се откаже и да върне бебето. Хапеше долната си устна замислено. Принцесата в прегръдките му само въздъхна и се сгуши още повече.

— Ще те заведа при Амбър, малка красавице. — Слав погледа бебето и реши.

Мъжът внимателно се промъкна през сенките на градината по обратния път. На всеки няколко крачки спираше и се спотаяваше като крадец. Опипа ножа на колана си. Допирът на студеното острие го окуражи. *„Дано да не ми се наложи да го използвам…“*, помисли си, докато приближаваше коридора със скритата врата. Мразеше насилието. Беше спокойна натура с мек характер и затова хората го уважаваха, а думата му се чуваше, въпреки че бе само обикновен рибар. Бебето натежаваше с всяка крачка, но Слав усещаше и тежестта на отговорността за безопасността му как ляга върху тънките му плещи. Тръгна по коридора. Оставаха още няколко крачки, когато чу шум и се обърна. Страшната фигура от градината стоеше на няколко метра от него с факла в ръка. Огънят осветяваше изпито лице с грозни белези по него и фанатично блестящи очи.

— Ето го къде бил крадецът… — Фигурата проговори и се ухили, разкривайки равни бели зъби. — Върни детето и ще получиш бърза смърт. Тя е предопределена за невеста на Слънцето.

Слав преглътна, леко притисна спящото бебе към гърдите си, обърна се и направи последните крачки до входа на прохода. Фигурата зад него извика ядосано, когато Слав спря пред гоблена и се вмъкна под него. Бързо извади звездата и с нея затвори входа зад гърба си. Зад него глухо се чуваха блъскането по вратата и крясъкът на жреца. Скоро и тези звуци останаха далеч зад него. Вече до слуха му достигаше шумът на прибоя и шепотът на оттеглящите се в морето вълни.

— Входът към Слънчевата кула е разрушен от чудовището, не можах да вляза. Какво ще правим сега?

Амбър го чакаше с тревога в очите и отдъхна с облекчение, когато го видя с малкото вързопче в ръце.

— Същността на ритуала е да представиш бебето на морето и господарите му, Слав. Трябва да го издигнеш високо над водите на кула или скала.

— Видях жреца… Започват някакъв ритуал днес на обед…

Амбър се обърна и само плясъкът на опашката и му подсказа, че е разтревожена.

— Тогава нямаш три дена. Ако това, което казваш, е вярно, баща ми ще изпрати чудовището още днес… Скалата… Скалата на скръбта. Направи го там.

— Не… само не там… — Сърцето на Слав замря, спомняйки си за Гала. Бебето се размърда и пробуди, усетило тревогата на мъжа. Очите на принцесата се повдигнаха към него, ясни и будни. — Но ако това е единственият начин да спася Емералд…

Русалката изплува до него и погледна към потомката на любимата си сестра. Наведе се над нея и нежно я целуна по челото. Слав усети как невидима вълна премина между двете принцеси. Мястото на целувката заблестя в мек кехлибар, а бебето се усмихна и протегна ръчички към Амбър.

— Давам ви благословията си. Забранено е на нас, морските хора, да се месим с магия или вълшебство. Ако нашият повелител разбере, ме грози беда. Но не мога да не защитя едно от децата на Перла. Това е всичко, което имам и мога да ви дам. Емералд е прекрасна и знам, че ще расте защитена в сигурните ти ръце. Не, не ми противоречи. Знам, че тази среща е едва началото. А сега вървете, скоро ще се развидели, нямате време. Пази я, Слав. Пази медальона. — Амбър поглади бледите коси с лек смарагдов оттенък, усмихна се и вдигна очи към Слав. — Пътищата ни се разделят. Не губи вяра в себе си. Сърцето ти е силно, само ако вярваш в себе си.

Русалката се отдалечи. Протегна ръка за сбогуване, изви красивото си тяло и се гмурна, оставяйки Слав и Емералд сами. Той прокара върха на пръста си по блестящата следа от целувката и на свой ред долепи устните си до малкото челце, притворил очи. Отново го лъхна чистият бебешки аромат и любовта нахлу в разкъсаното му сърце. Пое дълбоко въздух, изпълвайки дробовете си и погледът му срещна този на детето. Двата погледа се срещнаха — смарагдовите и сивите — и бебето изгука щастливо.

Слав излезе от пещерата и пое пътя назад между скалите и мрачните води. Вълните отмиваха стъпките му по пясъка и заличаваха спомена, че е бил там. Само луната, поела дългия си път към вкъщи, бе няма свидетел на решителните му крачки. Заобиколи отдалеч пристана, избегна няколкото развеселени групички, стоеше в сенките на пометените от чудовището сгради. Когато се отдалечи достатъчно от градчето спря, за да почине. Бебето дремеше, сгушено в сигурната му

прегръдка. Погледна по пътя обратно и видя светлините на двореца ярко запалени. На бойниците горяха големи огньове, осветяващи всяко кътче на крепостта и градините. Крепостните врати се отвориха и тежковъоръжени войници с маршова стъпка излязоха и се насочиха към пристанището. Слав веднага стана и се приготви. Скоро щяха да обърнат градчето с главата надолу в търсене на бебето. Погледна за последно към Морска звезда и настръхна. На една от бойниците стоеше жрецът. Синя светлина се събираше около вдигнатите му във въздуха ръце. Към него се присъединиха още няколко жреци, носещи факли със син огън. Войниците вече навлизаха в градчето. Слав притисна детето, готов за тръгване. Жреците поднесоха факлите към кладата в средата на кулата, пламъците се издигнаха в небето високи и сини, гладни за още.

Морето в отговор яростно забушува. Откъм хоризонта задухаха ветрове, но огънят гладно ги поглъщаше. Вълните се издигаха все по-високи и мощни.

Ръцете на жреца вече сияеха ослепително и с един рязък жест той насочи светлината към кладата. Пламъкът избухна с рев огромен, ослепителен, поглъщащ последните остатъци от нощта. Цялата крепост, градчето и много мили напред се осветиха.

Вълните побесняха.

Един от войниците достигна последните къщи, видя Слав с бебето и извика. Мъжът се обърна и с все сили се затича към Скалата на скръбта.

Пламъкът започна да ближе крепостните стени, пълзейки надолу към пристана. Чуваха се ужасени писъци и виковете на пламналите, пукащи от горещината камъни. Войниците се прегрупираха и тръгнаха след Слав, който вече катереше стръмния хълм на Скалата.

Откъм яростта в морето се чу висок свистящ звук. Водата изригна пред очите на Слав и преследвачите му. Пипалата на сепията се извиха във въздуха, следвани от сивото туловище и смразяващо кръвта фучене.

Пожарът, обхванал първите къщи на градчето, застина за няколко мига объркан, после събра огнените си пипала ведно. От сърцето му изригна нова червена светлина, смеси се със синята, огънят нарасна двойно и се насочи с удвоени сили към Слав и морското чудовище, помитайки свои и чужди.

От крепостните кули кралят и кралицата безпомощно гледаха надолу към опустошенията на огнения ад. В морето чудовището пищеше и с всеки удар на пипалата си изпращаше вълни към пожарищата. Там, където водата докосваше пламъка се чуваше оглушително съскане, но само за да плъзне нов пламък напред към беглеца и преследвачите му. В Морска звезда кралят извади меча си и с един удар посече жреца, който френетично размахваше ръце и редеше скверни думи. Войните се окопитиха и последваха повелителя си, нападайки останалите жреци. Кралицата се свлече от слабост на земята, а жрецът с последни сили я хвана за ръката и я повлече към огъня, падайки в него заедно с нея. Тя крещеше от болка и ужас, молейки за помощ. Огънят облизваше дрехите и косите й с червени езици, целуваше изваяното й тяло, засищаше глада си за плът. Скоро писъците й замлъкнаха.

Сърцето на Слав препускаше тревожно. Тялото му крещеше за почивка, бебето в ръцете му тежеше като камък. Съжаляваше, че не е обучен войн и бойните оръжия са му непознати. Чувстваше се безпомощен като принцесата в ръцете си. Отвсякъде го обграждаха врагове и стягаха примката. Нямаше значение кой ще го залови пръв. Просто искаше да защити детето в ръцете си, а не знаеше как. От рибарския му нож нямаше никаква полза. Захвърли го като непотребна вещ.

Направи последните крачки до ръба на Скалата с усилие и се свлече на колене. Зад него преследвачите му спряха задъхани, а водачът им извика на Слав да върне бебето. Морското чудовище загърби борбата с огнения ад и насочи пипалата си към мъжа на ръба. Той стоеше там на твърдите камъни, на земята, в калта, единствен щит за малката принцеса. Огънят изви пламъците си високо и се втурна нагоре по хълма.

— Повелителю на моретата, призовавам те! — Слав постави нежно Емералд на земята между две скали и се изправи на ръба на Скалата на скръбта. Чудовището пищеше в бездната под него. Огненият ад пълзеше и достигна задните редици на обкръжилите го войници, поглъщайки ги безмилостно.

— Повелителю на моретата, призовавам те! — Слав смъкна туниката си и оголи слабите си гърди към гърчещите се пред него

пипала. Мъжете зад него гинеха. — Вземи мен, спаси принцесата. Спаси кръвта си.

Слав извади медальона и коленичи пред бебето. Промуши верижката през главата му и го вдигна с нежни ръце.

— Богове, взехте ми всичко! Взехте ми любовта, взехте ми дома, само честта и дадената дума ми останаха! Повелителю, зова те! Дай ми сили да я защитя!

Слав вдигна малката принцеса високо над бушуващата бездна. Морското чудовище спусна пипалата си надолу към тях. Зад него пламъците изминаха последните метри и заблизаха краищата на опърпаните му панталони.

Затвори очи и изкрещя. Вик на болка и вопъл на разбито и отново излекувано сърце.

Пипалата се стовариха върху Скалата на скръбта. Земята се разтресе и мъжът падна на земята в опит да предпази детенцето. Скалите се разцепиха, вълните се издигнаха високо и нахлуха в процепите. Огънят обгърна падналия мъж и бебето в прегръдките му…

Сред рева на огъня и писъците на морското чудовище се чу нежна музика.

Звездата на гърдите на Емералд запулсира.

Пулсираше с диханието на Слав и с ритъма на малкото бебешко сърчице. Меката светлина, струяща от медальона, скоро ги обля целите, скривайки ги от огъня и водата. Когато светлината докосваше огъня, той се превръщаше в бяла пара и се издигаше във въздуха. Там, където тя докосваше водата или пипалата на чудовището, се чуваше звънкия смях на морските принцеси…

Пипалата се снижиха и потънаха в черните води.

Бурното море се укроти.

Огненият ад бе потушен завинаги.

Слав се изправи с принцесата на ръце. Скръбта бе забравена.

Морска звезда имаше нов Пазител.

МИЛЕН СТАНИСЛАВОВ
СТОМАНЕНА ЦЕЛУВКА

Стомана.

Хладна и подканяща. В пълен противовес на огнения гняв, който гореше в гърдите му. Пръстите му сякаш сами се сключиха около ръкохватката на висящия на бедрото му меч. Пожарът на бушуващата в него ярост набираше все по-голяма мощ. Десницата му вече стискаше така силно дръжката на оръжието, че кокалчетата на пръстите му побеляха. Всеки миг разпаленият вулкан на обзелия го бяс щеше да изригне.

Мускулите на ръката му се стегнаха, готови с едно мълниеносно движение да изтеглят острието от ножницата и да обагрят хладната стомана с кръвта на наглите измамници, които в този миг стояха пред младия мъж. Но точно тогава той усети нечия ръка — тежка и силна — да се сключва около рамото му.

Погледна и видя своя помощник-капитан — грамаден варварин с дълги червеникави коси — който клатеше глава, за да го накара да се успокои.

Намесата на приятеля му не успя да постигне този ефект, но поне го отказа от кръвопролитието. Засега. Вместо това изръмжа в лицето на един от натрапниците:

— Как смеете да я водите тук! Какво ви кара да мислите, че можете просто така да обричате хората ми на гибел!?

Мъжът срещу него остана мълчалив за няколко мига. Беше на възраст, но все още силен и внушителен. Широките му рамене бяха изправени, а стойката му издаваше, че е ветеран с желязна дисциплина, кален в множество битки. Той погледна към двамата си спътници — също като него и те бяха загърнати в прости пътнически наметала. Единият бе дребен старец, със съсухрено лице и немощно тяло, прегърбено под тежестта на годините. До него стоеше жена, чието лице оставаше скрито под качулката на наметалото й. От

началото на пътуването им тя не се беше показвала нито веднъж, нито пък беше продумала. Сега стана ясно защо.

Възрастният воин изкриви лице от неудобство, което накара прошарените му мустаци да потръпнат, след което заговори с плътния си глас:

— Капитан Райд — започна спокойно той, като отвърна на погледа на вбесения мъж пред себе си. — Уговорката ни беше да ни отведете до Западните острови и Вие, до колкото си спомням, се съгласихте. Напомням Ви също, че платихме за тази услуга със значителна сума в злато — той сбърчи гъстите си вежди. — Не виждам какво значение има нашата самоличност в този случай.

— Какво значение има! — отново избухна младият капитан — Вие ме излъгахте! Представихте ми се като дребен благородник, който отива с племенницата си към Островите!

— Знаете не по-зле от мен, че времената са опасни. Даже бих казал безумни! — мустаците на възрастния мъж отново се разклатиха. — Решихме, че ще е по-безопасно да пътуваме под друга самоличност. Не сме подозирали, че Вашият екипаж е толкова недискретен, че да подслушва чужди разговори.

— Това, че държа да зная какво се случва на моя кораб, не е недискретност, а мярка за сигурност. — Капитанът хвърли заплашителен поглед към тримата пътници. — А сега отговаряйте — истина ли е това, което един от моряците ми е чул?

— Да, истина е — излая мустакатият. — И също така не е Ваша работа.

— Не е моя работа ли? — младият мъж гледаше невярващо. — Водите тук тази никаквица, която заплашва да прати екипажа ми, заедно с проклетия кораб, на дъното на морето и смеете да ми казвате, че не е моя работа! — Чули крясъците на капитана, вече всички моряци се бяха събрали, за да разберат какво се случва.

— Просто решихме, че предвид Вашата репутация…

— Предвид моята репутация! — продължаваше да не вярва на ушите си капитанът.

— Да — отвърна старият воин, вече доста по-остро. — Много добре зная какво представлявате. Зная всичко за Вас. Дарън Райд — офицер от кралската армия на Голдерн, който дезертира в навечерието на решаващо сражение заедно с бандата си главорези и оставя стотици

достойни мъже да загинат заради неговото малодушие. След това се провъзгласява за капитан и заедно със същите главорези започва да тероризира Сребърното море.

— Чудите се как зная това ли? — продължаваше той, а лицето му ставаше все по-червено от яд — Позволете да се представя — казвам се сър Арнолд Валер, рицар — генерал на кралската гвардия на Голдерн. Мои спътници са Абелиус — върховен жрец на бога Слънце Солер, и принцеса Валиндрес, наследница на трона на Голдерн — последното име предизвика вълна от възклицания и бъбрене сред моряците, които се бяха струпали пред входа на каютата, за да слушат разговора. — Би се очаквало един наш сънародник да е готов да помогне на своята бъдеща кралица, но ние не сме глупаци. Ясно ни е, че не може да се очаква нищо добро от един пират!

В тясната каюта се възцари тишина. Сър Арнолд явно се подготвяше да защитава своята принцеса и измерваше с поглед капитана. Дарън беше среден на ръст, в отлична форма, макар това да не се виждаше под широкото му палто. Лицето му имаше остри черти, черната му коса беше късо подстригана, а тъмните му очи бяха заплашително вторачени в рицаря.

Сър Арнолд беше доста по-едър, но и поне двойно по-стар от капитана, който изглеждаше на не повече от тридесет години. Освен това не се чувстваше особено стабилен върху постоянно поклащащата се палуба.

Двамата мъже се гледаха с омраза. Сякаш всеки от тях презираше това, което представляваше другият и искаше да го унищожи.

С учудваща за годините си бързина сър Арнолд пъхна ръка под наметалото и изтегли меча си. Учудваща, но не достатъчна. Дарън се хвърли към него като надушила кръв акула. Той отскочи от пода и едновременно изтегли меча си и заби петата на крака си в гърдите на рицаря.

Всичко трая по-малко от миг. Когато наблюдателите осъзнаха какво се е случило пред очите им, сър Арнолд вече беше повален по гръб, изтървал меча си и с острие опряно в гърлото му.

Старият рицар остана вторачен в лицето на своя противник. В очите му не се четеше и капчица страх, докато очакваше смъртта. Беше се провалил и сега щеше да получи наказанието си.

— Моля Ви, не го правете! — разнесе се нежен и мелодичен женски глас.

Всички погледи се обърнаха към принцесата. Тя беше свалила качулката от главата си и плахо се приближаваше към капитана.

— Моля Ви — продължаваше тя. Гласът й беше леко разтреперан, — той е добър човек и само се опитва да ме предпази. Ако някой трябва да умре днес, то това съм аз!

Дарън я погледна изненадан. Беше съвсем млада — почти дете. Лицето й беше нежно и неземно красиво. Кожата й с цвят на бронз, така типична за слънчевите земи на Голдерн, ярко контрастираше с дългите й светли, почти бели коси, сплетени в изящна плитка. Огромните й кехлибарени очи гледаха младия капитан с уплаха.

— За теб всичко е игра, нали, принцесо! — извика Дарън, вбесен от наглостта й. — Избягала си от двореца на баща си за малко приключение, а когато войниците му дойдат за теб, ще кажеш, че кръвожадният пират те е отвлякъл. Ти ще се прибереш при краля, а аз и целия ми екипаж ще загубим главите си!

— Де да беше така, младежо — всички очи се обърнаха към стария жрец, чийто нисък и немощен глас се чу за първи път, откакто се беше качил на кораба преди няколко дни. Той беше отишъл в дъното на каютата и сега седеше върху голям сандък, който бяха качили на борда като свой багаж. — Но събитията, които ни доведоха тук, далеч не са така безобидни.

— О, така ли било — отвърна саркастично Дарън. — И какво толкова ви води тук? Може би принцесата иска да отиде на плаж, без слуги да тичат около нея постоянно и да й закриват слънцето?

— Не, младежо, отново грешите — продължи Абелиус, без да обръща внимание на хапливия тон на капитана. — Напуснахме столицата, бягайки, за да спасим живота си. Или поне този на нейно височество принцеса Валиндрес. Столицата, както и цялото останало кралство, паднаха под нашествието на Изкованите. Западните острови в момента са всичко, което остана от Голдерн!

Моряците отново се разбъбриха, този път още по-оживено.

— Тихо! — скастри ги грамадният варварин. Отново настъпи тишина и Дарън се обърна към стареца:

— Изкованите? Всички сме чували историите за техни внезапни атаки из пограничните села, но да опустошат цялото кралство! Какви

нелепи приказки ни разказваш, старче?

— Само истината — сбърчи вежди жрецът. — Новините още не са стигнали до тук, но това е, което се случи. Изкованите бяха хиляди! Изскочиха сякаш от земята. Имаше изчадия, каквито никой не бе зървал преди. Златните рицари, кралската гвардия и войската — всички се бориха срещу тях, но безрезултатно. Не можеш да победиш жив метал!

Заедно с почитаемия сър Арнолд взехме един от кралските грифони и отведохме принцесата до брега на морето, за да може да отплава на запад. Благородният звяр летя два дни и две нощи без почивка и когато най-после пристигнахме, издъхна от изтощение.

Той замълча, сякаш гласът му отказваше да изрича ужасните думи.

— Кралят загина заедно със своите рицари. Последната му заповед беше жените и децата да вземат кралските грифони и да се спасяват. Не знаем какво е станало с тях — летяхме отделно, за да не привличаме внимание. Зная само, че сега принцеса Валиндрес е единствената жива наследница на трона и трябва да стигне до своите владения отвъд морето и то час по-скоро, ако изобщо има някаква надежда за народа ни!

Отново настана мълчание. След няколко мига всички погледи се насочиха към младия капитан.

Дарън все още стоеше с меч, насочен към гърлото на повалените сър Арнолд. Той бе поразен от историята на жреца и се чудеше дали да й повярва, или не.

Беше налудничаво. Но беше факт, че в този момент пред него стоеше принцесата на Голдерн заедно с върховния жрец и командира на гвардията. За миг се зачуди дали това не е някаква извратена шега, която тези благородници си правеха с него и хората му.

Тръсна глава, за да прогони тази мисъл. Не му се струваше правдоподобно. Погледна повалените рицар, който все още го гледаше гордо и, макар да лежеше на дъсчения под — сякаш от високо. После премести поглед към невъзмутимия Абелиус — все така спокоен и достолепен. Накрая погледна принцесата — отново се възхити от красотата й, а когато видя, че огромните й красиви очи се пълнят със сълзи, разбра, че е победен.

— Трябва да хвърля всички ви зад борда! — изръмжа Дарън на тримата пасажери — Явно боговете са ме проклели да съм пълен глупак!

След това се обърна към помощника си:

— Улрих, искам да не се отделяш от тях и за секунда. Дръж ги под око. — И като прибра меча си обратно в ножницата, продължи: — А, ако почитаемият сър Арнолд отново опита нещо — хвърли го в морето!

* * *

Валиндрес стоеше на палубата и гледаше спокойните води на морето. Струваше й се, че гледа гигантско парче синя коприна, небрежно разстлано докъдето погледът й стига във всички посоки — лъскаво и нагънато. За пръв път беше на кораб. Всъщност преди няколко дни за първи път в живота си зърна морето. Намираше го за омагьосващо красиво и се чудеше как е могла да живее толкова години, сляпа за тази величествена гледка. Обожаваше слънчевите и плодородни поля на Голдерн, които се разстилаха като златно море под жарките лъчи на лятното слънце. Неслучайно го наричаха „Златното кралство“. Но морето имаше някакво мистично обаяние — толкова различно от дома й и все пак, толкова прекрасно.

Постара се да прогони мислите за Голдерн от ума си — можеха да й донесат само болка. Домът й сега беше разрушен, а баща й вероятно лежеше мъртъв сред руините. Всички така казваха, но Валиндрес не го беше видяла с очите си да загива и в сърцето й, противно на всяка логика, се таеше надеждата, че може би някак си кралят бе успял да се спаси. Може би беше успял да избяга и щяха отново да се видят някой ден. Може би. Само това имаше. Само това бе останало от досегашния й живот на принцеса. Сега от нея се очакваше да стане кралица на разбито кралство. Мисълта я караше да се чувства малка като песъчинка и напълно беззащитна.

Насили се отново да насочи мислите си към морето. Отец Абелиус се тревожеше, че принцесата, която за първи път пътуваше на кораб, може да получи морска болест и постоянно се суетеше около нея и час по час питаше как се чувства. Това я накара да се усмихне

мъничко. Неговата грижовност я караше да се чувства малко по-добре — не толкова сама.

За щастие стомахът й се оказа здрав и Валиндрес се чувстваше чудесно. Вече можеше уверено да заяви, че обича морето. Пое дълбоко дъх и жадно погълна свежия аромат на соления морски въздух. След миг обаче потрепери. Бяха доста по на север от родния й дом, а и в морето сякаш беше по-студено. Тя се загърна по-плътно в пътното си наметало. Под него бе облечена в изящни одежди от бяла коприна — леки и ефирни, идеални за знойните дни в Голдерн. Тук обаче хладният вятър се забиваше като кинжал в нежната й кожа, а тънкият плат на дрехите й я караше да се чувства така, сякаш е гола и незащитена.

Всички се бе случило така бързо, че не й остана време да се облече подходящо. Пък и като се замислеше, не можеше да си спомни да има каквито и да било дрехи, подходящи за подобни условия.

Валиндрес въздъхна. Никога не беше напускала бащините си владения. Не знаеше почти нищо за света извън тях — поне не от личен опит. А сега от нея се очакваше да отиде на Западните острови — територия, завладяна от прадядо й, която сега представляваше последният остатък от родното й кралство. Там тя трябваше да събере оцелелите от нападението, ако изобщо бяха останали такива, и да се постарае да сглоби парчетата от разбитото владение. Мисълта я караше да потръпва.

Западните острови представляваха група от малки острови, струпани в близост до един по-голям, където се намираше Телирия — най-голямото пристанище на Голдерн, което явно щеше да стане и новата столица. Телирия беше голям град, но не можеше да се сравнява с огромните поселища, останали далеч на сушата и сега завладени от Изкованите. Тези градове бяха издигнати от нейните предци, устояли на вековете, могъщи и просперираща, пълни с хора и изпъстрени с разнообразни архитектурни шедьоври от бял камък. Пазеха ги верните рицари на краля и техните войници.

Телирия бе много по-млад град. Там нямаше да я очакват красиви здания от дялан камък и цветни градини. Телирия беше търговско пристанище, всичко там беше ново и създадено да изпълнява практическа цел. Сър Арнолд й беше разказвал, че градът е обграден от високи крепостни стени, припряно струпани от грозни

сиви скали. Там служеха малцина от рицарите на Голдерн. Вместо славните воини с брони в бяло и златно по улиците на Телирия сновяха грубовати моряци и гръмогласни търговци. Войниците там се чувстваха много по-добре на борда на боен кораб, отколкото на гърба на кон.

Цивилното население на Западните острови също беше доста по-различно. Малцина благородници се срещаха там, вместо тях богатствата и властта бяха в ръцете на големите търговци и корабовладелци. Простолюдието пък се състоеше не от земеделци и занаятчии, а от моряци, рибари и дръзки новозаселници, които търсеха нов живот далеч от бедността или пък от дългата ръка на закона. Валиндрес беше чувала, че на Западните острови често могат да бъдат видени също така пирати и контрабандисти.

На Островите младата принцеса щеше да се чувства като чужденка. А от нея се очакваше толкова много. Всичко това я накара да се разтрепери още по-силно.

В този миг усети тежко парче пухкава животинска кожа да се увива около раменете й. Стресна се за миг, но после чу басовия глас на варварина Улрих:

— Вземи — избоботи той, докато нагласяше наметката си на раменете й. Говореше с много странен акцент, какъвто принцесата никога преди не беше чувала. Отец Абелиус й беше споменал, че е от далечния север — дива земя, която никоя армия, от никое кралство не беше успяла да покори.

Сър Арнолд, който стоеше наблизо заедно с жреца, погледна с видимо недоволство към Улрих, който си позволяваше да заговори принцесата. Но знаеше, че едва ли може да стори нещо, за да го спре, дори да не беше обграден от целия кръвожаден екипаж на Дарън Райд.

Улрих беше най-едрият мъж, когото Валиндрес някога бе виждала. Исполинският му ръст от над седем стъпки се допълваше от огромни мускули. Принцесата бе виждала и друг път силни мъже — в столицата имаше атлети, които се състезаваха на организираните по празници спортни игри. Много от тях имаха невероятна мускулатура — като статуи на богове, изваяни от скулптор. Улрих не беше като тях. Фигурата му изглеждаше не като изваяна от мрамор скулптура, а като изсечена от грубата ръка на каменоделец гранитна скала.

Видът на варварина беше наистина свиреп — дългата му червена коса се спускаше по колосалните му рамене, които правеха главата му да изглежда твърде малка за тялото, и сякаш се сливаше с буйните косми, които растяха по огромните му ръчища и титаничните му гърди. Това се виждаше ясно, тъй като, въпреки студа, гигантът носеше само груб кожен елек, кожени панталони и ботуши, като сред облеклото му се открояваха кожите на няколко различни животни, които обаче почти се сливаха със собственото му буйно окосмяване. На колана му висеше грамаден, злокобно изглеждащ нож, с дръжка, направена от рог на някакво животно, което принцесата не познаваше.

Валиндрес вдигна глава и погледна към лицето му. То беше почти изцяло скрито от гъсти туфи рошава рижа брада. Изпъкваха единствено очите му, които имаха цвета и твърдостта на стомана. Въпреки това тя не изпитваше страх от него, тъй като Улрих се държеше с нея мило, макар и доста недодялано.

— Тук времето е студено, малката — чу се смехът на Улрих, който звучеше като рев на мечка.

— Да, забелязах това — отвърна Валиндрес равнодушно. — Благодаря за наметката.

Варваринът само изсумтя шумно в отговор.

— Забелязах, че и хората са доста хладни тук — продължи принцесата с поглед, вперен в морето.

— Какво, Дарън ли имаш предвид? — сбърчи чело Улрих. — Той си е малко сприхав понякога. Но е най-достойният мъж, когото познавам.

— Достоен? — зачуди се Валиндрес. — Какво достойно има в пиратството?

Огромният мъж се изплю през борда.

— И после се чудиш защо се държи студено — отново се засмя той. — Дарън не е пират. Ако беше, сега щяхме да сме доста по-богати, предполагам.

Той сякаш наистина се замисли.

— Но не е — продължи след малко. — Дарън не би откраднал от никого. И никога не би убил невинен, особено пък за пари.

Валиндрес повдигна вежди невярващо.

— Ами всички тези слухове за него? — попита тя със съмнение.

— Купчина глупости! — изсумтя Улрих. — Ние сме само контрабандисти. Не е най-почтеното занимание — признавам, но поне не убиваме никого. Освен ако не ни нападнат, де.

— Контрабандисти. Значи вие…

— Транспортираме разни неща — обясни Улрих. — Не е законно, но скоро сама ще откриеш, че законите не са най-важното в Сребърно море. Нито пък на Западните острови.

Последното остави леко горчив вкус в устата на Валиндрес и двамата останаха смълчани за няколко минути.

— Ти как се озова тук? — смени след малко темата тя. — Със сигурност идваш от далеч.

— Да — отвърна сухо варваринът. — Идвам от далечния север. Няма градове в моята родина, нито крале, рицари и принцеси. Само бурно море, дебел сняг и корав лед. Там парите и произходът не струват нищо — само силата на плещите и остротата на ума могат да те опазят жив.

— Звучи ужасно! — Думите избягаха от устните й, преди да успее да се спре.

— Такова си е! — отново се засмя Улрих, без да изглежда ни най-малко засегнат. — Точно заради това се махнах. Тук всичко е по-лесно. Стига да имаш някоя жълтица в джоба, можеш за нула време да се окажеш с корем, пълен с печено месо, глава, замаяна от силно вино и тяло, сгрято от дебели завивки и мекатa кожа на някое девойче!

Гръмкият му смях огласи палубата.

Думите му накараха Валиндрес леко да се изчерви. Тя харесваше Улрих и смяташе, че въпреки заниманието си е достоен мъж, но като принцеса, отраснала в кралския двор сред благородници, не бе свикнала на подобна прямота.

— А как се запознахте с капитан Райд? — без сама да знае защо, попита тя след малко. Имаше нещо в младия контрабандист, което силно я интригуваше.

— Дарън ли? — рече варваринът. — Реших да го последвам, след като ме победи в битка.

— Победил те е в битка? — Не можа да повярва принцесата, взирайки се в исполинската фигура на варварина. Не вярваше, че някой, роден от смъртна жена, би могъл да го надвие.

— Да — промърмори Улрих. — По онова време работех като телохранител на един богат търговец от Западните острови. Дарън пък се беше подвизавал на един от неговите кораби като моряк.

Онзи търговец беше гадна, тлъста и алчна свиня! — Гигантът се изплю, погнусен от спомена. — Отказа да плати на моряците за изпълнения курс. Бях го виждал да прави това и преди. Никой никога не посмяваше да направи нещо — всички се бояха от влиянието и охраната му.

Но Дарън не беше като останалите. Той се скара с търговеца и когато дебелакът се присмя на дързостта му, Дарън изтегли меча си и го нападна. Повали останалите двама телохранители за секунди — има ли меч в ръката, тоя момък е като демон!

Останахме само двамата и започнахме страховита схватка. Дебелият търговец използва забавянето, за да избяга като страхливо псе. Но той вече нямаше значение. И двамата имахме очи само за битката в този момент.

На доста места ме клъцна тогава нашият капитан, а накрая ме обезоръжи. И тогава си помислих: „Какво правя тук, пазейки онзи тлъст страхливец? Този момък пред мен е хиляди пъти по-достоен мъж от него!“. Предадох се и го убедих, че вече не сме врагове.

Моят народ вярва, че мъжът се качва на кораб и обикаля моретата, само ако е за да следва някой велик воин. Дарън е най-добрия боец, когото съм виждал и най-достойният мъж, когото познавам. Затова събрахме по-свестните от моряците, които търговецът беше измамил, и откраднахме кораба му — справедливо заплащане за труда на момчетата — Улрих се разсмя гръмко. — И ето ни сега на същия този кораб, с Дарън Райд като наш капитан.

Валиндрес не знаеше какво да мисли за всичко това. Като цяло капитанът й се беше сторил сприхав и грубоват — не предполагаше, че е храбър и горд мъж, който не би търпял ничие потисничество, независимо колко влиятелен е човекът. Замисли се, че може би затова толкова се бе ядосал на измамата им — явно капитанът не приемаше идеята, че някои хора стоят по-високо от други по рождено право.

— Ама, ти добре го измами, малката — прекъсна мислите й Улрих. — Същинска актриса си. Чак и сълзи пусна, само и само да размекнеш коравото му сърце! — Той отново се разсмя шумно.

— Какво имаш предвид? — попита принцесата леко притеснена.

— Много добре знаеш — отвърна Улрих със заговорническа усмивка. — Ако умът на нашия почитаем капитан беше бърз и остър колкото меча му, сега вероятно щеше да седи някъде на някой трон и да го наричат император. Но мен не можеш да заблудиш, малка принцесо.

Валиндрес само се усмихна в отговор. Да, определено харесваше Улрих. Не предполагаше, че някой ще разкрие малкия й театър. Но все пак беше проработило — капитанът се беше хванал на сценката с горкичката беззащитна принцеса, която има нужда от закрилата на някой храбрец в бляскави доспехи. Изглежда, пътуването щеше да продължи по план.

Принцесата осъзна, че докато са говорили, постепенно се е стъмнило и захладняло още повече. Тя се вгледа в нощното море. По здрач морската шир изглеждаше мрачна и неприветлива. Стори й се, че нямат място тук, че тъмните води са враждебни и зловещи. Отново се разтрепери.

— Ваше височество, най-добре ще е да се влезем вътре. — Думите бяха на сър Арнолд, който се беше приближил и поставил ръката си на рамото й.

Тя кимна и понечи да тръгне към каютата си. В този миг обаче вечерната тишина беше раздрана от ужасения писък на един от моряците. Миг по-късно Валиндрес зърна неясния силует на нещастника и чу силен плисък на вода, когато той падна в морето.

Пространството наоколо се изпълни с някакво злокобно жужене — като че ли хиляди летящи насекоми бясно размахваха ципестите си крила. След секунди нещо, което смътно напомняше на гигантски бръмбар — като бъчва с крила на насекомо и множество начленени крака — полетя право към принцесата. Тя се вцепени от ужас и успя само да нададе писък, предчувствайки как огромното изчадие ще я отнесе.

Пред нея обаче се стрелна огромната фигура на Улрих, който сграбчи един от членестите крака на съществото в яките си ръце и, като се завъртя около оста си, го запрати с все сила тъмните води. То цопна с оглушителен плясък, който разпрати пръски вода на метри във въздуха и потъна като скала.

* * *

Дарън чу виковете на палубата и злокобното жужене отвън. Остави разпънатата на масата карта и се втурна нагоре по стълбището, водещо към палубата на кораба.

Когато излезе на открито, завари пълен хаос. Хората му тичаха наоколо в паника — нещо, което не беше типично за тези храбри мъже — а жуженето бе толкова оглушително, че ушите му започнаха да пищят. Огледа се наоколо и видя източника — около кораба летяха дузина кошмарни същества с лъскави тумбести тела и множество насекомоподобни крака със заострени като шипове краища. Те нападаха всичко, което се движеше и скоро Дарън чу агонизиращите викове на няколко моряци, пронизани от ноктестите крайници на жужащите изчадия. Видя как един от хората му бива отнесен високо във въздуха и после пуснат върху палубата, където костите му се натрошиха.

Дарън се втурна на помощ на другарите си и извади меча от ножницата. Покрай него профуча могъщият Улрих, който бе вдигнал с една ръка принцесата, сякаш бе невръстно пеленаче и я понесе с великански крачки към вътрешността на кораба, далеч от битката.

Сър Арнолд и отец Абелиус се опитваха да го следват, но не можеха да смогнат на широката му крачка. След малко обаче им се наложи да спрат, защото на пътя им се изпречи едно от чудовищата. Рицарят — ветеран, кален в стотици битки, не загуби и секунда и изтегли дългия си меч от ножницата. Без капка колебание той хвана здраво оръжието с две ръце и нанесе мощен фронтален удар право по изпъкналия гръб на съществото. Острието обаче отскочи от лъскавото тяло и във въздуха се посипаха рой искри. С упорство и безразсъдна храброст, присъщи само на един рицар, сър Арнолд не отстъпи и крачка, а вместо това опита пронизващ удар. Това обаче не произведе нищо друго освен още искри, когато върхът на меча се плъзна безобидно по гладкото изпъкнало туловище на изчадието.

„Метал“, помисли си Дарън, докато наблюдаваше как звярът се впуска в атака към двамата мъже. Младият капитан се втурна към него, като по пътя постави дланта си върху синия кристал, инкрустиран в ефеса на изящния му меч и я задържа там, концентрирайки волята си.

Острието засия ярко и потъна чак до дръжката в тумбестото тяло на металното създание, когато Дарън скочи отгоре му и го прониза.

Сър Арнолд и отец Абелиус останаха да гледат като втрещени, когато лъскавото метално туловище се сгромоляса пред краката им. Дарън скочи от гърба му и им извика:

— Или се бийте с тях, или не ни се пречкайте!

Капитанът им обърна гръб и се впусна в разразяващата се схватка. Държеше в десницата си омагьосания меч, готов да посрещне още врагове. Около него битката не вървеше така сполучливо за неговите другари — малцина успяваха да нанесат каквито и да е поражения на металните зверове с леките си моряшки саби. Дарън чу виковете на още няколко мъже, които полетяха зад борда и цопнаха в смразяващите мрачни води на нощното море. Пред очите му един от моряците буквално беше разкъсан на парчета — металните, завършващи с шипове крака на едно от чудовищните насекоми се забиха в тялото му на шест различни места, а след това го разпориха, сякаш бе стара дрипа. Дарън не беше сигурен кое е най-отвратително — агонизиращият вик на моряка, гледката на разчлененото му тяло или зловещият звук на късаща се плът и трошащи се кости.

Погледът му падна върху един от най-верните му моряци — мъж на име Валкас — доблестен човек и ненадминат лъкометец. Изглежда той щеше да стане поредната жертва на металните ужаси, тъй като едно от съществата се приближаваше към него с неумолима решителност. Дарън само протегна безпомощно ръка в отчаян опит да спре неминуемата гибел на приятеля си.

Валкас обаче не смяташе да се дава толкова лесно. Със завидно спокойствие и желязна дисциплина стрелецът опъна тетивата на лъка си до краен предел и когато звярът беше на не повече от две-три крачки, освободи стрелата. Тя полетя кратко, но с такава сила, че се заби дълбоко, точно между противните очи на създанието. Валкас се отмести грациозно в страни, точно преди звярът да се сгромоляса върху дъските на палубата. Крилете му потрепнаха още няколко пъти, явно в последен отчаян опит да полети, а след това той застина. Стрелецът, слаб и жилест мъж на средна възраст с остри черти, поздрави Дарън с леко накланяне на дългия си лък.

Храбростта на приятеля му изпълни младия капитан с решителност. Неговите хора бяха банда смелчаци и луди глави и бяха

оцелявали след всяка битка, колкото и неравна да е тя. Тази не биваше да прави изключение.

Дарън не загуби и секунда повече. Втурна се към едно от същества, което сега пикираше ниско над кораба и с един скок се метна на гърба му. Не се задържа дълго там обаче — описа широка дъга с меча си, която остави дълбок прорез в металната му черупка и след това отново се оттласна с крака за нов акробатичен скок. Хвана се за такелажа[1], точно когато чу под себе си сгромолясването на изчадието върху дъските долу. Без да се обръща, започна да се катери по въжетата с ловкостта на дива котка.

Беше вече високо над палубата, когато към него се спусна друго от кошмарните създания. Дарън си позволи кратък миг, за да огледа обстановката около себе си и след това, без да се замисля повече, се хвърли встрани, политайки във въздуха. Чудовището не успя да реагира на рязката смяна на посоката и го подмина, но не и преди капитанът да успее да замахне със светещото си острие и да отсече близката до него двойка криле. Съществото описа широка спирала във въздуха, преди да цопне в тъмното море. Но Дарън нямаше време да следи полета му — той бе преценил скока си така, че да се приземи право върху гърба на друго от изчадията и сега, когато това се случи, мъжът обърна острието на меча си надолу и го заби с все сила в тумбестото тяло под себе си. Миг по-късно чудовищната метална буболечка се наклони на една страна и започна да пада стремглаво надолу. Като използва дръжката на оръжието си за опора Дарън се задържа върху звяра до последния момент, след което отскочи мощно и направи зрелищно задно салто. Металното изчадие полетя през борда, а капитанът се приземи на палубата, стъпил здраво на краката си.

Пред себе си, в далечния край на палубата, видя сър Арнолд, който държеше дългия си меч с две ръце и го беше вдигнал високо, готов да посрещне предстоящата атака. А тя идваше право към него с главозамайваща скорост и във формата на гигантска метална буболечка. Рицарят остана на мястото си, сякаш беше статуя на някой от древните герои на Голдерн. И точно когато изглеждаше, че летящото изчадие ще го помете, той направи бърза крачка в страни от пътя на съществото и в същото време отправи мощен съсичащ удар. Дългото острие, макар и да не беше омагьосано, бе запратено с такава сила и

точност, че отсече едната двойка крила на създанието, сякаш то не беше огромен метален звяр, а най-обикновена муха.

Осакатеното туловище загуби баланс, но вече беше набрало твърде голяма скорост, за да спре. То се блъсна право в дървения парапет на ръба на палубата и полетя към ледените води на морето сред порой от трески.

Наоколо моряците сякаш вече привършваха битката с кошмарните същества, повечето от които вече бяха свалени. Едно от тях се сгромоляса току до Дарън, а от гърба му, в който бяха забити две стрели, скочи Валкас със самодоволна усмивка на лицето. Миг по-късно обаче усмивката му изчезна, заменена от изражение на ужас, когато видя, че едно от създанията връхлита върху капитана му. Стрелецът вече предчувстваше гибелта му, когато сякаш от нищото изскочи могъщият Улрих. Набрал скорост, варваринът блъсна чудовищното насекомо с исполинското си рамо и го запрати далеч от кораба, от където само се чу поредното гръмко цамбурване.

— Съжалявам, че се забавих, капитане, но трябваше да се погрижа за принцесата — рече Улрих с престорено разкаяние. Дарън не му отвърна нищо, а в място това извика:

— Валкас! — и посочи нагоре. Всички погледи се извърнаха натам. Последното от същества, разбрало, че са загубили, се опитваше да се измъкне. То летеше с пълна скорост и бързо се отдалечаваше от кораба.

— Спри го! — извика Дарън на стрелеца.

Валкас светкавично извади една стрела от колчана си и я изстреля като мълния по посока на беглеца. Стрелата удари твърдата метална черупка и отскочи безвредно встрани. Валкас обаче вече беше запратил втора, този път по-прецизно насочена стрела и тя успя да пробие бронята на изчадието. Но групата мъже не успя да се зарадва на това попадение, тъй като то по никакъв начин не забави полета на металния звяр. Валкас успя да се окопити и да стреля отново, но създанието вече беше твърде далеч за обхвата дори на дългия му лък и стрелата описа голяма парабола, преди да потъне в тъмните морски дълбини.

Улрих започна да реди грозни ругатни. Дарън остана смълчан, но по лицето му неговите другари можеха да познаят, че капитанът им е бесен. Някой му дължеше сериозни обяснения.

* * *

— Отново ме измамихте! — крещеше Дарън на принцесата и двамата й спътници. — За Изкованите човешките благородници не значат нищо, но явно има още нещо, което сте скрили!

Намираха се в едно помещение под палубата с груба дървена маса в средата. От едната страна на масата бяха седнали тримата неочаквани пасажери, а срещу тях — капитанът, заобиколен от Улрих и Валкас. Единствената светлина в помещението идваше от един стар ръждив фенер, който бе окачен на тавана и с всяко поклащане на кораба хвърляше зловещи сенки по изкривеното от яд лице на Дарън.

— Тази вечер загубих седем добри мъже! — продължи капитанът — всички те бяха мои приятели! — Дарън хвърли поглед през рамото си, където се бяха скупчили останалите моряци от кораба, опитващи се да разберат какво става.

— Как да обясня на екипажа си за какво са загинали братята им? — не спираше да крещи младият мъж с нарастващ гняв.

Сър Арнолд и отец Абелиус останаха смълчани, като само си размениха притеснени погледи. Явно нямаха намерение да издадат нищо. Това накара Дарън да се почувства още по-ядосан — беше видял лицата на хората си, до един храбри мъже и опитни ветерани от десетки битки, но сега всички те изглеждаха ужасени. А най-вбесяващото от всичко беше, че никой от тях не разбираше с какво са си навлекли гнева на металната напаст. Да, дори децата знаеха, че Изкованите мразят всяка жива плът, но никой не ги беше виждал толкова далеч на запад и никой не беше чувал за толкова дръзки нападения.

Капитанът беше на път отново да се разкрещи, когато принцесата се изправи:

— Напълно сте прав, капитане — каза Валиндрес с глас, който въплъщаваше силата на благородния й род на велики крале. Дарън не можеше да повярва, че това крехко момиче е в състояние да звучи толкова властно и непоклатимо. Кехлибареният й поглед за първи път срещна неговия и в очите й се четеше единствено решителност. Младият мъж с изненада откри, че му е трудно да откъсне поглед от

тях. Това, заедно с наглостта й го вбесяваше толкова, че несъзнателно посегна към ръкохватката на магическия си меч.

Валиндрес обаче не му даде шанс за реакция.

— Ако бъдете така добри да ме последвате, ще ви обясня всичко — каза тя и с уверени крачки тръгна към вратата.

— Но, Ваше височество… — опита се да протестира сър Арнолд, ала бързо млъкна, щом принцесата го стрелна с поглед, в който двете късчета кехлибар сега приличаха повече на пламъци. Без повече протести той последва своята господарка заедно със стария жрец.

Останали без думи, Дарън, Улрих и Валкас тръгнаха подире им. Моряците се отдръпнаха, за да направят път на девойката, която явно се беше насочила към каютата си. Щом влезе в нея, тя застана до вратата и направи кратък жест на Абелиус по посока на големия сандък в дъното на помещението. Старецът се поколеба, но още един огнен поглед беше достатъчен да убие всякакви по-нататъшни протести. Жрецът се дотътри до сандъка и го отвори мъчително бавно. Сър Арнолд му се беше притекъл на помощ и започна да вади разни неща от масивната дървена кутия. Вътре явно се съхраняваше майсторски изработената броня на рицаря.

Дарън гледаше случващото с напрегнато очакване. Бронята на рицар от Голдерн му напомняше за детството — в онези сякаш така далечни времена се беше възхищавал на рицарите като на митични герои. След миг тръсна глава, за да прогони неканените спомени:

— Не вярвам Изкованите да са бѝли целия път до тук само заради една рицарска броня, колкото и скъпа да е тя — рече той заядливо. Търпението му започваше да се изчерпва.

Скоро обаче сър Арнолд приключи с изваждането на частите от своите доспехи и се дръпна встрани. Отец Абелиус се наведе над сандъка и извади от дъното му някакъв продълговат вързоп. Отиде до принцесата и й го подаде с раболепен поклон.

Валиндрес пое вързопа и внимателно разви слоевете плат. От вътре извади малък скиптър, изглежда златен, чиято глава бе оформена като слънце с разпростерни лъчи, а в центъра му бе инкрустиран голям прозрачен кристал.

— Кралският скиптър на Голдерн — обясни принцесата. — Това е древна реликва с огромна сила. Отец Абелиус смята, че ако успеем да

разкрием тайните му, ще притежаваме нужната мощ, за да спрем ордата на Изкованите.

Разнесе се вълна от изненадани възгласи — моряците сега бяха струпани пред вратата на каютата. Дарън им направи жест да замълчат.

— Значи заради това е всичко! — кипна младия капитан. — Използвате ме да пренеса реликва, която очевидно плаши Изкованите. Трябва да хвърля и трима ви за храна на рибите, заедно с проклетия скиптър!

Знаеше, че това няма да помогне обаче, металните изчадия вече знаеха къде са и щяха първо да избият целия екипаж на кораба и чак после да проверяват дали скиптърът е още там.

— Нали сте контрабандист, капитан Райд — заговори принцеса Валиндрес със същия тон на владетелка, който бе използвала по-рано. — С това се занимавате. Скришом превозвате ценни стоки. Е, по-ценна стока от тази едва ли сте превозвал. Приемете го като предизвикателство.

Дарън остана като ударен от гръм. Беше напълно обезоръжен от тази царствена девойка. Улрих се изсмя кратко и гръмко, а после изръмжа одобрително.

Капитанът вдигна безпомощно ръце и без да каже нищо повече, изхвърча от каютата. Разбута моряците и пое в неясна посока. Никой не разбираше какво се случва. Някои започнаха да се тревожат, че капитанът им е обзет от внезапна лудост.

Улрих пръв се осъзна и се втурна след приятеля си, последван от всички останали в каютата и пред нея. Скоро настигнаха младия мъж, който беше коленичил на долната палуба и опипваше дъските на пода. Преди да го попитат какво всъщност прави, той явно откри това, което търсеше. Миг по-късно вдигна някакъв скрит капак на пода, под който се виждаше дървено стълбище, водещо още по-надолу. Дарън слезе по него и се изгуби от поглед. Последваха го Улрих и Валкас, както и принцесата заедно с двамата й спътници.

В скритото помещение долу завариха капитана да сваля платнището, което покриваше някакво странно устройство. Беше масивна метална структура с четвъртита форма, висока колкото човешки ръст и почти толкова широка. От нея се подаваха най-различни лостове, зъбни колела и други странни форми. Най-странно от всичко беше, че изглежда тази машина бе вградена в самия кораб.

Никой не знаеше какво да каже. Единствено отец Абелиус, който се бе забавил на стълбите, заговори с разтреперан глас:

— В името на Слънцето! Това е динамо, създадено от древните ковачи! Откъде го имаш, младежо?

— Подарък ми е от един благородник за това, че спасих единствения му син — отвърна Дарън, без да поглежда жреца. — Принадлежало е на семейството му от векове. Настояваше да го взема.

След това пъхна ръка под яката на ризата си и издърпа навън висящия на врата му медальон. На него беше закачен зеленикав кристал, голям колкото детски юмрук.

— Имам само един кристал, с който да го захраня — обясни капитанът — Пазех го, в случай че се наложи да спасявам екипажа си от пирати. Сега обаче имаме дори по-голяма нужда от него.

— Какви са тия приказки? — изборботи Улрих с видимо раздразнение. Грамадният варварин трябваше да стои приведен, за да не удря косматата си глава в тавана. — И какво, да го вземат Изкованите, е динамо?

Без да обръща внимание на приятеля си, Дарън отвори някаква малка вратичка в корпуса на динамото и постави зеления кристал на пригодената за целта поставка. След това затвори отново вратичката и се обърна към Улрих:

— Дръпни онзи лост — посочи към дъното на помещението. Въпросният лост представляваше дълъг метален прът, очевидно пригоден да бъде дърпан от няколко души едновременно. Това обаче не се оказа проблем за могъщия северняк. Той напрегна колосалните си мишци и лостът поддаде с гръмко скърцане. В този миг корабът се разтресе и сякаш нещо във вътрешността му се раздвижи.

Дарън изкачи бързо стълбището и нареди на моряците си:

— Свалете всички платна! Веднага!

Мъжете се втурнаха да изпълнят заповедта.

Скоро всички, намиращи се на кораба, бяха на най-горната палуба. Всички с изключение на Дарън и отец Абелиус гледаха с недоумение, когато осъзнаха, че корабът пори вълните със скорост, непостижима дори при най-силен вятър.

— С това се надявам да стигнем Островите, преди да ни настигнат металните твари — обясни капитанът с напрегнато изражение.

Всички се молеха да се окаже прав.

* * *

Тази нощ никой не можа да заспи. Тревогата от надвисналата над главите им заплаха не позволяваше на моряците да мигнат. Принцесата се беше оттеглила в каютата си, а сър Арнолд бе останал да я пази. Отец Абелиус пък прекара нощта в помещението с грубата дървена маса. При него бяха капитанът с двамата му помощници и няколко от моряците.

— Дано тази магия на капитана да проработи — каза един от мъжете — Не мисля, че ще оцелеем след още една атака на тия проклетии.

Останалите закимаха мрачно.

— Смъртта далеч не е най-ужасното нещо, което Изкованите могат да ти причинят, моряче — заговори старият Абелиус. — Много по-лоши неща са по силите им, бъдете сигурни.

— Какво искаш да кажеш, старче? — попита Валкас с нетипично треперещ глас.

— Изкованите били създадени от Древните ковачи — започна да разказва жрецът. — Могъщи сили владеели Ковачите и създавали велики творения. С магически заклинания си служели и ги вплитали в изделията си. Открили и как да заключват енергията на природните стихии в омагьосани кристали.

Някои от тях създавали машини, които правели живота на хората по-лесен — като динамото, което задвижва този кораб. Други пък създавали могъщи оръжия — като този меч — старецът посочи оръжието на капитана.

— Но един от ордените им вярвал, че магията им има силата да вдъхне живот на метала — продължи старецът. — И се оказали прави. Така се родили Изкованите. В началото те донесли слава и богатство на своите създатели. Изкованите помагали на хората — служели вярно и безпрекословно.

Но един от Ковачите искал да даде на творенията си душа — само така вярвал, че те ще бъдат истински живи. Накрая успял да дари един от своите Изковани с душа.

Но цената била ужасна — душата, която дал на творението си, Ковачът изтръгнал от тялото на собствения си невръстен син — тук старецът спря, сякаш потресен от собствения си ужасен разказ.

— Изтерзаната душа на момчето, затворена в металното тяло, възневидяла всяка жива плът. Искала мъст за жестокостта на създателите си.

И така този пръв сред Изкованите, който бил надарен с душа, успял да поеме контрол над всички свои метални събратя и ги отвел далеч от човеците, които така ненавиждал. Но не и без да смаже и убие всяко живо създание, което се изпречело на пътя му.

След тези ужасяващи събития Ковачите се заклепи да унищожат всяка книга, в която описвали тайните на своето познание и никога повече да не използват уменията си. Така изчезнали всички техни ордени, а само единици от чудодейните им творения са запазени до днес.

Изкованите обаче не изчезнали. Техният водач успял да разбули тайните на Древните ковачи, които го били създали. Но той ги използвал с едничката покварена цел да унищожи всяко живо създание.

През вековете малко е останало като познание за Изкованите. Малцината храбри шпиони, които са успявали да се върнат живи от мрачните им владения и да запазят разсъдъка си след това твърдят, че в недрата на далечни планини той е построил чудовищни пещи, в които създава безчет от своите метални слуги.

Но тази армия не била достатъчна да унищожи омразните човеци. Кралете на Голдерн разполагат със силата на магьосници и жреци, чиито способности могат да развалят заклинанията, даващи живот на Изкованите и да ги превърнат отново в неподвижен метал.

Това обаче не спряло водача на Изкованите. Векове наред той търсил отговор и най-после успял да разбули тайната. Открил начин да превръща живите същества в ужасяващи твари от метал и плът, слети в едно. Магьосниците и жреците не могат да изтръгнат душата от тези скверни тела. А водачът на металната орда ликува при вида на омразните нему живи същества, поробени и осквернени — станали пленници на собствената си плът, обединена в кощунствено цяло с живия метал.

Казах вече, че Изкованите могат да ни сторят много по-лоши неща от това да ни убият. Те могат да ни превърнат в едни от тях.

Щом старецът приключи, в помещението настана тягостно мълчание. Ужасът от неизвестното сега бе заменен от още по-големия страх от отвратителната съдба, която заплашваше да сполети всички им.

Дарън потъна в неспокойните си мисли. В главата му препускаха спомени за миналото му в Голдерн — някогашният му дом, който вече не съществуваше. Мислеше и за опасността, която ги грозеше и за това дали ще успее да опази екипажа си. А сред всичко това, незнайно защо изплуваше образът на Валиндрес. Тази малка нахална благородничка имаше необяснимо влияние върху него. Той я мразеше заради всичко, което тя символизираше и заради наглия начин, по който се беше промъкнала на кораба му с измама, застрашавайки живота на всички на борда. И все пак имаше нещо омагьосващо в красивите й, но властни черти и нежния й и все пак стоманено твърд глас.

Дарън тръсна глава, за да прочисти съзнанието си. Не го свърташе на едно място. Стана от стола и излезе да подиша малко чист въздух. Надяваше се това да проясни мислите му. Или още по-добре — надяваше се да спре да мисли въобще.

След няколко минути стоеше подпрян на дървените перила и се взираше далеч на изток, където първите лъчи на зората вече хвърляха пурпурното си зарево над морските вълни. Гледката наистина го успокояваше — сякаш слънцето изплуваше от морската шир, която заобикаляше кораба, докъдето поглед стига във всички посоки.

Когато започна да просветлява по-сериозно, Дарън забеляза, че нещо се движи по водната повърхност. Отначало не му обърна специално внимание, но скоро осъзна, че каквото и да е това, то бързо се приближава към тях. Корабът пореше вълните със страшна скорост, задвижван от древното динамо, но този странен обект беше много по-бърз. Никой кораб не беше способен на такава скорост. Младият капитан усети, че нещо в гърдите му се стяга.

Дарън реши да не чака повече и призова целия си екипаж да се яви на палубата. Всички погледи се насочиха към странното нещо в далечината.

Минутите се нижеха, а страннният обект ги настигаше неумолимо. Скоро започнаха да се отличават очертанията на нещо като кораб. Но приликата беше съвсем бегла — този неестествен съд не плаваше по водата. Вместо това се виждаха няколко чифта подобни на крака приспособления, с които невижданото превозно средство сякаш тичаше по морската повърхност като титанично насекомо.

Дарън разбра, че нямат време за губене:

— Всички да се подготвят за битка! — извика той — Веднага!

Моряците нямаха нужда да им се повтаря и скоро на палубата настъпи оживление. Капитанът пое дълбоко въздух и издиша бавно. Не спираше да си повтаря, че не всичко е изгубено. Да, бяха ги открили, но все пак веднъж бяха оцелели срещу Изкованите. Може би отново щеше да им провърви. Дарън вярваше в екипажа си — беше готов да повери живота си на всеки един от членовете му, но този път имаше смразяващото предчувствие, че им предстои да влязат в последната си битка заедно.

Не можеше да си позволи да се оставя на подобни мисли за дълго. Скоро всичките му мъже бяха в пълна бойна готовност и очакваха заповедите му. Улрих застана редом до капитана си. Огромният мъж беше прекарал цялата нощ в молитви към варварските си богове да им донесат избавление. Но сега беше готов за действие — беше гол до кръста, цялата му кожа бе изрисувана с някакви странни руни и символи, косата му беше пусната да пада свободно, а на главата си бе нахлупил страховит шлем с чифт огромни навити рога от овен. В яките си ръце пък стискаше две грамадни бойни секири. Той кимна на Дарън и младият капитан разбра посланието — каквото и да станеше, щяха да го посрещнат заедно.

Дарън обърна погледа си към морето — подобният на насекомо кораб вече ги беше настигнал. Странните метални крака спряха лудешкия си бяг и корабът се отпусна върху водната повърхност. Така изглеждаше почти като нормален кораб. Разликата идваше от факта, че вместо от дърво корпусът му беше от метал. Капитанът не проумяваше как се държи над водата — вероятно някаква черна магия на Изкованите. Освен това явно също имаше свое динамо, тъй като прецизно поддържаше тяхната скорост, така че двата кораба да са изравнени.

Самите Изковани, разбира се, съставляваха екипажа. За ужас на младия мъж и сякаш като зловещо потвърждение на страховития разказ на отец Абелиус — същества на борда на металния плавателен съд изглеждаха като хора. Но по-внимателният поглед разказваше друга история — лицата на много от тези хора бяха заменени от стоманени маски, а още по-зловещи бяха тези, чиито лица бяха запазени, но вградени в метални черепи. Не носеха дрехи — бяха напълно разкрити за ужас на всички на борда на човешкия кораб. Телата на новодошлите бяха обковани в метал. На много места се виждаше, че цялата им кожа е смъкната, а парчетата метал са забити директно в оголените мускули. Виждаха се кости със стърчащи от тях метални пластини, както и сухожилия, които постепенно преливаха в дебела стоманена тел. Гледката беше потресаваща и Дарън чувстваше как мнозина от храбрите мъже зад гърба му сега трепереха от ужас като малки деца. Улрих започна да реди молитви към варварските си богове, тук-там прекъсвани от някоя ругатня.

Множеството на борда на металния кораб застина и се отмести да освободи път. Някаква фигура премина от там и застана така, че да е възможно най-близо до Дарън. Съществото явно някога беше представлявало красива млада жена. Сега обаче финитe черти на лицето й бяха пресъздадени в маска от искрящо сребро, а дългите й коси бяха заменени от хиляди фино изплетени златни верижки. Иззад маската в младия капитан се бяха вторачили две очи, сини като морето — единствената запазена част от лицето, което бе имала приживе. Жената беше наметната с дълга пелерина, изплетена от лъскави метални люспи — служеща едновременно като дреха и броня.

Тя извади ръцете си изпод пелерината и ги разпери широко в знак, че желае само да поговорят. От раменете чак до дланите, те все още бяха нежните ръце на млада жена. Но пръстите й бяха заменени от дълги и остри като ками стоманени нокти.

— Поздрав, капитане! — провикна се тя през няколкото метра, които деляха корабите им. Гласът й беше съвсем човешки — нежен и мелодичен, съвсем не на място в уродливото й тяло.

— С какво мога да Ви бъда полезен? — попита Дарън с престорена учтивост. Надяваше се да проточи разговора възможно най-дълго, за да спечели време.

— О, Вие и хората Ви бихте могли да ни бъдете полезни по толкова много начини — отвърна металната жена, а гласът й издаваше весели нотки иззад безизразната маска. — Но за момента единственото, което искаме от Вас, е скиптърът. Предайте ни го заедно с принцесата и можете да си продължите по пътя, без никой да ви закача.

Дарън чак сега забеляза, че принцесата е излязла от каютата си и стоеше заедно с двамата си придружители точно до него.

— Е, принцесо — обърна се Изкованата към Валиндрес — готова ли сте да спестите неприятностите на всички тези хора и да ни донесете скиптъра?

Принцесата се държеше, сякаш дори не я е чула. Металното създание отново се обърна към Дарън:

— Може би Вие ще сте по-сговорчив, капитане — рече тя. — Държите в свои ръце съдбата на екипажа си. Ще ни дадете ли, каквото поискахме?

Дарън се поколеба. Звучеше толкова лесно — просто им даваше принцесата и скиптъра и си тръгваше свободен. Не хранеше любов към аристократите, не го интересуваше съдбата им. Но помнеше разказа на Абелиус — Изкованите презираха всяко живо създание. Дори да ги оставеха да си тръгнат свободни днес, рано или късно щяха отново да ги нападнат. Пък и ако наистина този скиптър беше единствената надежда да бъдат спрени металните изчадия? Не искаше той да се окаже този, който като малодушен страхливец щеше да обрече целия човешки род, само за да спаси собствената си жалка кожа.

— Не! — Дарън чу собствения си глас сякаш от далеч. — Никога няма да дам нищо на изчадия като вас без битка!

— Изборът си е Ваш, капитане — отвърна среброликата. — Скиптърът ще бъде наш, по един или по друг начин. Но признавам, че се радвам, задето отказвате да го дадете доброволно. Гледката на вашата мека, податлива плът наранява очите ми! Но не се бойте. Днес е радостен ден за всички вас! Скоро ще станете съвършени! Скоро ще бъдете наши братя и ще застанете редом с нас в сътворението на един нов и съвършен свят! — ноктите й се свиха заплашително. — Вървете, братя мои! Отървете ги от проклятието на плътта!

При тези думи ордата от метални изчадия се раздвижи. Към кораба на хората полетяха метални куки и го придърпаха достатъчно близо, така че Изкованите да могат да се прехвърлят на борда му. След това металната паплач се изсипа на палубата на дървения съд като смъртоносна вълна.

Металната жена направи грациозен скок и се приземи ловко върху дъските точно пред принцесата.

— Доведох някого, когото със сигурност искате да срещнете отново, малка принцесо. — Изкованата нададе зловещ металически смях. В този миг на палубата скочи най-ужасното от всички създания досега. Беше по-едро дори от Улрих, а фигурата му напомняше на гротескна имитация на рицарска броня. От цялото му тяло стърчаха грозни стоманени шипове, около които бяха усукани кръвоносните съдове на човешко тяло, по които все още пулсираше гореща кръв. Тя явно се подгряваше от вътрешна пещ, тъй като от пролуките в бронята се стелеше черен пушек и тук-там се подаваха огнени езици. Шлемът на бронята представляваше безформено парче стомана със стърчащи остри шипове.

След миг шлемът се отвори и когато пушекът се разнесе там се показа, забито с метални нитове за стоманата, лицето на възрастен мъж.

— Татко! — изпищя Валиндрес и от очите й рукнаха сълзи.

— Че кой би бил по-подходящ да вземе скиптъра от самия крал на Голдерн? — смехът на Изкованата звучеше като стържене на метал.

Бившият крал запристъпва към ужасената принцеса. Създанието надигна грозните си ръце. Сега едната от тях представляваше ноктеста лапа, оформена от металните шипове, а другата се беше сляла завинаги с кралския меч на Голдерн — изящно оръжие, изработено от Древните ковачи. Дарън понечи да се притече на помощ на девойката, но пътят му беше преграден от металната жена, чиито ужасни нокти полетяха, жадни за кръвта му. Единствено бързите му реакции спасиха живота на младия капитан в този момент. Той отскочи бързо назад и се подготви да посрещне Изкованата с изтеглен меч. Зад нея виждаше покварено тяло на краля, което надигна меча за да посече някогашната си дъщеря. В последния момент острието му бе спряно от някаква фигура, облечена от глава до пети в лъскава броня.

Дарън разпозна сър Арнолд. Рицарят сега носеше разкошните си доспехи в цветовете на кралската гвардия — бяло и златно. Капитанът не можа да не се възхити от храбростта и силата на този мъж — последният рицар на Голдерн.

Капитанът не можа да проследи как ще се развие тази битка, тъй като се налагаше да води своя собствена. Среброликата жена отново настъпваше, този път с още по-голяма ярост. Дарън събуди синия кристал в ръкохватката и острието на меча му заблестя отново.

Мъжът избегна няколко особено свирепи удара и замахна с омагьосаното си острие. Изкованата обаче беше бърза като вятър и отби оръжието с ужасните си нокти. Дарън използва бързината си, за да я притисне, като я засипа с порой от удари. Накрая почувства, че моментът е настъпил — изтласка противника си назад и замахна със светещото острие, влагайки цялата си сила. Металната жена вдигна ноктите си, за да се предпази, но Дарън знаеше, че при такъв удар мечът му реже стоманата, сякаш е хартия. Острието се блъсна в ноктите с оглушителен звън и рояк искри. И спря. Тези нокти не бяха от обикновена стомана. Изкованата отблъсна меча встрани и се хвърли към стъписания от изненада млад мъж.

* * *

Валиндрес вдигна очи нагоре. Очакваше, че острието ще я посече и всичко ще свърши. Но нищо такова не беше станало. Вместо това над нея стоеше верният й сър Арнолд, кръстосал меча си с този на металното изчадие. Със свободната си ръка звярът блъсна рицаря настрани и отново се насочи към девойката. Валиндрес се разтрепери неудържимо. Старият рицар обаче отново се впусна в атака и стовари с все сила меча си върху главата на създанието. Ударът откърти един от металните шипове, стърчащи от страховития шлем. Изчадието нададе металически вой и замахна да посече рицаря. Сър Арнолд успя да се гмурне под връхлитащото острие и извика:

— Бягайте, принцесо! Аз ще се справя с него.

Валиндрес знаеше, че никой смъртен човек не би могъл да се справи с тази зловеща сянка на някогашния й баща, но все пак се изправи и побягна. Наоколо битката се беше разразила със страховита

сила. Изкованите налитаха върху хората с огнена омраза. Не носеха оръжия — те бяха част от тях. В телата им бяха имплантирани стоманени нокти, шипове и зъби и те ги използваха, за да разкъсат всяка плът, която им се изпречеше на пътя.

Принцесата знаеше, че трябва да направи нещо, но не знаеше какво. Нямаше никаква идея какво би могла да стори срещу тази орда метални твари. Започваше да я връхлита паника. Тогава си спомни за храбрия сър Арнолд и всички останали достойни хора, които бяха готови да дадат живота си за нея. Не можеше да си позволи да ги предаде. Това й даде кураж и тя разбра какво трябва да направи.

В този момент обаче пред нея изскочиха двама от Изкованите. Острите им нокти се стрелнаха напред и тя почувства хладните пръсти на смъртта, които посягаха да я отнесат. Но ноктите така и не стигнаха до нея. Сякаш от нищото се бе появил Улрих, който връхлетя като тайфун върху съществата. Двете му огромни брадви се стовариха върху тях и ги превърнаха в безформени купчини прекършена плът и смачкан метал.

— Тук е твърде опасно за теб, малката! — извика й варваринът. — Трябва да се скриеш някъде!

— Не! — отвърна му твърдо Валиндрес. — Трябва да стигна до каютата си! Трябва да взема скиптъра!

Улрих изруга. Смаза още няколко от Изкованите и подвикна на Валкас. Стрелецът явно бе стоял на близо за да ги прикрива.

— Трябва да си пробием път до каютата й — обясни му севернякът.

Валкас кимна кратко и зареди нова стрела в лъка си. Двамата поведоха принцесата в уречената посока. Налагаше се да си проправят път с бой и на няколко пъти Валиндрес загуби надежда, че ще успеят. Но двамата мъже се оказаха страхотен екип и скоро малката им група се оказа пред вратата на каютата. Там ги очакваше отец Абелиус.

— Трябва да използваме скиптъра — почти извика девойката. Дъхът й излизаше на пресекулки.

— Принцесо, тайната на скиптъра е изгубена — отвърна старецът мрачно. — Никой не знае как да се отприщи силата му.

— Ще трябва да разберем и то бързо — заяви твърдо Валиндрес, вече овладяла дишането си.

— Не разбирате, Ваше височество. Може да отнеме години. Трябва да се направят проучвания…

— Трябва да стане веднага! — сряза го принцесата и го избута в каютата. — Можете ли да ни спечелите време? — обърна се към двамата бойци.

Улрих и Валкас кимнаха и се обърнаха да посрещнат следващата вълна нападатели.

* * *

Дарън чувстваше, че започва да го обзема отчаяние. Рядко можеше да си позволи да хвърли поглед към битката около себе си, но беше наясно, че тя прилича по-скоро на клане. Хората му не можеха да се опрат на Изкованите, а освен това металните изчадия имаха числено превъзходство. Недалеч от капитана сър Арнолд се сражаваше с героична храброст срещу бившия си крал, но усилията му бяха безплодни. Десетки пъти мечът на рицаря се бе стоварил върху стоманеното тяло на врага му и всеки път отскачаше от него, като че ли е детска играчка.

Дарън осъзнаваше, че собственото му положение не е по-добро. Колкото и бърз да беше, колкото и сложни акробатични маневри да опитваше, металната жена винаги успяваше да се защити. Мъжът чувстваше, че силите му са на привършване. Бавно, но сигурно преминаваше в глуха защита, а ударите на Изкованата се сипеха все по-ожесточено. Въпрос на време беше изтощението да го накара да сбърка и зловещите метални нокти да се впият в плътта му.

Младият капитан започна да отстъпва, опитвайки се да намери изход. Отчаянието роди смътна и неясна идея, но това беше единственото, с което разполагаше в този момент. Изчака поредната стремглава атака на среброликата и направи залъгващо движение. Не му се откри възможност за удар, но това не беше и целта му. Дарън се хвърли напред и направи кълбо. В крайна сметка той и противникът му се оказаха с разменени места. Но мъжът не се обърна, за да продължи битката, а се втурна с всички сили към сър Арнолд. Надяваше се, че ако двамата обединят силите си, ще успеят да се справят със страховитите врагове.

Рицарят определено имаше нужда от помощ. Когато Дарън стигна до него, забеляза, че и неговите сили също са на предела си. Арнолд едва смогваше да отбива ударите на звяра и все по-рядко минаваше в своите упорити, но безплодни контранападения. С обединени усилия двамата мъже успяха временно да отблъснат металното страшилище.

Но тази малка победа бе краткотрайна. Среброликата бързо настигна Дарън и скоро, рицарят отново се налагаше сам да отблъсква атаките на металния колос. Опрели гръб в гръб, Дарън и сър Арнолд бързо осъзнаха, че нямат вече път за отстъпление.

След поредния свиреп удар на бившия крал на Голдерн дългият меч на сър Арнолд се прекърши. Дарън хвърли бърз поглед зад гърба си и видя, че грамадното метално създание замахва, за да пронижe обезоръжения рицар. Младият мъж нямаше много време за мислене. Реагира изцяло инстинктивно. С мощен замах на меча си той отби ноктите на Изкованата и, като заби мощен ритник в сребърното й лице, я използва за трамплин. Превъртя се във въздуха и описа широка дъга със светещото си острие. След това се приземи на крака точно зад гърба на металния колос.

За радост на Дарън, грозната глава на звяра се наклони на една страна и после падна от раменете му. Съществото замръзна за миг, след което рухна на колене, а после настрани. Тежкото метално тяло се сгромоляса на палубата с гръмовен трясък. Но радостта на капитана трая кратко. Едва тогава той забеляза, че пред рухналия колос лежи сър Арнолд, пронизан в гърдите от кралския меч на Голдерн.

Дарън остана стъписан от ужасяващата гледка само за миг. Но и той бе достатъчно разсейване за среброликата, която се хвърли към него и макар ноктите й да го пропуснаха, тя успя да го блъсне силно назад. Дарън загуби равновесие и отхвърча от силата на удара. Падна тежко и удари силно главата си в палубата. Светът се завъртя около него.

* * *

Очите на Валиндрес започваха да се пълнят със сълзи. Каквото и да опитваха двамата с отец Абелиус, скиптърът си оставаше студен и

безжизнен.

— Не зная още колко ще издържим тук! — провикна се Валкас откъм вратата.

Двамата с Улрих бяха притиснати безмилостно. Варваринът сякаш бе загубил човешкия си облик — обзет от бойна ярост, поваляше враг след враг. Но Изкованите бяха много и не се уморяваха. Улрих от друга страна, колкото и силен да беше, започваше да показва признаци на умора, а освен това вече кървеше от доста места.

— Отивам да им помогна, дете мое — рече Абелиус със спокоен глас.

— Но аз не мога да се справя сама! — проплака Валиндрес отчаяно.

— Разбира се, че можеш, милата ми — усмихна се старецът. — Ти си наследницата на трона на Голдерн. Това е кралският ти скиптър. Трябва само да го подчиниш на волята си.

След тези думи жрецът излезе от каютата с уверени стъпки. Вървеше изправен и сякаш се бе подмладил. Докато пристъпваше, поде някакъв тих напев. Тялото му сякаш започна да излъчва вътрешна светлина, която се усилваше с напредването на молитвата му. Улрих и Валкас се дръпнаха от пътя му с озадачени изражения на лицата. Голяма група от Изкованите се втурна към него със зъби и нокти, готови да го разкъсат на парченца. Неколцина от зверовете скочиха към стареца, но точно в този миг той достигна кулминацията на своите напеви и вътрешната му светлина избухна в мощна експлозия, която помете изчадията и ги превърна в безформени купчинки.

Улрих нададе победоносен рев, но той бързо беше сподавен, когато видя как отец Абелиус се строполи на пода. Едно от изчадията все пак бе успяло да го пронижe с ноктите си, точно когато бе приключило заклинанието. От съществото бе останала само ноктестата му ръка, която сега стърчеше от гърдите на стареца.

Сърцето на Валиндрес се сви от жестоката болка. Но тя знаеше, че не е сега моментът да оплаче стария си учител. Осъзна мъдростта в последните му думи — тя беше наследницата и скиптърът трябваше да й се подчини. Тя хвана златния жезъл в две ръце и концентрира волята си. Насочи ума си към скиптъра и оформи в съзнанието си кратка заповед: „Подчини ми се!“. Нещо в ядрото на скиптъра сякаш оживя и кристалът в центъра на златното слънце засия. Но след миг угасна.

Принцесата изпадна в паника. Не разбираше какво не е наред. Скиптърът се бе подчинил на волята й, но не беше отприщил мощта си. И тогава разбра.

— Слънцето! — извика тя.

— Какво? — вдигна вежди Валкас.

— Трябва ни слънчева светлина! — отвърна Валиндрес. — Трябва да излезем навън!

— Ами какво чакаме тогава! — подвикна Улрих. По окървавеното му лице танцуваше мрачна усмивка.

Без да губят повече време, те хукнаха към палубата. Улрих тичаше отпред и проправяше път със сила, Валкас покриваше гърба, Валиндрес се движеше помежду им, за да е в безопасност.

Първоначалният им устрем бързо замря, тъй като дори мощният Улрих трудно си пробиваше път през гъмжилото нападатели. Скоро се оказаха обградени от всички страни. Принцесата настръхна от ужас, когато чу зад себе си агонизиращия вик на Валкас. Храбрият стрелец се оказа затрупан под телата на няколко от Изкованите, които свирепо го разкъсваха.

Улрих изрева от ярост и развъртя тежките си брадви. Това разхвърля близките врагове и им спечели няколко мига, за да си поемат дъх.

— Сега какво, девойче? — попита варваринът, дишайки тежко.

Валиндрес се огледа панически.

— Мачтата! — извика тя след миг.

Трябваше й високо място, от което да улови лъчите на сутрешното слънце. Улрих разбра идеята й и преди тя да осъзнае какво става, я метна през рамо и се закатери по такелажа със смайваща за габаритите си бързина. Изкованите обаче се бяха окопитили и се спуснаха в преследване. Колкото и умело да се катереше варваринът, металните ужаси бяха още по-бързи и ги настигаха неумолимо.

* * *

Дарън успя да не загуби съзнание. Все още беше дезориентиран, но някак си съумя да стигне дръжката на меча си. Вдигна го отбранително, но в този миг свирепа болка прониза ръката му. Видя

над себе си сребърното лице на Изкованата. Тя впи още по-жестоко ноктите си в ръката му и я притисна към дъските на палубата. Вече не можеше да използва меча си.

— Скоро ще станеш един от нас! — просъска металната жена и насочи ужасните нокти на другата си ръка към оголеното гърло на младия мъж. — След като умреш, ще използваме останките ти, за да дадат живот на един от новите ни събратя! Ти, както и целия ти екипаж!

Дарън знаеше, че този път няма измъкване. Едва ли някой от екипажа му беше все още жив. И все пак се чувстваше горд, че не се е дал без бой. Вярно, светът нямаше да го запомни като герой, но поне нямаше да бъде запомнен като предател.

И точно тогава — преди грозните нокти да изтръгнат живота от тялото му — се случи немислимото. Чуха се злокобни металически крясъци и Дарън видя как колона от най-чиста слънчева светлина минава по палубата и изгаря Изкованите един по един.

Човешките очи на среброликата се разшириха невярващо. Тя пусна ръката му и се изправи. След това нададе писък на най-чист ужас пред гледката на мощната светлина, изгаряща нейните събратя.

Дарън проследи слънчевото острие и видя, че то идва от върха на мачтата, където бе застанала Валиндрес, вдигнала високо над главата си кралския скиптър.

Светлината помете повечето изчадия и се насочи право към Изкованата със сребърното лице. Усетила идващата гибел, тя отново изпищя. После пред погледа на Дарън наметалото й от метални люспи сякаш се пръсна и под него се показаха чифт могъщи криле, подобни на лебедови. Тя ги разпери и на светлината перата им блестяха като метални остриета. С няколко размаха среброликата се вдигна високо над палубата и полетя панически, надавайки гневни металически писъци. Единствено тя успя да избегне гибелта от слънчевото острие.

Силите на Дарън най-накрая го напуснаха. Болката в ранената му ръка стана още по-свирепа, а главата му отново се замая. Колкото и да се бореше, този път не успя да остане в съзнание.

* * *

Събуди се от шум на затваряне на врата. Отвори очи. Намираше се в каютата си — на борда на собствения си кораб. Дясната му ръка беше превързана до лакътя.

Младият мъж погледна встрани и видя, че при него са верният му приятел Улрих — целият в кървави бинтове, но жив — и принцеса Валиндрес.

— Най-после се събуди! — засмя се гръмко варваринът.

— Колко време? — попита Дарън притеснено.

— Няколко дни — сви рамене Улрих. — Как си?

— Добре, мисля — отвърна капитанът. — Ръката не ме боли.

Като потвърждение той я вдигна и раздвижи. Незнайно защо това накара Улрих да помръкне видимо.

— Относно това — заговори севернякът — Валиндрес успя да спре разпространението. Но вредата е необратима. Съжалявам… — Улрих не знаеше какво да каже на приятеля си.

Дарън почувства надигаща се паника. Започна трескаво да развива превръзките.

— Недей! — опита се да го спре принцесата, но той не я послуша.

Щом махна бинтовете, Дарън веднага разбра причината за притеснението на приятеля си. Ръката му до лакътя бе станала метална. Сякаш беше направена от лъскава стомана. Не го болеше и усещаше с нея нещата съвсем нормално, но ръката му беше метална. Раздвижи я и забеляза на опакото на дланта си син кристал.

— Раната от ноктите й — обясни Валиндрес плахо. — Заразила те е. Силата на скиптъра спря разпространението, така че ще запазиш волята си. Но тялото ти ще остане белязано. Мечът ти се е слял с ръката. Съжалявам — не успях да ти помогна.

Улрих явно не можеше да понесе всичко това и излезе с наведена глава.

— Останал ли е някой освен вас двамата? — обърна се Дарън към девойката.

— Неколцина — отговори му кратко тя. Явно наистина се чувстваше виновна.

— Нямаш за какво да се виниш — той стана от леглото и хвана раменете й в ръцете си. — Ти спаси всички ни! Дължа ти живота си!

Ти си истинска кралица на Голдерн! — при тези думи той коленичи пред нея.

Валиндрес обаче сложи нежната си ръка на бузата му.

— Не е нужно да коленичиш пред мен. — Тя го накара да се изправи пред нея.

Дарън погледна в очите ѝ и за пореден път се изгуби в кехлибарените им дълбини. Осъзнаваше колко е грешал за нея. Чувстваше се като глупак. Искаше да ѝ се реваншира.

Този поток от мисли беше внезапно прекъснат. В един кратък миг на невъзможна лудост принцеса Валиндрес, наследницата на трона на Голдерн и на кралския скиптър, се повдигна на пръсти и впи устните си в неговите. Принцесата дари този контрабандист със своята целувка.

Целувка.

Свърши толкова бързо, колкото и беше започнало. Никой не можеше да знае за това. Не можеше да прерасне в повече от това. Но този момент щеше да бъде завинаги техен.

Валиндрес се обърна и излезе. Не си казаха нищо повече.

* * *

Няколко дни по-късно Дарън стоеше на борда на вече поправения си кораб. Тъкмо бяха отплавали от пристанището на Телирия. Сега плаваха под кралското знаме. Престъпленията на Дарън Райд бяха опростени и сега той по право носеше титлата капитан. Командваше екипаж от опитни моряци и войници — всички на служба към короната. Чакаше ги война и трябваше да се подготвят.

Но младият капитан не можеше да мисли за това. Спомените непрекъснато го връщаха към онази забранена целувка, която принцеса Валиндрес му беше подарила. Знаеше, че не бива дори да си мечтае за това, но не можеше да заповядва на сърцето си.

Насили се да прогони тази мисъл. Имаше друга по-важна цел в момента. Беше решен да отмъсти на Изкованите за всичко, което бяха сторили.

Погледна към металната си ръка и стисна стоманения си юмрук. Изкованата, която го бе ранила, се оказа ангел — воин на светлината,

станал жертва на металните изчадия, както много други невинни създания. Дарън съжаляваше за ужасната й съдба, но знаеше, че тя вече не е това благородно същество. Тя щеше да почувства неговото отмъщение.

Капитан Дарън Райд смяташе да открие сребролика та и да й се отплати за нейната стоманена целувка.

---

[1] **Такелаж** — сборното наименование на системата от въжета и макари на даден ветроход, служещи за различни цели: прибиране и спускане на платната, изграждане на вантите, спускане и вдигане на лодките и други предназначения — Бел.ред. ↑

МИРОСЛАВ ПЕТРОВ
СЪКРОВИЩЕТО НА АТЛАНТИС

1

Беше топла и ясна средиземноморска нощ. Подухващият откъм морето лек ветрец нежно полюляваше клоните на кипарисите, приласкавайки в опияняващата си, екзотична прегръдка могъщите бастиони на притихналата родоска крепост. Подобно на титанични, застинали във вечността исполини, нейните четвъртити кули се взираха безмълвно към потъналия в дълбок сън град. От обвитите в сумрак градини се носеше уханието на ароматни цветя и маслинови дървета, светулки танцуваха шеметно под неспирните песни на щурците. Изкачилата се високо върху небосвода пълна луна се оглеждаше като суетна жена в лъскавата повърхност на водата, флиртувайки усмихнато с искрящите звезди, обсипващи кадифената мантия на нощта. Нейните меки, бледозлатисти лъчи галеха гребените на препускащите като диви коне вълни, превръщайки късчетата морска пяна в искри от разтопено сребро. Там, където тези причудливи искри докоснеха покритите със златист пясък плажове, изригваше чудна феерия от багри. Те пленяваха сетивата и покоряваха ума, пренасяйки попадналия под въздействието им случаен зрител в един невидим свят на вълшебства и тайнства.

На един малък закътан плаж, разположен недалеко от пристанището, бяха застанали двама мъже и мълчаливо се взираха в морската шир пред тях. Първият беше възрастен духовник, с олисяло теме и протрито черно расо, пристегнато с груба конопена връв. Неговият поглед беше трескав и блуждаещ, като на човек, който е прекарал живота си сред книги. Красноречиво доказателство за последното беше преметнатата през лявото му рамо голяма кожена торба. Тя беше силно издута и от нея стърчаха краищата на няколко вехти пергаментови свитъка.

Спътникът на духовника беше пълна негова противоположност. Той беше млад мъж, прехвърлил средата на двадесетте, с ръст малко над средния, грациозен и пъргав като дива котка. Лицето му беше ведро, с благородни черти, леко гърбав нос и тънки устни, присвити в

леко насмешлива усмивка. Скъпите дрехи, които носеше младият мъж, контрастираха с полюшващите се върху широкия му кожен колан меч и кама. Те бяха лишени от каквато и да било украса, но в тях добрият познавач с лекота би разпознал първокласната толедска стомана. Това бяха оръжия, които струваха няколко пъти теглото си в сребро, и които ползваха преди всичко опитните фехтовачи и бойци.

Недалеко от двамата мъже кротко муле пощипваше връхчетата на малка туфа израсла над пясъка трева. Върху дървения му самар бяха привързани два обемисти вързопа и различни части от воинско снаряжение.

— Полунощ наближава, а твоите приятели още ги няма, Анри — каза с гъгнещ глас монахът и погледна притеснено към обляната в светлини крепост, от която долиташе весела глъч и песни. — Когато епископът открие липсата на забранените книги…

— Ние вече отдавна ще сме далеч оттук. Виж там — младият мъж вдигна ръка.

Иззад скалите, ограждащи източния край на залива, се беше появила почти неразличима черна точка, сливаща се с мастиления мрак на хоризонта. Няколко минути по-късно тя нарасна и се превърна в бързоходна галера.

Корабът беше прекрасен образец на уменията на венецианските корабостроители. Изящен, с тесен продълговат корпус, той можеше да гази плитко и да развива скорост между 8 и 10 възела. Имаше общо 48 гребла, разположени над палубата и оградени с висок парапет с навес, по който бяха накачени щитове. Галерата имаше две високи и гъвкави мачти, оборудвани с големи триъгълни арабски платна. Обичайната за повечето кораби от този тип кула за стрелци отсъстваше, но за сметка на това в предната част имаше някакво странно приспособление, загънато грижливо с намаслени платнища. Таранът й беше високо над водата, дълъг и тесен, наподобяващ много шип на скорпион. Изящна фигура на жена с позлатени коси украсяваше носа й.

Свил платната, корабът напредваше почти без звук, използвайки само веслата си. С изключение на няколко малки затъмнени фенера на кърмата и носа, всички останали светлини по палубата му бяха угасени. Всичко това оставаше впечатление у двамата зрители на брега, че галерата се управлява от безтелесни духове, а не от хора.

Плавателният съд вече почти беше навлязъл сред спокойните води на залива, когато отекна конски тропот. Иззад близкия завой на водещия към плажа малък черен път се появиха половин дузина тежковъоръжени конници. Те не носеха отличителни белези, но Анри не се съмняваше кой ги праща.

— Бягай към скалите! — извика той на вцепенения от ужас монах, докато сваляше окачения на гърба на мулето щит. После, за да придаде тежест на думите си, го удари не особено нежно в гърба.

Доминик залитна от удара, но се подчини. Старият монах напрегна всичките си сили и хукна към онази част от брега, където плажната ивица преминаваше в ронлив сипей. По него кон не можеше да се изкачи, а няколко търкулнати надолу камъка с лекота можеха да попречат на преследвачите му, докато дойдеше помощ от кораба.

Анри извика предизвикателно към наближаващите войници и на свой ред се затича към отстоящата на няколко разкрача малка смесена горичка. Единственият му шанс да остане жив беше да накара противниците му да приемат неговия начин на бой.

Водачът на конниците извика нещо приглушено, посочвайки с окачения на китката си къс боен чук към стария духовник. Двама от тях продължиха след него, а останалите завиха към Анри. Той се усмихна предизвикателно, навлизайки още по-навътре в горичката. Тук беше много по-тъмно, отколкото на плажа. Като се изключи някой случайно проникнал лунен лъч, единственият източник на светлина бяха светулките и фосфоресциращия мъх по стволовете на дърветата.

Докато си проправяше път все по-напред, Анри не спираше да следи с периферното си зрение преследвачите си. След като обикаляха в продължения на няколко минути напред-назад, опитвайки се безуспешно да накарат животните си да го последват, те бяха принудени да се спешат. Воините се разпръснаха в широка дъга и нагазиха в гъсталака.

Анри подхвърли камъче към намиращия се най-близо до него. Той допусна грешката да обърне глава по посока на звука и това коства живота му. Младият мъж връхлетя отгоре му, нанасяйки точен удар с меча си във врата му. Мъжът издаде глух звук и се сгромоляса мъртъв. Анри светкавично се хвърли към следващия противник. Въпреки че атаката му беше изненадваща, опитният воин срещу него успя да реагира и пресрещна меча му със своя. Анри веднага замахна отдолу

нагоре с щита си, като успя да го удари в брадичката. Противникът му залитна зашеметен. Анри се възползва от открилата се благоприятна възможност и го намушка в гърдите. Толедската стомана премина с лекота през плетената ризница и дрехите под нея, забивайки се в сърцето.

Яростно ръмжене предупреди Анри за задаващата се нова заплаха. Към него като разгневена мечка пристъпваше широкоплещест брадат воин, въоръжен с тежка брадва и щит. Той замахна със сумтене, като се целеше в главата на Анри. Младият мъж успя да вдигне навреме щита си и отблъсна целящия да разцепи черепа му удар. Той обаче беше толкова силен, че го накара да падне по гръб и да изпусне меча. Противникът му се ухили тържествуващо. Явно вече се виждаше победител и броеше монетите, които епископът му беше обещал. Анри му отвърна с вълча усмивка и освободи ръката си от каишките на щита, а после го метна към коленете на брадатия воин. Той реагира инстинктивно, сваляйки собствения си щит. Но това беше напълно достатъчно за Анри. Той вече беше извадил един от скритите в ботушите му метателни ножове. Тясното, добре балансирано острие проблесна като падаща звезда и се заби в гърлото на брадатия воин. Той успя само да го изгледа тъпо и рухна по очи.

Силно ръкопляскане накара Анри да се обърне. На около десетина разкрача от него беше застанал водачът на наемниците. В погледа му се четеше смесица от възхищение и интерес.

— Притежаваш забележителни таланти, младежо! — произнесе той с леко хриптящ глас. — Ще бъде жалко да те убия.

— Наистина каква трагедия — отвърна саркастично Анри, докато вдигаше меча си и освобождаваше камата от ножницата си. — Нима епископът не те прати с тази цел?

— Епископът иска само онзи чернокнижник и документите, които носи. Не каза нищо за теб. А аз, както се видя току-що, ще имам нужда от нови бойци. Човек като теб би стигнал далеч.

— Не се сприятелявам с убийци, Пиер!

— Обиждаш ме, Анри! — очите на мъжа се присвиха. Той завъртя леко бойния си чук, докато пристъпваше с пружинираща походка напред. Стъклените му, почти перленосиви очи бяха вперени хипнотично в лицето на Анри. Приличаше на змия, която всеки момент се готви да се нахвърли върху жертвата си.

Анри остана на мястото си, почти неподвижен, с леко присвити колене, като следеше внимателно действията на противника си. Пиер Усойницата беше един от най-опасните наемници, които човек можеше да срещне по брегoветe на Средиземно море. За него се разказваха многобройни истории — коя от коя по-страховити и невероятни. Според едни от тях, той бил син на вещица, според други бил обучаван на забранени изкуства от неверници в светите Земи. Всички истории обаче бяха единодушни за едно — Пиер беше изключителен майстор в боя с две оръжия. Това, което го правеше още по-опасен беше, че за разлика от повечето фехтовачи не използваше традиционния меч, а месер[1]. Касапският нож, макар и почти наполовина по-къс, имаше широко тежко острие и в ръцете на човек, умеещ да си служи с него, се превръщаше в смъртоносно оръжие — еднакво ефективно както в мелета, така и в двубои.

Щом скъси наполовина разстоянието, Пиер се усмихна и като изстрелян от пружина се хвърли напред, като извади в движение месера от провесената на гърба му ножница. При приземяването оръжието описа плавна дъга и се стрелна към ребрата на Анри. Младият мъж парира с камата и на свой ред контраатакува. Усойницата отби атаката му с чука си и се опита го изрита с крак в слабините. Но Анри не му даде тази възможност. Докато оръжията на двамата противници все още бяха вплетени в мъртва хватка, Анри се изви настрани, опитвайки се в същото време с меча си да изтръгне бойния чук на противника си. Пиер предугади замисъла и в отговор пусна дръжката на чука, като го остави да увисне на закачения за китката му кожен ремък. Усилието, което беше вложил в атаката си Анри, го накара да загуби баланс и да залитне леко напред. Пиер бързо отскочи и нанесе с месера си мушкащ удар към корема на младия мъж. Целта не беше толкова да го убие, колкото да отвлече за миг вниманието му. В мига, в който Анри парира острието на оръжието му, Пиер направи ловък финт и вдигна чука си в опит да го удари отстрани на главата. Анри светкавично приклекна. Металната глава на чука просвири над него и се стовари върху ствола на близкото дърво. Във въздуха се разхвърчаха късчета кора. Анри замахна с камата си, забивайки я в долната част на бедрото на Пиер. Раната не беше дълбока, но ужилването от хладната стомана накара Усойницата да се оттегли две-три крачки назад. За миг зъбите му се бялнаха в хищна

усмивка, след което той се нахвърли с дива ярост върху Анри. Въпреки че очакваше атаката му, младият мъж не беше подготвен за това, което последва. Пиер се движеше много бързо и го засипа с поредица от удари, използвайки най-различни комбинации от фехтовални техники и мръсни номера. Усойницата се движеше така, че Анри да не може да използва ефективно меча си. Не след дълго младият мъж беше принуден просто да се защитава, докато отчаяно търсеше възможност за контраатака.

Анри тъкмо беше отбил поредния удар на месера с меча си, когато Пиер изведнъж пусна оръжието и отстъпи назад. Загубил равновесие, Анри залитна напред. Усойницата се възползва от това и нанесе бърз удар в слепоочието му. Защитеният от метална ръкавица юмрук го зашемети, причинявайки леки разкъсвания на кожата. Пред очите на Анри затанцуваха тъмни кръгове. Той изохка и се строполи по гръб. Пиер се отпусна отгоре му, като затисна тялото му с колене и вдигна бойния си чук, за да го довърши. Но смъртоносният удар така и не беше нанесен. Измежду дърветата се разнесе остро свистене и една къса стрела от арбалет се заби в рамото му. Пиер изрева от болка и пусна оръжието, след което отправи злобен поглед към появилите се между дърветата мъже с факли и оръжия.

— Ще се срещнем отново, момче! — изсъска Пиер и ниско приведен, с дълги скокове се затича към дърветата, край които бяха привързани конете. Няколко стрели профучаха след него, но не го уцелиха. Пиер се метна на първото попаднало му животно и препусна към крепостта.

---

[1] Немско хладно оръжие от късното Средновековие с около 80-сантиметрово острие, използвано от воините с незнатен произход, на които се забранявало да носят пълноценни мечове — Бел.ред. ↑

2

— Вино?

Анри махна отрицателно с ръка и посегна към кристалната гарафа с вода.

— Ще се въздържа засега. След удара, който получих, имам чувството, че съм пил и препил.

Настанилият се срещу него едър светлокос мъж се засмя гръмко, докато пълнеше златния си бокал с рубинена течност.

— Винаги съм казвал, че си късметлия! Ако не бях уцелил, сега щях да пия с духа ти. Кажи ми, Анри, защо ме повика? Ако мога да съдя от това, на което станах свидетел, работата е наистина сериозна, щом епископът е изпратил онова куче Пиер.

— Преди да отговаря, кажи ми доколко екипажът ти е склонен да рискува?

— Колкото трябва, стига да им се плаща достатъчно.

— Значи няма да имат нищо против за едно плаване до Стълбовете на Херкулес[1]?

Свен за малко щеше да се задави с виното си.

— Анри, да не си полудял!? Няма да вкарам кораба си в онези води. Там е пълно с опасности — пирати, подводни скали, смъртоносни течения. Само безумец би предприел подобно плаване.

— Или капитан, който има карта — Анри извади изпод туниката си малък пакет и го хвърли небрежно върху масата.

Свен трескаво го разтвори. От него изпадна голям пожълтял лист хартия, върху който беше начертана подробна карта на Средиземно море. Повечето от надписите върху нея бяха на латински, но имаше и няколко на непознат език. Макар буквите му много да припичаха на старогръцки, между символите се срещаха и странни йероглифи, напомнящи арабските. Особено внимание беше отделено на непознатите и считани за опасни води около Херкулесовите стълбове. Няколко по-плътни начупени линии отбелязваха коварни рифове и гибелни подводни течения.

— Хиляди морски чудовища! — изруга Свен и буквално заби нос в омачканата хартия. — Ако нарисуваното тук е истина, тази карта е безценна. Как попадна у теб?

— Аз му я дадох!

На прага на каютата беше застанал брат Доминик. Монахът носеше своята неизменна торба, а лицето му бе пребледняло. Явно клатушкането на кораба не му понасяше.

Анри побърза да помогне на възрастния мъж да се настани край масата.

— Картата, която виждате тук — започна Доминик, — е копие на много по-стар документ, който е част от архивите на Светия престол. — Направих го преди повече от тридесет години, когато се захванах с моето проучване. Всъщност в началото нямах и представа за какво става дума. Просто ме привлече странната писменост. Тя не беше нито египетско писмо, нито езикът на Омир и Херодот, който аз смея да твърдя, че познавам много добре.

— С течение на времето, колкото повече се занимавах с това, толкова по-ясно разбирах, че става дума за коренно различен език и писменост, както и култура. Това беше езикът на древните атланти — загадъчната раса, чиято земя изчезнала под водите на океана, заради гордостта им и желанието да бъдат равни на боговете. Силно развълнуван и горящ от желание да науча повече за тях, започнах още по-усърдно да се ровя в прашните книги и свитъци, като събирах бавно, но полека късчетата информация. Ала след близо две десетилетия усърден труд единственото, с което разполагах, бяха няколко страници, в които се говореше за величието на атлантите — и тази стара карта.

— Бях готов да се откажа от проучването, когато бях посетен от пратеник на родоския епископ. Той беше чул за моите изследвания и ме канеше в своята резиденция, за да ми покаже своята колекция от антични предмети. Тя се оказа наистина впечатляваща и съдържаше много артефакти от Атлантида, включително и няколко каменни плочи. Бях толкова щастлив, че се чувствах като попаднал в рая, да ме прости Господ за богохулството. Епископът ми предложи да остана при него, за да довърша своя труд. Тъй като бях обсебен от проучванията си, приех без да се замисля, че подобна щедрост е подозрителна.

— В следващите години, докато работех над древните текстове, имах възможност да опозная епископа и да прозра истинските му цели. Той беше обсебен единствено от мисълта за собственото си величие и желанието да се сдобие с оставеното от атлантите съкровище…

— Съкровище? — повтори Свен с блеснали очи. — И то се намира някъде около Херкулесовите стълбове?

— Точно така! — закима усърдно монахът — Върху едно парче от оцеляла глинена плоча беше написано следното:

> „… И когато дойде бедствието, царят нареди да натоварят всичко, що бе ценно на кораби и да го занесат в Хранилището, що се намира отвъд Каменните зъби“.

— Няма никакво съмнение… Каменните зъби са Херкулесовите стълбове. Но къде е съкровищницата? На брега или на някой остров?

— Това ще разберем, като стигнем тук — Доминик посочи една малка червена точка край бреговете на Алжир. — Според звездните карти, с които разполагам и някои други текстове, там в първия ден на октомври се появява пътепоказателят, който ще ни отведе до Съкровищницата на Атлантите. — Старият мъж уморено се отпусна в стола си, като с това показа, че за него разговорът е приключил.

— Е, какво ще кажеш, Свен? — взе отново думата Анри. — Ще се впуснеш ли в това приключение с нас?

— Иска ли питане! Бих го направил дори само за да се убедя, че картата е истинска. Но екипажът ще има нужда от нещо повече.

— Щом намерим съкровището, могат да вземат достатъчно от него. Доколкото разбрах, ще е нужен повече от един кораб, за да се пренесат богатствата на атлантите. Прав ли съм, отче?

Доминик закима усърдно с глава.

— Тогава всичко е наред. Ще поговоря с екипажа. А вие си починете. Чака ни дълго плаване.

---

[1] Херкулесови стълбове — название, използвано в античността за означение на височините от европейската и африканската страна на входа на Гибралтарския пролив — Бел.ред. ↑

3

Звук от трополящи нозе и местене на предмети събуди Анри. Той скочи на крака и грабнал колана с оръжията си, изхвърча от каютата.

На палубата го посрещна трескава суетня. Подканян от гръмките заповеди на офицерите, екипажът на галерата бързаше да заеме местата си. Гребната команда вече беше на веслата, платната бяха вдигнати високо и се опитваха да уловят слабо подухващия вятър. От трюма се издигаха наръчи от копия, стрели и кошници, пълни с леко въоръжение — арбалети, лъкове, брадви, мечове, къси боздугани. Покрай мачтите и бордовете бяха подредени съдове с вода и пясък, жилести ръце опъваха над палубата въжени мрежи за защита от падащи отломки. Платнището на носа беше махнато и покрай него се бяха струпали четирима души. Един от тях — прехвърлил четиридесетте мъж с грижливо напомадена козя брадичка и синьо-черна коса — жестикулираше възбудено, докато нагласяше една продълговата месингова фуния.

Три кораба — една тежковъоръжена галера и две малки маневрени галеоти[1], приближаваха сред облаци водни пръски. Развяващите се на върховете на мачтите им знамена с кървавочервен полумесец и металните отблясъци по палубите им не оставяха никакво съмнение относно произхода и намеренията им. Това бяха берберски пирати — едни от най-страшните морски разбойници, които по това време кръстосваха водите на Средиземно море.

— Денят започва просто прекрасно! — отбеляза кисело Анри, докато закопчаваше колана с оръжията си. — Не можем ли да им избягаме?

Свен поклати глава.

— „Фрея[2]“ е бърз кораб, но й трябва вятър, за да се движи! Пък и — зъбите му се бялнаха в хищна усмивка — искам да видя в действие онази чудесия — той кимна по посока на странното приспособление в носовата част на галерата. — Теофан, готов ли е гръцкият огън?

— Да, командир! — отвърна мъжът с козята брадичка, докато се навеждаше отново над сифона, с който се изстрелваше опасната запалителна течност.

Един моряк притича, носейки голям тежък щит и боен топор с широко острие. Свен ги пое и ги удари силно един о друг.

— Хайде, вълци! — изтътна гласът му. — Да подпалим опашките на тези пършиви чакали.

Екипажът отвърна със силни възгласи. Барабанът, отмерващ темпото на гребците заби, веслата се потопиха и галерата се стрелна към неприятелските кораби. Анри се задоволи само да изхъмка и взе един лък от близката поставка.

Докато четирите кораба приближаваха един към друг, времето сякаш спря. Единствените звуци, които се чуваха, бяха плискането на вълните о дървените корпуси, отмерените удари на веслата и проскърцването на такелажа.

Тази измамна илюзия изчезна в мига, в който плавателните съдове влязоха в обсега на метателните оръжия. Големият пиратски кораб разполагаше с балисти и първи откри огън, като засипа кораба на Свен с камъни и стрели. Екипажът на „Фрея“ не закъсня да отвърне. Следващите няколко минути се водеше ожесточена престрелка. Загубите в нея не бяха големи за двете страни, но тя беше достатъчна да разпали кръвта на войните.

На палубите на галеотите забиха призивно барабани. Леките корабчета се стрелнаха като оси напред. Намеренията им бяха очевидни — искаха да се възползват от възможността, докато „Фрея“ води престрелка с тежковъоръжената галера, за да я вземат на абордаж. Но те не подозираха за изненадата, която ги очакваше.

Когато първата галеота приближи на разстояние от около петдесет разтега, Теофан задейства устройството си. От гърлото на сифона изхвърча голяма огнена струя, която улучи изключително точно носовата част на кораба. Дървото пламна мигновено. Неколцина пирати се втурнаха напред, като се опитаха да угасят пожара с вода. Вместо да изгаси пламъците обаче, тя ги накара да се разгорят още по-силно.

— Кормилото ляво на борд! Готови за Таран! — ревна Свен.

Моряците се втурнаха да изпълнят мигновено заповедите му. „Фрея“ се люшна докато изпълняваше маневрата, завивайки край

десния му борд. Докато двата плавателни съда се разминаваха, Теофан задейства още веднъж страховитата си машина. Този път гръцкия огън попадна по средата на палубата и подпали главната мачта и такелажа. Много от намиращите се там пирати също бяха поразени от него, превръщайки се в живи факли. Свен се разсмя зловещо и насочи вниманието си към втората галеота. Обзет от панически ужас, екипажът й сега правеше всичко възможно, за да избяга от „Фрея“, която изведнъж от съблазнителна плячка се беше превърнала в смъртоносно бълващо огън чудовище. Но това беше невъзможно. Горящият от едната му страна кораб ограничаваше възможностите му за маневри, а от друга собствената му скорост все още беше твърде голяма.

„Фрея“ удари силно галеотата в средната й част, като натроши греблата й и отвори дълбока пробойна. Водата взе да нахлува на силни тласъци на палубата на гребците, причинявайки още по-голям хаос.

— Назад! — изкрещя Свен.

Моряците на греблата напрегнаха мишци и ги завъртяха обратно. Бавно, но уверено „Фрея“ се откъсна от повредения кораб. Преди двата съда да се разделят, неколцина пирати се опитаха да закачат борда й с куки, но стрелците ги отблъснаха. Веднага след това Теофан задейства сифона и гръцкият огън заля галеотата.

Обхванатият от пламъци, силно повреден кораб бързо започна да се пълни с вода. Но опасността за „Фрея“ не беше отминала. Тежката галера приближаваше решително, настръхнала като разгневен таралеж. Въпреки грохота на вълните и звуците, идващи откъм пламтящите кораби, Анри можеше ясно да чуе плющенето на камшиците на надзирателите, които изстискваха последната капка сила от нещастните роби, които бяха приковани към веслата.

„Фрея“ обаче беше изключително маневрен кораб, а Свен бе водил не една морска битка. След като нареди греблата да бъдат вдигнати, за да се запазят от счупване при сблъсъка, той застана лично на руля и поведе „Фрея“ право към галерата. Отстрани изглеждаше, че възнамерява да се плъзне покрай десния борд, за да изпочупи греблата й. Но броени минути преди сблъсъка, Свен завъртя рязко руля. „Фрея“ потрепери и се размина с пиратския кораб. Светлокосият здравеняк се засмя. Сякаш това чакали, моряците задърпаха скрипците и смениха ъгъла на ветрилата. Те още се обръщаха, когато Свен завъртя рязко

кормилото, описвайки полукръг. По този начин „Фрея“ се озова зад пиратската галера и я удари откъм кърмата. При сблъсъка противниковият кораб буквално подскочи, а мнозина от струпаните на палубата му воини и моряци загубиха равновесие, падайки един връз друг. Преди да успеят да се опомнят от тази неочаквана атака, абордажният мостик падна и Свен се втурна напред със силни бойни викове. Екипажът му го последва като подивяла орда демони. Стрелците на противника откриха огън, но той, макар и точен, не можа да спре човешката лавина. С дива ярост мъжете на Свен пометоха челните редици на неприятеля.

Понесените загуби съвсем не обезкуражиха пиратския екипаж. Насърчавани от капитана си, пиратите застанаха рамо до рамо и образуваха плътна стена от щитове, над която стърчаха оголени остриета на копия и закривени ятагани. Като добре смазана машина те запристъпваха към мъжете на Свен в опит да ги изтласкат назад. Въпреки че по численост моряците на „Фрея“ ги превъзхождаха близо два пъти, именно те бяха в по-неизгодна позиция. Настанилите се в бойната кула на галерата пирати с лъкове сееха смърт сред редиците им, а стената от щитове удържаше въпреки свирепата им атака.

Стрелците на „Фрея“ правеха всичко възможно да елиминират противниковите лъкометци, но тази задача беше изключително трудна, заради люшкащите се силно кораби.

След като отправи няколко безуспешни изстрела, Анри захвърли лъка си.

— След мен! — извика той и се прехвърли на борда на противниковия кораб.

Неколцина от близкостоящите моряци го последваха, останалите продължиха да стрелят по неприятеля.

На палубата на галерата цареше кървав ад. Мъжете се блъскаха яростно един друг и се удряха с щитове, брадви и мечове в опит да спечелят предимство. Това не беше битка, а касапница, в която всичко зависеше от грубата сила.

Застаналият на първа линия Свен ревеше гръмогласно някаква стара нордическа песен, докато трошеше кости и разбиваше черепите на враговете. Това вдъхваше кураж на хората му и ги караше да се сражават с упоритостта на диви бикове. Само благодарение на стрелците си пиратите все още успяваха да удържат позицията си.

Тази битка трябваше да приключи колкото се може по-скоро. Затова и вместо да поведе мъжете си съм стълпотворението от хора в средата на кораба, Анри се насочи към гребната палуба. Неколцината надзиратели там бързо бяха посечени, а оковите на робите смъкнати. Освободените нещастници веднага побързаха да се включат в битката, като се нахвърлиха с части от вериги, попаднали им случайно оръжия и дори с голи ръце върху пиратите. Тяхната намеса се оказа преломен момент в битката за кораба. Въпреки че мнозина от робите паднаха, големият им брой се оказа решаващ. Редиците на враговете се пропукаха. Свен и хората му се възползваха от това и удариха здраво, пръскайки ги като пилци на всички страни. Битката се превърна в поредица от многобройни единични схватки.

Пиратите продължиха да се държат още известно време, окуражавани от капитана си. Едва след неговата смърт — причинена от една точно изстреляна стрела — оцелелите бербери сложиха оръжие.

Веднага след като пленниците бяха затворени в трюма, екипажът на „Фрея“ започна да разчиства и подготвя кораба за отплаване, подпомогнат усърдно от освободените роби. Палубата беше измита от кръвта, мъртвите — свои и чужди — след кратка молитва на морските вълни. Свен отдели неколцина опитни моряци, които да наставляват бившите роби при управлението на галерата. Едва когато всичко това беше готово, русокосият здравеняк и Анри преминаха към оглед на пленения кораб.

Плячката възлизаше на стойност около хиляда златни флорина[3], повечето от които представляваха кюлчета сребро, прибрани грижливо в няколко обковани с желязо сандъка. Освен това в трюмовете на галерата имаше и голямо количество скъпи платове, благоуханни масла, подправки.

— Ще трябва да приберем тази красавица и товара й на сигурно място! — каза Свен, докато галеше хипнотично блестящата повърхност на сребърните кюлчета.

— Въпросът е къде? — Анри замислено потърка брадичката си. — Епископът трябва вече да е разпратил пощенски гълъби до всички

близки острови с нареждане да ни задържат на всяка цена. Със сигурност ни е изкарал еретици и врагове на църквата.

— Че аз съм си такъв! — ухили се Свен — Колкото до скривалището, не се безпокой. На по-малко от ден плаване оттук има чудесно местенце. Ела да хапнем! Заради тези нахалници сутринта не можах…

— Чакай! — вдигна ръка Анри, прекъсвайки приятеля си. — Не чуваш ли някакъв звук?

Свен мигновено замръзна и плъзна ръката си към дръжката на висящия на колана му тежък боен нож. Анри също хвана кинжала си. Не беше изключено някой оцелял враг да се спотайва в сумрака между денковете с товар.

Звукът се разнесе отново. Този път беше по-ясен и силен. Сякаш някой блъскаше дървена преграда.

Анри предпазливо пристъпи към обвитото в сумрак дъно на трюма. Иззад една дълга редица от бурета, в които се съхраняваха прясна вода и зеленчуци, прозираше едва доловима ивица светлина. Тя беше залостена с тежко метално резе, заключено с тежък катинар.

Свен, който неотлъчно следваше приятеля си, пъхна острието на ножа си между раменете на катинара и натисна силно. Металът поддаде с глухо изщракване. Анри отвори рязко вратата.

Разкри се малко тясно помещение, чийто под беше покрит с меки килими и възглавници. Край стената в дъното му се беше свила дребна девойка с гарвановочерна коса и омагьосващи смарагдово зелени очи, облечена в къса ленена туника. Тя имаше благородни, класически черти. Когато човек я погледнеше, оставаше с усещането, че е застанал пред някоя от онези съвършени статуи на древногръцки богини, които украсяваха останките от светилищата на древните елини. В едната си ръка затворничката държеше счупено парче от глинена кана. Очите и блестяха решително.

Анри вдигна високо ръце с длани, обърнати навън — традиционния жест, че няма лоши намерения. Момичето въздъхна и част от напрегнатостта му изчезна. То обаче не пусна примитивното си оръжие, нито пък помръдна от мястото си. Анри пробва да я заговори — първо на латински, после на френски и италиански, но девойката не показваше по никакъв начин, че го разбира.

— В името на чука на Тор! — изръмжа загубилият търпение Свен. — Какво толкова се обясняваш…

Светлокосият здравеняк не успя да довърши. При споменаването на името на древния езически Бог момичето сякаш се събуди. То пристъпи напред и бързо започна да говори. Езикът й беше странна смесица от скандинавски диалекти, между които се провлачваха някои напевни думи, отчасти напомнящи древногръцките.

Свен зяпна с широко отворена уста.

— Разбираш ли я? — попита Анри.

— Повечето неща да, макар че този език… Както и да е, ще ти обясня по-късно. — Свен се покашля и заговори бавно на девойката. По всичко личеше, че изпитва силно притеснение.

Момичето се усмихна леко, кимайки в отговор на думите на Свен и пусна парчето глина върху дъските. Светлокосият здравеняк побърза да свали наметалото си и грижливо го сложи върху раменете й. После отстъпи назад, давайки път на девойката. Безмълвно, с царствена горда походка, тя напусна доскорошния си затвор под палубата.

---

[1] Галеота (галиота) — бързоходен малък ветроходно гребен кораб, широко разпространен в XVII-XVIII в. в риболовните и военни флотове на страните, разположени в акваторията на Балтийско и Северно море. — Бел.ред. ↑

[2] Фрея — богиня от скандинавската митология, дъщеря на Ньорд и сестра на бог Фрейр, от рода на Баните, втора след Фриг (върховната богиня и жена на Один) в Асгард. — Бел.ред. ↑

[3] Флорини — златни монети, които се секат във Флоренция от 1252 г. до 1523 г., а впоследствие и в много други страни. Флорентинският fiorino d’oro е имал тегло от 3,5 грама злато с чистота 0,986 и е първата европейска златна монета след 7 век, която е била сечена в достатъчно големи количества, за да има важно търговско значение. — Бел.ред. ↑

4

— Е, разказвай! — подкани Анри нетърпеливо приятеля си, когато корабите потеглиха на път. Свен, който благородно беше отстъпил каютата си на девойката, сега беше на щурвала. — Какъв е този тайнствен език? И защо така внезапно се промени отношението ти към момичето. Знам, че е красива, но…

— Тя е Вестителка на Боговете.

— Какво? — Анри погледна приятеля си изумено.

— Езикът, който говори — поде Свен, зареял замислен поглед в синьото море — е много древен. Във времена, стари колкото костите на света, самите Богове живеели сред хората, защитавали ги от дремещите в недрата на земята и в дълбините на морето ужаси, напътствали ги и ги учели. Най-талантливите от човеците били отвеждани в приказния, съграден от звездни лъчи и лунен камък дворец на Боговете, където им били разкривани великите тайни на живота и Вселената.

— Когато дошло времето Боговете да оставят хората, техните ученици продължили да просветляват народите, като им предали заръките, които Безсмъртните оставили за тях в специално издигнатите светилища. Така се появило обществото на Вестителите. В продължение на много години то изпълнявало дълга си — да помага на хората и да бъде тяхната връзка с Боговете. Но човешките създания са несъвършени. Постепенно Вестителите осъзнали каква власт държат в ръцете си и се възгордели, след което започнали да я използват за лична облага. Мнозина от тях отхвърлили Боговете и разрушили поверените им светилища, а после сами се обявили приживе за такива. Повели се битки, които скоро сложили край на дните на просперитет и благоденствие. В пожарите на войната и последвалата тъмна епоха Обществото на Вестителите се сринало и се превърнало единствено в блед спомен, живеещ само в старите полузабравени саги.

— Но ти разпозна езика? Значи си го чувал и преди?

— Така е. Недалеко от селото, в което съм роден, живееше стар полусляп старец. За него казваха, че е луд, защото непрекъснато обикаляше фиордите и говореше странни безсмислици на вятъра и вълните. Но една зима се случи особено студена и баща ми го прибра във фермата ни. Оказа се, че старият човек не е толкова луд. За да се отблагодари за храната ни разказваше най-различни истории и ни учеше на различни неща. Сега като се замисля, възможно е и той да е бил Вестител на Боговете.

— Какво се случи с него?

— Изчезна сред хълмовете с пукването на пролетта. Тъй като се бяхме привързали към него, се опитахме да го намерим и върнем, но не го открихме.

„Вестителите умират в самота“, отекна в главата на Анри тих кристален глас. Заедно с това в съзнанието му изплува картина на малка крайморска пещера. В нея върху ложе от прясна папрат със затворени очи се беше изтегнал възрастен мъж с одухотворено лице. Прииждащите вълни бавно я пълнеха с вода.

Анри възкликна приглушено от изненада.

— Какво ти стана? — стрелна го с очи Свен.

— Старата рана в крака нещо се обади — усмихна се Анри. — Май ще те оставя малко.

Свен кимна и насочи вниманието си към управлението на кораба.

Анри се спусна по късата стълбичка, водеща към каютите. Щом се озова в тесния сумрачен коридор, който ги разделяше, той тръсна глава. Случилото се преди малко не беше плод на уморения му мозък или сън наяве. Беше реално, както дървената палуба под краката му. Но в такъв случай…

В коридора се разнесе изщракване на брава. Вратата на каютата на Свен се отвори и на прага и застана спасеното момиче.

— Моля… влез… Трябва да го… ворим — произнесе тя бавно, но ясно на почти съвършен латински.

Анри се подчини като хипнотизиран, обзет от силно вълнение.

— Ти говориш латински? — беше първото, което успя да каже, когато вратата се затвори зад гърба му.

— Всъщност сега го уча — отвърна момичето със звънък запленяващ смях, настанявайки се край масата. Върху нея беше

положен един том от корабната библиотека на Свен. — Макар че да говоря с ума си ми е много по-лесно…

— Как го правиш? — запита Анри едновременно впечатлен и ужасен.

— Просто го мога. За мен това е същото, което е за художниците или музикантите талантът. Родила съм се с тази способност и съм обучавана да я развивам — думите на момичето ставаха все по-гладки. — Тя е моя благословия и проклятие. Мога да говоря мислено с хората, когато пожелая, да им показвам картини, но избягвам да се докосвам до дълбините на умовете им. Те са като заключени чекмеджета, в които спят ужасяващи демони. Затова и предпочитам да не отварям някои врати, освен ако не е крайно наложително — за да избягна по-голяма беда или да се защитя.

— Мисля, че разбирам — Анри се отпусна. — Но къде останаха добрите ми обноски — все още не съм се представил! — Той леко се поклони на момичето. — Казвам се Анри льо Сен, рицар по занятие и търсач на приключения по душа.

— Аз съм Евталия[1] — отвърна кратко момичето.

— Каза, че искаш да говорим? За какво?

— За целта на плаването ви? — Евталия стана сериозна. — Съкровището на Атлантис е много повече от това, което очаквате да намерите.

— Така и предполагах. Откак съм срещнал брат Доминик, той не е спрял да ми приказва за велики открития, за просветляване на умовете на хората.

— Приятелят ти не знае това, нали?

— Да речем, че просто пропуснах да му кажа цялата истина. Надявам се единствено там да има достатъчно благороден метал, за него и морските му вълци.

— Не се безпокой за това. На острова, към който плавате, има предостатъчно количество монети и скъпоценни камъни. Но те са без значение. Както и повечето чудновати уреди и изобретения, които ще видите. Истинското съкровище се намира на повече от петстотин лакти дълбочина, в подземна крипта, огледална на главната зала. Тя е много силно охранявана. Повечето от капаните мога да отстраня с уменията си, но има и такива, за които ще ми е нужна помощ. Сподвижниците, които пътуваха с мен загинаха, когато ни нападнаха пиратите.

Анри извади меча си и коленичи пред момичето.

— Кълна се, че докато съм жив, няма да позволя на никого — било човек или демон — да те нарани! — произнесе той отривисто.

— Благодаря! — отвърна Евталия кратко. В погледа й се долавяше облекчение.

— Това знание, което е в съкровищницата — запита Анри, докато се надигаше, — какво представлява то?

— Самата аз не знам точно. Когато моят наставник ме закле да продължа мисията му с издирването на Съкровището, той ми каза следното: „То е много и малко, всичко и нищо. Може с еднаква лекота да тласне света към светлината, или да го потопи в дълбок мрак и невежество“.

— Значи заедно ще го открием — каза въодушевено Анри. — Е, какво пък — ще бъде приключение!

— Да, приключение! — Евталия се загледа в очите му и младият мъж почувства как лицето му почервенява. Извинявайки се набързо с неотложни задачи, той напусна каютата.

---

[1] Евталия — от гр. означава цъфтеж, развитие. — Бел.авт. ↑

5

Начупените тъмни брегове на африканското крайбрежие се простираха като титанична, издигната от великани стена във вечността. Струпан покрай бордовете, екипажът на „Фрея“ гледаше с интерес как брат Доминик, подпомаган от Анри и Свен, снове по палубата, чертае с парче странно проблясващ камък сложни фигури и разполага малки бронзови пирамиди на местата, където се пресичаха върховете на фигурите. Очите му бяха вперени в небето, устните му се мърдаха беззвучно, докато си говореше нещо сам на себе си. От време на време той се спираше и поглеждаше към застаналата зад най-изпъкналата външна дъга Евталия. В ръцете си момичето държеше широко разтворена стара звездна карта, показваща състоянието на небесните светила по времето, когато Атлантис гордо се е издигал над вълните.

Брат Доминик се наведе и постави последната най-голяма пирамида в центъра. За разлика от останалите, тя беше направена от странен на вид блед кристал, а стените й бяха шлифовани до съвършенство.

Монахът едва беше застанал до останалите, когато в центъра на кръга падна ярък сноп лунни лъчи. Кристалната пирамида засия — отначало едва-едва. Постепенно блясъкът й се усили, по начертаните линии запълзяха лъчи във всички цветове на дъгата. Те се усукаха около по-малките пирамиди и образуваха потрепваща, нарастваща паяжина на около стъпка над палубата. Тя ту се люшкаше напред-назад, ту се извисяваше и свиваше — сякаш беше подивяло животно, попаднало в клетка. Постепенно пред погледите на изумения екипаж на „Фрея“ започна да се оформя миниатюрна реалистична карта на цялото крайбрежие и водите около Херкулесовите стълбове. Недалеко от входа на преминаващия между тях опасен проток се намираше малък остров, опасан от стърчащи като зъби на акула подводни скали. Свен бързо грабна картата и започна да нанася грубо очертанията му върху хартията.

— Кой би предположил — шепнеше развълнувано отец Доминик, докато гледаше като омагьосан проблясващия светлинен макет. — Такива знания, такова изкуство. Атлантите…

Остър писък на тръба прекъсна словоизлиянията на възрастния монах. Всички рязко обърнаха глави. В далечината се беше появила голяма светла точка. Тя бързо нарасна, превръщайки се в тежковъоръжен дромон[1]. След малко различиха и фигурата на носа му: до голям, пълен с въглени триножник, беше застанал Пиер. Светлините на огъня хвърляха кървавочервени, демонични отблясъци по мрачното му лице. Зад него се бяха подредили мъже в черни униформи.

— Кучето на епископа най-накрая ни надуши! — изръмжа ухилено Свен и тикна картата със зле скицирания остров в ръцете на брат Доминик. — Сега ще стане забавно!

— Не виждам нищо весело! — изсумтя Анри, докато гледаше приближаващия кораб. — Не обичам морските битки, а още по-малко си падам по такива през нощта.

— Нима съм казал нещо за битка? — усмивката на Свен стана още по-широка, докато поемаше щурвала в ръце. — Към сушата, момчета! — викна той на екипажа си.

Без да задават въпроси, моряците на „Фрея“ изпълниха заповедта. Скрипците заскърцаха, веслата се плъзнаха плавно във водата. Силният тласък при потеглянето на кораба прекатури бронзовите пирамиди. Светлинната карта потрепери, пречупи се и изгасна.

— Уредите ми… — опита се да протестира брат Доминик, но Анри го хвана за ръка, повеждайки го към каютите.

— Сега по-важна е вашата безопасност, братко Доминик — каза любезно, но твърдо той. — Вярвам, че на острова, към който плаваме, ще откриете достатъчно научни приспособления, които да компенсират загубата ви.

— Да, да… — отвърна трескаво монахът, а отнесеното му изражение показваше, че се е пренесъл в някакъв свой свят.

Анри го настани грижливо в каютата му и се върна отново на палубата, заставайки до Евталия. Девойката беше отказала да последва отец Доминик във вътрешността на душните каюти и сега стоеше край левия борд, загледана развълнувано в преследващия ги кораб.

„Фрея“ и дромонът плаваха на разстояние по-малко от четвърт морска миля един от друг, като следваха извивките на брега. Начупената тъмна линия на сушата сега се беше превърнала в ясно различима стена от скали, и дълги покрити с гъста растителност пясъчни ивици. Вятърът, който духаше близо до нея, беше твърде слаб, за да може „Фрея“ да използва пълноценно платната си. Тя трябваше да разчита за придвижването си основно на греблата. Тъй като дромонът имаше почти три пъти повече весла от нея, макар и по-тежко натоварен и въоръжен, той бавно, но неумолимо топеше разстоянието. Свен обаче по никакъв начин не показваше, че това го притеснява. Той уверено направляваше кораба си и се смееше гръмогласно.

От дромона изхвърча огнено кълбо. Като ярка комета то проряза нощта и падна на около десетина разкрача от левия борд на „Фрея“.

— Натискайте здраво, мързеливци! Или ще ви съдера кожите! — ревна гръмогласно Свен и леко завъртя кормилото.

Като кошута, подгонена от ловци, „Фрея“ се стрелна напред. Дромонът удвои темпото, за да я настигне. Многобройните му весла се задвижиха трескаво като краката на някакъв чудовищен паяк.

— Греблата горе! Сега ще се поразтърсим! — жизнерадостно-свирепият глас на Свен отекна над рева на вълните.

Анри откъсна погледа си от преследващия ги дромон. Недалеко пред носа на „Фрея“ изпод синьо-зелените вълни стърчаха ръбовете на черни, покрити с водорасли скали. Младият мъж побърза да стисне едно въже, като обви другата си ръка около тънкия кръст на Евталия. Той едва беше сторил това, когато Свен завъртя докрай кормилото. „Фрея“ потрепери, но зави. Десният й борд закачи леко външната страна на подводните скали. Те изстъргаха грозно по обшивката, корабът се наклони силно, но устоя. Използвайки греблата като лостове, моряците го отблъснаха от скалите и енергично загребаха към открито море.

Гледката на коварния воден капан предизвика ужасени възгласи сред екипажа на идващия зад „Фрея“ дромон. Той се опита да предотврати сблъсъка, но скоростта му беше твърде висока. С грозен звук на цепещо се дърво дромонът се удари в скалите и заседна върху тях като риба на сухо. Дървените прегради в средната му част поддадоха и водата бавно започна да нахлува в него.

— Виждаш ли, нямаше нужда да се бием! — ухилено каза Свен, спускайки се на палубата при Анри и Евталия. — Жалко, че не мога да видя лицето на Пиер. Със сигурност е останал доста изненадан от номера, който му погодих.

— Аз също. Откъде познаваш толкова добре тези води?

— От картата на брат Доминик — ухили се Свен. — Тя е истинско съкровище, нали? — Той смигна многозначително на Анри, докато се отдалечаваше се с бързи крачки.

Младият мъж примигна сепнато и си даде сметка, че ръката му все още е около кръста на Евталия. Неохотно и в същото време смутено, той се отдръпна.

Два дни по-късно „Фрея“ хвърли котва край бреговете на мистериозния остров, където се намираше съкровищницата на Атлантисите. Докато моряците прибираха веслата и свиваха платната, Анри със смътно загнездило се в душата му безпокойство гледаше черната, огрявана от лъчите на залязващото слънце грамада пред него.

Целият остров беше покрит с гъста растителност, обвит от потискаща, призрачна тишина. Не се виждаха кръжащи птичи ята, не се чуваха звуци от ловуващи хищници. Миещите бреговете му води бяха учудващо спокойни и светеха с особен матов блясък.

Малко след като „Фрея“ акостира, падна нощта. Но мракът не настъпи постепенно, с онзи плавен преход от светлина към сумрак и после към нощ. В мига, в който последният слънчев лъч потъна зад хоризонта, се спусна плътна черна пелена — сякаш някой беше хвърлил гигантски покров. Върху небето остана да свети само една ярка звезда. Тъй като липсваха други небесни светила, Анри не можеше да определи точно коя е тя, но брат Доминик беше въодушевен.

— Вижте там! — извика той, сочейки с трепереща та си ръка. — Съкровищницата!

Звездната светлина обливаше с бледото си сияние един висок скален връх в североизточния край на острова. Обърнатата му към морето страна беше равна, леко наклонена, отсечена сякаш с гигантски нож. Ярки снопове лъчи, блещукащи във всички цветове на дъгата, рисуваха върху него образите на мъж и жена с неземна, сурова хубост.

Лицата им бяха обърнати едно към друго, а протегнатите им ръце бяха поставени върху голяма меко проблясваща сфера.

— Какво чакаме тогава? Да вървим да вземем златото — извика Свен.

— Но сега е нощ. Не е ли по-добре… — опита се да протестира Анри, но думите му бяха заглушени от възторжените възгласи на екипажа. Младият мъж погледна към Доминик и Евталия, като се надяваше, че те ще го подкрепят.

Монахът обаче стоеше като парализиран, с очи хипнотично вперени в светлинната картина. Сигурно вече си представяше как разлиства оставените от Атлантисите свитъци. Девойката също се беше отдала на своите мисли.

С тиха въздишка, Анри се предаде и започна да се гласи за слизане на брега.

---

[1] Дромон — най-важният боен кораб в Средиземноморието в периода VI-VII в. от н.е. Той сменя във флота биремата и либурната. Терминът „дромон“ се използва поне от VI век, въпреки че античното „трирема“ продължава да е в употреба в някои византийски източници. — Бел.ред. ↑

6

Светлините на факлите блещукаха в мрака и чертаеха светла пътека между гъстата растителност. Неколцина моряци, хванали тежки ножове и брадви вървяха напред, като отстраняваха изпречилите се храсти и увивни растения. Следваха ги стрелци с арбалети, които зорко се оглеждаха за заплахи. Зад тях идваше основната група, в центъра на която бяха поставени брат Доминик и Евталия.

Малко повече от една четвърт от екипажа на „Фрея“ се беше отправил на това нощно приключение. Останалите, макар и неохотно, изчакваха на борда на галерата, командвани от първия помощник на Свен. Мисълта за това какво се крие под скалистия връх вълнуваше въображението на всички — повече от блясъка на благородния метал.

Докато вървяха между дърветата, Анри забеляза, че на равни интервали бяха издигнати множество каменни колони. Повечето от тях бяха разрушени от времето, други покрити с мъх. Всички те до една бяха покрити с надписи, под които бяха всечени страховитите морди на непознати същества с полуживотински — получовешки черти.

— Май ни предупреждават да стоим далеко! — каза той, спирайки се пред една от най-близкостоящите до пътя колони. Тя беше много добре запазена, а изображението върху нея беше още по-недвусмислено. Върху купчина кости се беше навело създание със змиеподобно тяло, покрито с дълги израстъци — някаква кошмарна смесица между пипала и човешки крайници.

— Досега не съм срещал гущер, който да не може да бъде убит с добре наточена стомана — предизвикателно рече Свен.

Думите му предизвикаха смях сред спътниците му. Веселостта обаче не стигна до очите на Свен. Самият той също беше силно обезпокоен от странните изображения. Те бяха прекалено реалистични, за да са просто плод на нечие лудо въображение.

Около четвърт час по-късно дърветата се разредиха, преминавайки плавно в голям открит участък. Той беше покрит с висока, стигаща до гърдите на възрастен човек пожълтяла трева.

Останки от широк павиран път го пресичаха в съвършено права линия, отвеждайки до билото на висок гол хълм. Подобно на гигантски мравуняк, той беше прорязан от черните входове на пещери и дупки. Въпреки голямото разстояние, беше очевидно, че повечето от тях не са естествени природни образования.

Пътниците едва бяха стъпили на пътя, когато от дълбините на хълма се разнесе глухо думкане. После от дупките започнаха да се появяват силно прегърбени рошави фигури.

— Запалете още факли! Стегнете редиците! — нареди Свен и зае мястото си от външната страна на колоната.

Мълчаливо, с особена мрачна решимост, моряците се приготвиха за битка, като продължаваха бавно, но уверено да напредват по пътя. Същества само стояха и ги гледаха, без да предприемат нищо. От време на време въздухът биваше раздиран от високи гърлени звуци. Те много напомняха на кучешко ръмжене, но в интонацията им се долавяха наченки на интелект. На Анри дори се стори, че някои от тях стискат груби сечива или оръжия.

Щом пътниците наближиха хълма, тайнствените барабани забиха отново. Този път звукът им беше много по-силен и призивен. Същества отметнаха глави и с оглушителен вой се спуснаха като лавина по склона.

Моряците стреляха. Някои от създанията паднаха, но това не спря устрема на останалите. Те прегазваха и прескачаха загиналите си другари, но продължиха напред.

Двете групи се сблъскаха със звън на стомана, ръмжене и бойни викове. В началото изглеждаше, като че ли смелите приключенци са обречени. Противниците им бяха няколко пъти повече от тях, изпълнени с първична ярост и ожесточение. Самите те се блъскаха и зъбеха един на друг, в опит да се доберат по-бързо до тези странни чужденци, които бяха навлезли в територията им.

Яростта на същества не можеше да разбие стената от щитове, нито да надделее над здравата стомана и жилещите стрели. След няколкоминутно кърваво сражение те се обърнаха и побягнаха обратно към леговищата си в дълбините на хълма.

Анри избърса меча си в тревата и се наведе над последния посечен от него противник. Изпружилото се сега в цял ръст същество много напомняше на човек, въпреки че челото му беше силно скосено,

почти триъгълно, а очите като на маймуна малки, тесни и жестоки, скрити под изпъкнали вежди. Нанизи от кости на дребни животни пресичаха гърдите му. Едната му лапа стискаше огромна сопа, в краищата на която бяха набити три високи остри парчета кремък. Направеното по този начин примитивно оръжие приличаше на вила със закривени зъбци.

— Истински дяволи, Боже опази — рече потресеният от гледката на лежащите на земята тела отец Доминик и бързо започна да реди думите на гореща молитва.

— Така е, отче — мрачно отвърна Свен, докато гледаше как моряците подреждат встрани от пътя телата на падналите си другари.

— Нямаме време за погребение! — намеси се Анри, като местеше тревожно очи от пътя към хълма, където барабаните продължаваха да бият. Явно съществата призовааваха останалите от вида си за борба срещу чужденците.

— Знам, но няма да оставя момчетата си на милостта на тези лешояди.

Моряците бързо наскубаха суха трева и покриха телата на загиналите. Свен изля отгоре й малка кратунка с масло и мълчаливо хвърли подадената му от Анри факла. Импровизираната клада пламна веднага.

Продължиха пътя си в мълчание, съпроводени единствено от идващите изпод земята глухи удари. Докато преминаваха покрай хълма, Анри видя от дупките да светят огнени, изпълнени с омраза очи, но съществата така и не се появиха.

Зад хълма имаше неголяма тясна долина, през която минаваше буйна пълноводна река. Като крепостен ров тя ограждаше високия скален масив със странните фигури, който приятелите бяха видели от морето. Арковиден мост без перила, но с достатъчна ширина, за да могат по него да минат една до друга три каруци, свързваше двата бряга на реката и отвеждаше до входа на всечена в скалите постройка с високи колони и тежки бронзови порти.

Видът на съкровищницата оживи моряците и изтласка на заден план тягостните мисли, които ги бяха обзели след скорошния сблъсък с чудовищата от хълмовете.

Единствено Евталия остана сериозна и вглъбена в себе си. Девойката не беше излизала от това състояние дори по време на

нападението. Следваше механично спътниците си, движенията й бяха като на бездушна кукла. Анри нямаше представа какви точно са невидимите и неосезаеми бариери, за които тя бе споменала при първия им разговор, но беше сигурен в едно — момичето се беше изправило срещу тях, концентрирайки цялата си воля и енергия.

Изведнъж Евталия залитна с тих стон. Стоящият до нея Анри бързо я подхвана.

— Добре ли си? — попита загрижено той.

Но момичето не му отговори. Стиснало здраво ръката му, то прикова очи в повърхността на реката. Като наблюдател, който гледа картина отстрани, Анри почувства как съзнанието му полита към потайните дълбини, гмурка се из скритите вирове, търси и призовава.

Очите му гледаха към смълчаната съкровищница, но в същото време умът му рисуваше други картини. Той можеше да види в подробности красивите риби, които плуваха сред водната растителност, да върне изящните като паяжини, но изумително здрави основи на моста, който другарите му бавно бяха започнали да пресичат.

Внезапно тази идилична картина изчезна и съзнанието на Анри се понесе по дълъг мрачен тунел, из който лежаха разхвърлени загнили остатъци от растения и дълги странни бели кости. Той внезапно свърши в голяма подводна кухина. По средата й върху малко островче от черен влажен пясък лежеше свита на кълбо чудовищна морска змия. Тя имаше масивна клиновидна глава, покрита с дълги като камшици пипала, и тежки застъпващи се люспи. В безжизнените и стъклени очи се долавяха неутолим глад и някакъв изкривен, но неизмерим по мащабите си разум. Той се протегна към Анри. Младият мъж почувства как го обзема паника. Змията искаше да погълне не физическата му обвивка, а съзнанието му.

Анри вече беше на границата да загуби собственото си Аз, когато подводната пещера се озари от наситена млечнобяла светлина. Лежащата върху пясъчното ложе змия се разтърси, очите й се затвориха и тя се отпусна вцепенена.

Съзнанието на Анри се понесе обратно към тялото му. Докато напускаше подводната пещера, той видя застаналата до змията нематериална проекция на Евталия. Девойката леко, почти гальовно докосваше рогата й.

— Хей, заспа ли, бе! — Боботещият глас на Свен бързо върна Анри към реалността. — Побързай, ако искаш от съкровището да остане нещо и за теб.

Младият мъж примигна. Без да разбира как, но се беше озовал по средата на моста, в най-високата му точка. Някак интуитивно усещаше, че под нея се намира подземната кухина със странната змия.

Евталия все така беше до него и го държеше за ръката. Очите й сега бяха будни и изпълнени с тревога.

Останалите вече бяха от другата страна и се суетяха покрай вратата на храма.

— Не може ли да се порадвам на хубавата гледка! — отвърна уморено Анри и тръгна напред. Чувстваше краката си странно омекнали.

„Прости ми, че те използвах така — разнесе се в главата му мелодичният глас на Евталия. — *Но Пазителят се оказа много по-силен, отколкото предполагах. За да мина през защитата му, ми трябваше някой да отвлече вниманието му.“*

„Винаги съм готов да помогна на красива жена — отвърна Анри също мислено, като се усмихна леко глуповато. — *Но този Пазител, какво представлява той? Не е обикновен морски змей, нали?“*

„Не. Морската змия е обикновена физическа обвивка, която държи в себе си съзнание на хиляди години. Само по себе си то не е едно-единствено цяло, а се състои от мисли и спомени, умения и знания на създателите си и на онези, които е погълнало през годините. С една част от тях, то продължава да се обогатява и развива, с друга се храни.“

Анри потрепери, на свой ред стискайки силно пръстите на Евталия.

„Ужасяващо. Защо е било нужно изобщо създаването му?“

„За защита на съкровищницата. Пазителят е обвързан с целия остров и негова първостепенна задача е защитата на залата на Знанието.“

„Значи той има достъп до него, така ли?“

Евталия замръзна изведнъж на мястото си. Очите й се разшириха от ужас.

— Спрете! — извика тя силно и остро към мъжете край вратата на съкровищницата. Хванали лостове и брадви, те полагаха усилия да

разтворят покритите с патина крила. — Трябва да се мах…

Гласът й беше заглушен от разнеслия се страховит грохот. Водите на реката се надигнаха, заливайки струпаните пред входа на съкровищницата мъже. Неколцина бяха съборени и понесени към дълбините на реката, преди някой да успее да им помогне.

Морският змей изскочи, раззинал паст, в която проблясваха дълги и остри като мечове зъби. Очите му сега представляваха тесни жълти цепки, пипалата му се движеха трескаво.

Със силата на снаряд, изстрелян от стенобитна машина, древният звяр се стовари сред мъжете на брега. Неколцина загинаха мигновено, премазани под туловището му. Други няколко бяха разполовени от страховитите челюсти или погълнати направо в огромния му белезникав търбух.

Водени от Свен, останалите се хвърлиха в неравна битка срещу този оживял кошмар от моряшките приказки. Мъжете пускаха стрели, размахваха копия и мечове в опит да го наранят. Повечето им удари обаче пропускаха или отскачаха от твърдите люспи.

Анри измина с няколко скока разделящото го от сушата разстояние и се хвърли с див вик към звяра. Страшилището не го усети, тъй като вниманието му беше заето с мъжете пред него. Анри стовари меча си в шията му. Толедската стомана се заби дълбоко и отвори широка кървяща рана. Едно пипало мигновено се стрелна към Анри, но той успя да го отблъсне. В следващия миг тялото му се разтърси от невидим, дошъл сякаш от нищото удар. Той беше изхвърлен в основата на моста. Там, където мечът беше докоснал пипалото, имаше голямо парче пушещ метал. Израстъкът на съществото също беше пострадал. Подобно на счупена ръка, той висеше до тялото му. Анри забеляза, че мъжете, които се озовяха в близост до нараненото пипало, не биваха закачани от звяра.

— Удряйте пипалата. Те са слабото му място! — извика Анри. Стори му се, че гласът му излезе слаб, все едно писукаше пиле голишарче.

Думите му бяха чути и подети от Свен. Светлокосият здравеняк запрати брадвата си с все сила към звяра и отсече две пипала почти из основи. Морският змей изрева протяжно, от раните плисна гъста тъмна кръв.

Окуражени, мъжете продължиха да го нападат, като се целеха в израстъците му. Не всички имаха късмета на Анри и Свен. Макар и ранен, звярът беше бързоподвижен и смъртоносен. Още няколко мъже паднаха, преди пипалата, с които чудовището „гледаше“, да бъдат унищожени. Със зловещо съскане, изпълнено с болка и гняв, морският змей започна да се върти по брега.

Неколцина моряци, стискащи дълги въжета с куки, притичаха и ги метнаха към морския змей. Металните зъбци се вклиниха здраво между люспите му. По-голямата част от останалите, с изключение на стрелците и неколцина воини с копия, пуснаха оръжията си и се присъединиха към тях. Прекарвайки въжетата между колоните пред входа на съкровищницата, те започнаха да издърпват неумолимо морския змей. Той продължаваше да се мята и извива, но силите му намаляваха с всяка изминала минута. Оставящата след него следа от утъпкана земя беше подгизнала от кръв.

Щом чудовището бе притиснато до колоните, моряците грабнаха оръжията и се втурнаха към него със свирепи крясъци. Стоманата застърга по бронираното му тяло. Люспите се огънаха, отстъпили под яростната атака, зейнаха черни, грозни рани. Звярът увисна безволево, тялото му се разтърси от конвулсии.

Свен вдигна брадвата си и с един могъщ удар отсече главата на чудовището, за да сложи край на агонията му. Мъртвият морски змей притихна и се отпусна като дрипа върху въжетата.

Оцелелите се спогледаха невярващо. В очите на всички се беше загнездил въпросът „Накъде?“.

— Това съкровище май не иска да бъде намерено — каза тъжно Анри, гледайки силно намалелите си спътници.

— Не, не! — Свитият до портите брат Доминик скочи и диво размаха ръце. — Ние трябва да дадем знанието на хората, да ги просветлим!

— Ти какво мислиш, Вестителке? Да продължим ли? — прекъсна Свен братвежите му, заставайки пред Евталия. Момичето се беше изправило невярващо пред мъртвия морски змей, в погледа му се четяха неверие и мъка.

„Той беше последният от вида си!“, отвърна тя мислено в отговор на мълчаливия укор на Анри.

— Няма причина да не го сторим — каза тя на глас, загледана в русокосия гигант. — Чудовището е мъртво и нищо не стои на пътя ни.

Анри се опита да се възпротиви. Та нали самата Евталия беше изпаднала в ужас, когато бе разбрала, че Пазителят е свързан със съкровищницата.

„Тялото беше съдът, в който се съхраняваше съзнанието на Пазителя. След като тленната обвивка е унищожена, разумът ще почне да търси подходящ приемник. Това ще му отнеме време, както и самото пробуждане. За момента Съзнанието спи, подчинено от моите умения. Нямам представа колко ще продължи това, но сме длъжни да направим опит да проникнем в Залата на познанието. Това е важно за добруването на всички хора“.

„Не разбирам. Ако Съзнанието на Пазителя спи, защо тогава ни нападна морският змей?“

„Разумът на чудовището от една страна е част от този на Пазителя и в същото време независим сам по себе си. Когато Умът на Пазителя заспа, се пробуди хищникът. Но тъй като в него бяха останали спомени и мисли от съзнанието на другото същество, с което споделяше тялото, той реши да ни нападне, за да защити съкровището, което смяташе и за свое притежание…“

Евталия млъкна и насочи вниманието си към вратите на съкровищницата. С тихо стържене, сипейки ситни люспици позеленял метал, те се отвориха.

С огромно вълнение, но предпазливо, като се придържаха в плътна група, пътешествениците влязоха в съкровищницата.

7

Отвъд прага имаше неголямо преддверие с форма на пресечена сфера, изпълнено с бледа светлина. Тя идваше от множество миниатюрни отвори високо в стените. Сложна система от вградени в камъка огледала я пречупваше и я насочваше към центъра на помещението. Там, върху голям блок от черен базалт, се издигаше внушителен каменен саркофаг. Четири фигури на воини без лица, държащи в ръцете си кристални жезли, изпълнени с меко синьо-златно сияние, стояха на вечна стража край него.

Къс, иззидан от червени тухли тунел свързваше преддверието със същинската съкровищница. Тя представляваше дълга широка зала, разделена на няколко по-малки помещения от стигащи до тавана каменни рафтове. Върху тях бяха подредени грижливо хиляди глинени плочки, изписани със ситното загадъчно писмо на Атлантисите и купчини пергаменти. Имаше и много маси, затрупани с книги, чертежи и модели на чудновати уреди. В най-далечния край бяха струпани някак набързо и без особен ред множество обковани с желязо дървени сандъци и ленени торби. На някои места платът се беше прокъсал и върху пода се бяха разпилели искрящи сребърни монети.

Свен надигна капака на най-близкия сандък. В него имаше изящни съдове от позлатен бронз — плата за хранене, ритуални чаши, ритони за вино.

С възторжени възгласи моряците се втурнаха напред, нетърпеливи да се докоснат до съкровището. Скъпоценни камъни, златни кюлчета, ефирни като паяжина бижута, скъпи облекла и церемониални оръжия заблестяха под светлината на факлите, пленявайки сетивата.

— За да пренесем всичко това, ще ни е необходим цял флот — каза с блеснали очи Свен и зарови пръсти в купчина светещи като кървави сълзи рубини.

Анри не отвърна. Вниманието му беше погълнато от вехта, силно омачкана книга, която стоеше някак странно самотна и не на място във

вътрешността на едно сандъче, пълно с еднакви по големина, майсторски шлифовани диаманти.

По-голямата част от съдържанието на книгата се състоеше от рисунки и чертежи, които разкриваха различни части от острова и от съкровищницата. В полетата отстрани имаше набързо нахвърляни бележки и сложни непонятни за младия мъж изчисления. По всичко личеше, че това е бележникът на някой от строителите на съкровищницата. Анри вече се канеше да го захвърли, когато една страница към края привлече вниманието му. Тя показваше надлъжен разрез на съкровищницата. Под скритото помещение, където според думите на Евталия се пазеше знанието, имаше второ — продълговато и тясно, свързано с подземна кухина, в която бушуваше клокочеща лава. Изпълваше го странен механизъм, основата на който се състоеше от множество тръби и клапани. Те продължаваха по скрити тунели, отвеждайки до преддверието на съкровищницата и до странните фигури, които охраняваха саркофага. Една съвсем миниатюрна рисунка най-отдолу показваше угасналите жезли и изригналата лава.

— Свен, трябва да говорим… — викна Анри към приятеля си, но думите му се изгубиха сред веселата глъч на моряците. С блеснали очи те тичаха наоколо, тъпчеха скъпоценности в торбите си и се смееха, докато изчисляваха стойността им. Брат Доминик подскачаше като обезумял между масите и етажерките, като се спираше ту тук, ту там пред странните уреди. Недалеко от Анри в средата на голям кръг, съставен от различни астрологични и математически знаци, беше застанала Евталия.

— Тук ли е входа към Залата на познанието? — запита Анри, докато завързваше кесията си. Подобно на останалите, той не беше устоял на блясъка на съкровището, вземайки известно количество диаманти.

— Да. Но ние не можем да влезем. Ключалката я няма! — момичето посочи една част от пода, където имаше малка вдлъбнатина, основата на която се състоеше от потъмнял метал с назъбени неправилни очертания. Търкалящите се наоколо люспи ръжда и парченца скала показваха, че нещо е било насилствено изтръгнато от пода.

— Това не е направено от Атлантисите — каза Анри, след като внимателно огледа пораженията. — Този, който е махнал ключалката,

не е искал да блокира входа към Залата на познанието, а да попречи тя да бъде отворена от човека, който притежава ключа за нея.

— Каква прозорливост! Браво, младежо! — разнесе се глас с остър металически тембър, придружен от тихо ръкопляскане.

Анри и останалите се обърнаха в посоката, от която бяха дошли думите.

В залата на съкровището беше влязъл висок слаб мъж, облечен в одеждите на свещенослужител от висок ранг. Той имаше властни, жестоки черти и надменно стиснати устни. Зад гърба му, предвождана от Пиер, беше застанала голяма група тежковъоръжени наемници.

Брат Доминик се сви уплашено зад гърба на Анри, а Свен и мъжете му се приготвиха за отчаяна битка. Враговете ги превишаваха два пъти по численост и повечето носеха заредени арбалети.

— Спрете, чеда божии! — вдигна ръце епископът с благ глас, в който обаче се долавяха нотките на неизказана заповед и зле прикрито лицемерие. — Нямам вражда с вас, нито пък искам нещо от тези лъскави играчки — той погледна с презрение към купчината съкровища. — Знанието е моята цел! Жак!

Един едър войник с овчо изражение излезе напред, понесъл кутия от сандалово дърво. Епископът я отвори. Вътре върху легло от червено кадифе беше поставена липсващата ключалка. По своята форма тя представляваше разлистено дърво с височина не повече от педя, направено от злато. Корените му бяха покрити с множество ситни зъбчета, които пасваха идеално на пролуките в пода. Самите листа на дървото бяха направени от стотици миниатюрни нешлифовани диаманти.

— Аз имам ключалката, а вие притежавате ключа! — продължи епископът. — Дайте ми го и ще ви оставя да си отидете с колкото богатства можете да носите.

— Защо трябва да ти вярваме? — присви подозрително очи Анри. — Повече сте от нас. Бихте могли да ни убиете и пак да вземете, каквото ви трябва?

— Така наистина би било много по-лесно, признавам си! За съжаление ако го направя, красивата дама до теб няма да ми съдейства. Ключът за Залата не е обикновена материална вещ, а нейната вътрешна енергия. За да я освободи, тя трябва да го стори по собствено желание или да има дълг към мен, който да я накара да го стори. Такъв

е моралният кодекс, на който се подчинява и тя не може да го пристъпи.

„Вярно е! — Евталия погледна Анри с отчаяние. — *Ако той стори добро и пощади живота ви, аз не мога да откажа да изпълня желанието му да отворя Залата. Уви, сторя ли го, това ще доведе до много злини. Около този човек витае тъмна аура, той целият е изпълнен със зло и жажда за власт.“*

— Хммм! — каза Анри неопределено и пристъпи към епископа. — Виждам, че познавате добре нравите на Атлантисите, Ваше Високопреосвещенство. И ако не греша, сте били тук и преди, нали?

— Така е — усмихна се студено духовникът. — За пръв път посетих този остров преди повече от тридесет години. Доведе ме един неверник от царски род, когото бях спасил от кладата. В замяна на живота си, той ми разкри тайната съкровищница. Прекарах тук повече от месец, но въпреки всичките ми опити, не можах да стигна до залата на познанието, тъй като не разполагах с ключ. Затова и преди да напусна острова, наредих да се извади ключалката.

По-нататъшните ми проучвания на книгите и ръкописите, които бях взел оттук, ми разкриха какво представлява ключът. Започнах да издирвам потомци на Атлантисите, притежаващи описаните сили, но това се оказа изключително трудно — все едно да намериш игла в купа сено.

Все пак накрая усилията ми се увенчаха с успех, благодарение на проучванията на брат Доминик. С негова помощ попаднах на следите на младата Евталия.

— Значи онези берберски пирати, които срещнахме, са били ваши съюзници?

— Слуги по-скоро. Въпреки това бях силно обезпокоен, като открих останките от корабите им. Кой би предположил, че свитият брат Доминик разполага с такива смели и безстрашни приятели, както и че сам ще рискува да се впусне в тази авантюра. Самият аз с удоволствие бих ви приел на служба, ако не бяха непреодолимите… хм-м-м… различия, които споделяме.

— Точно така — Анри смело погледна епископа в очите. — Ние може да сме авантюристи и разбойници, но имаме своя чест. Нима очаквате да вземем златото и да оставим момичето.

— Това ли било! — Смехът на епископа стана по-силен. — След като отвори съкровищницата, Евталия повече не ми е необходима. Може да я вземете с вас. Никой няма да ви попречи да излезете. Ако не броим моряците на борда на личната ми галеота, това са всички мъже, които успях да спася от потъващия дромон. Давам Ви думата си на служител на Светата църква. Решавайте!

Анри се обърна към приятелите си.

— Не му вярвам на този поп — изръмжа Свен.

— Аз също. Но предлагам да се направим, че приемаме предложението му. Евталия, ще отвориш ли съкровищницата. Да, знам, че звучи като лудост — бързо продължи Анри, за да пресече ужасения и протест — но мисля, че открих как да се измъкнем. — Той предаде в съзнанието й образите, които беше видял върху страниците на книгата.

— Какво имаш предвид? — оживи се Свен.

— Ако оцелеем, ще ти разкажа. Но бъди готов да счупиш някоя и друга глава — погледна Анри многозначително към наемниците на епископа.

— Нямаш грижи — отвърна с блеснал поглед приятелят му. — Ръцете ме сърбят, откакто тези плъхове влязоха тук.

„Това, което си намислил, е лудост — Евталия се усмихна на Анри, *— но ще направя каквото искаш.“*

— Съгласни сме с предложението ви, Ваше преосвещенство! — обърна се Анри към епископа. — Но имаме едно условие. Преди Евталия да задейства ключалката, Вие и воините Ви да се оттеглите ето там — младият мъж посочи възможно най-далечната точка на съкровищницата.

— Справедливо искане! Приемам!

Духовникът щракна с пръсти и хората му като добре тренирани кучета започнаха да се оттеглят към указаната част от залата. Свен и моряците му на свой ред се придвижиха по-близо до изхода на тунела. Край кръга, бележещ входа към подземната крипта, останаха единствено Евталия и Анри, на когото овчедушният Жак беше връчил ковчежето с ключалката.

Нежно и много внимателно Евталия извади златното дръвче. Тя коленичи и грижливо го постави върху пода. Разнесе се тихо изщракване, когато механизмите се плъзнаха в оставените жлебове. Евталия прокара гальовно пръсти по листата и притвори очи. Те

запулсираха с мека бяла светлина, която постепенно се усили и нарасна, за да излъчи нематериален силно увеличен образ на дървото, който заемаше целия кръг. Символите в него се размиха и бавно промениха местата си. Някъде дълбоко под земята се разнесе глухо бучене. Подът бавно започна да потъва надолу, за да оформи вито широко стълбище.

— Залата на познанието е отворена! — изкрещя екзалтирано епископът, забравил каквото и да било благоприличие. — Избийте плъховете и ми доведете момичето.

Наемниците нападнаха и пуснаха стрелите си в движение. Стрелбата им обаче беше неефективна заради лошото осветление. Само двама от моряците на „Фрея“ бяха ранени леко — един в рамото и още един в крака.

— Свен, вземи Евталия! — извика Анри, като застана между момичето и приижданата вълна нападатели.

Девойката все още стоеше коленичила, изпаднала в нещо като транс, с ръце, сключени около златния ствол на скъпоценното дръвче. Цветовете около нея бяха станали още по-ярки и живи, въздухът беше изпълнен с оживели илюзии и тиха невидима мелодия.

Крещящ воин, въоръжен с тежък меч, замахна към Анри, за да го посече. Той бързо се отдръпна. Противникът му залитна силно напред, загубил равновесие. Анри го удари с плоската страна на меча си в тила. Воинът рухна с тих стон. Младият мъж го прескочи с грацията на хищник и се вряза в една групичка от трима наемници. Не очаквали подобен ход от негова страна, те за момент се стъписаха. Анри реагира светкавично и заби кинжала си в лицето на първия. С хъхрещ звук той залитна назад, пръстите му стиснаха гърлото в безсмислен опит да спре кръвта.

Анри нанесе удар с меча към корема на втория си противник, но той успя да парира, макар и с леко забавяне. Преди обаче да контраатакува, Анри смени позицията си, като отстъпи към едно пространство между две дълги каменни лавици. Наемниците го последваха злобно ухилени, решили, че с него е свършено.

Младият мъж обаче ненапразно беше избрал това място. Въпреки че в него не можеше да развърти както трябва меча, то осигуряваше защита по фланговете му и не позволяваше враговете да го нападат вкупом, а само един по един. Засилилите се срещу му

наемници осъзнаха това едва в мига, в който се сблъскаха един с друг. Анри светкавично се нахвърли отгоре им, засипвайки ги с поредица от удари. Първият от тях рухна мигновено, посечен в гърдите и рамото. Другарят му успя да отблъсне острието на Анри. Когато обаче се опита да контраатакува, късметът му изневери. Острието на меча му се закачи в няколко от глинените плочки. Анри се възползва от откритата се възможност и с един точен удар в сърцето сложи край на схватката.

Младият мъж пристъпи отново на открито, като хвърли поглед към съкровищницата. Наемниците на епископа и моряците на „Фрея“ се бяха вкопчили в яростна битка недалеко от входа на тунела. Сред хаоса от просветваща стомана, умиращи мъже и озъбени лица, Анри зърна брат Доминик и Евталия. Възрастният монах беше хванал момичето под ръка и с някак странно клатушкаща се походка се опитваше да го изведе от превърналата се в бойно поле съкровищница. Недалеко от тях Пиер раздаваше удари като луд наляво и надясно, в опит да стигне до Евталия. Епископът не се виждаше никъде, но той в момента изобщо не интересуваше Анри.

— Хей, влечуго! Искаш ли да довършим започнато! — извика той предизвикателно.

Пиер го чу, обръщайки се към него с трескав, гладен поглед.

— Разбира се, пале! Никога не оставям неуредени сметки.

Противниците се нахвърлиха настървено един върху друг, като си разменяха яростни удари под призрачната светлина на струящите от пода лъчи. И двамата бяха забележителни фехтовачи, демонстриращи всички тънкости на уменията, които притежаваха.

Изневиделица гръмовен тътен разтърси съкровищницата. Подът се наклони силно на една страна. Мъжете изпопадаха един връз друг с крясъци. Анри залитна и се претърколи през глава, като удари гърба си в подпората на една от масите. Тя поддаде и върху него се изсипаха купища книги и уреди. Мечът излетя от ръката му.

Пиер, който беше успял да запази баланса си, понечи да намушка обезоръжения си противник. Младият мъж реагира инстинктивно и метна срещу противника си първия изпречил му се предмет — някаква прозрачна продълговата колба, пълна с гъсто лепкаво зелено желе. Тя уцели Пиер в гърдите и се строши с тихо пукане. Течността се разля по предницата на ризницата му. Металът започна да пуши, разнесе се

задушаваща миризма. Една случайно попаднала върху ръката на Анри капка, остави грозно червено петно.

Усойницата отскочи назад с проклятие и трескаво започна да реже с ножа си закопчалките на ризницата. От изпарениятa лицето му беше станало моравочервено, покрито с червени отоци, а очите му сълзяха.

Подът се разтърси отново, накланяйки се още повече.

„Бягайте! — звънна в ума на Анри кристалният глас на Евталия. *— Залата скоро ще бъде запечатана.“*

По израженията на Свен и останалите оцелели моряци Анри разбра, че те също бяха чули призива на момичето.

Той скочи на крака и се втурна към изхода. Пиер, който в този миг се освобождаваше от разпадналата се ризница, понечи да го спре, но Анри го блъсна силно с рамо в гърдите. Усойницата излетя и тупна тежко на земята. Анри го прескочи и се хвърли към тунела. Пред него беше настанало стълпотворение. Свен и още неколцина моряци се опитваха да задържат наемниците, които сега напираха като вълна, нетърпеливи да я напуснат. Вече никой не мислеше за съкровищата, а как да спаси живота си.

На Анри му се наложи да впрегне всичките си сили, за да си проправи път към изхода. Той мушкаше свирепо с кинжала, раздаваше щедро удари и сам поемаше такива. Нещо остро раздра ръкава на дрехата му и по китката му потече топла струя кръв. Вече почти на прага на тунела, го удариха зверски с щит в лявото рамо. Извика от болка, след което замахна и заби кинжала си в крещящото лице на мъжа зад щита. После се препъна, залитна, но здрави ръце го хванаха, за да го изтеглят на сигурно място.

— Отстъпваме! — ревна Свен, докато отблъскваше с могъщ замах няколко насочени срещу му остриета.

Бавно, с отмерена крачка моряците навлязоха в тунела. Неговите стени се разтърсваха от ужасяващи трусове. Най-горният слой от тухлите беше паднал, разкривайки гъста мрежа от черни стоманени шипове. Като мрежа на паяк, те бавно пълзяха към пода.

„Побързайте. Нямаме време“, разнесе се умоляващо-подканящия глас на Евталия.

Отекналия нов трус накара мъжете да забравят за всякакъв ред. Няколко големи камъка се откъртиха и премазаха под себе си един

моряк и трима-четирима от втурналите се в тунела наемници.

Анри затича, колкото му държаха краката. Имаше чувството, че тунелът е безкраен. Под краката му бученето се усилваше, металните пръти над него започнаха да се спускат с ужасяваща скорост. Приятели и врагове се смесиха.

В мига, в който Анри изскочи в преддверието на съкровищницата, плочите зад него хлътнаха. Отвори се голяма черна бездна, която погълна изостаналите моряци и следващите ги по петите наемници на епископа.

Само един човек успя в последния момент да се хвърли с отчаян скок напред. Подобно на нокти на граблива птица пръстите му се сключиха около един стърчащ като зъб на праисторически звяр строшен камък.

Анри скочи напред и хвана ръката на борещия се за оцеляване мъж. Той вдигна глава, разкривайки силно подпухнало лице. Това беше Пиер Усойницата. За момент в очите му проблесна омраза. Тя обаче бързо беше заменена с надежда, когато Анри започна да го тегли. Каквито и различия да имаха, можеха да ги уредят по-късно. Сега пред него имаше човек, който се нуждаеше от помощ.

С помощта на Анри Пиер изпълзя и се просна се по корем върху тресящия се под. Младият мъж го остави и със залитане се насочи към саркофага в средата на преддверието. До една от фигурите се беше отпуснал брат Доминик с отнесен поглед и кървава пяна на уста. Стрела от арбалет, стърчаща малко над кръста му, показваше причината за състоянието му. Три от кристалните жезли в ръцете на статуите бяга угаснали. Брат Доминик беше стиснал последния. До него беше застанала Евталия, която го гледаше с огромна тъга.

— Тръгвайте! — прикани възрастният монах оцелелите. — Аз ще остана и ще довърша започнатото дело.

— Той се жертва заради мен! — изхлипа Евталия. — Стрелата беше за мен!

Анри се опита да каже нещо, но от гърлото му излезе сухо стържене. Хвана момичето за ръката и го поведе към изхода на Съкровищницата. Свен, Пиер и оцелелите моряци от „Фрея“ ги последваха.

По-нататък всичко се разви като в полусън. Анри смътно си спомняше прекосяването на моста и лудешкото тичане по обратния път

към кораба. Далечният тътен, показващ, че брат Доминик е унищожил и последния жезъл, ги застигна до хълма, в който живееха странните полухора — полузверове. След него бученето се усили, от върха над издигащия се над съкровищницата хълм изхвърча висок облак пепел и сяра.

— Мътните да го вземат! Намираме се върху вулкан! — изкрещя Свен, докато прескачаше едно повалено дърво.

Думите му тласнаха като с остен уморените пътешественици напред. Те напрегнаха докрай силите си.

Първото нещо, което зърна Анри, щом излезе на плажа, беше разбитият в скалите, овъглен скелет на кораб. Напиращият в гърдите му ужасен вик прерасна във въздишка на облекчение, когато видя „Фрея“. Галерата беше хвърлила котва до изхода на залива, готова за отплаване. По корпуса й имаше следи от приключила неотдавна битка. Моряците по палубата й се оглеждаха тревожно. Щом видяха приближаващата окъсана група пътешественици, те завикаха възторжено.

— Докладвай! — изръмжа Свен на помощника си вместо поздрав, когато прехвърли перилата на „Фрея“. Очите му обхождаха поразения кораб. Той имаше непозната конструкция, над която стърчаха останките от три високи мачти, покрити с множество напречни реи.

— Тези се появиха около два часа, след като акостирахме. Дойдоха откъм морето, готови за битка. Нямахме избор, освен да заповядам абордаж. Беше страшно. Освен, че бяха повече от нас, на борда си имаха някакви гръмотевични тръби, които изстрелваха смъртоносни метални снаряди с ужасяваща сила. Те убиха много мъже и причиниха щетите, които виждате. Вече мислех, че сме свършени, когато Теофан задейства машинарията си. Изстрелът му улучи палубата на неприятелския кораб. Нещо избухна и той се превърна в кълбо от пламъци, след което се заби в онези скали.

— Добра работа! — Свен потупа помощника си. — Да се махаме оттук! Не искам да се сваря като рак!

По брега вече бяха започнали да падат парчета скали, покрити с черни сажди и вулканична пепел. Водата клокочеше, все повече риби с обърнати кореми изплуваха на повърхността.

„Фрея“ бързо напусна опасните води. Докато разтърсваният от трусовете на пробудилия се вулкан остров се смаляваше, Анри си мислеше за всичко, което беше преживял последните дни. Очите му потърсиха Свен, който уверено управляваше „Фрея“, преминаха през свилия се с отнесен поглед между двама въоръжени моряци Пиер и се спряха на сгушилата се в прегръдката му Евталия.

— Тръгваме си по-бедни, отколкото дойдохме! — приближи се приятелят чу, подмятайки една монета с лика на древен атлантски цар — единствената, която беше останала в джобовете му. — Но пък какво плаване беше, ех! Достойно за сага…

— Наистина — Анри разсеяно откачи кесията от колана си. — Вземи! Това би трябвало да покрие загубите ти!

Свен отвори кесията и изсипа част от съдържанието й върху дланта си. Диамантите заблестяха ярко като уловени звезди в мрежата на приказен магьосник.

Анри не им обърна внимание. Неговите звезди сияеха в очите на Евталия. Той се усмихна щастливо, усетил как малките пръсти на девойката се вплитат силно в неговите. Обичта й беше най-голямото и ценно съкровище, което беше спечелил по време на това вълнуващо и незабравимо плаване.

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ
АДСКО ПРИКЛЮЧЕНИЕ

Не бяха много хората, които знаеха, че до Ада може да се стигне по вода. Из цялата плетеница на Обединените Светове я имаше двадесетина души, посветени в тайната, я нямаше. Естествено, по-голямата част от тях от столетия бяха регулярни посетители на „Зелената котка“. Някои дори бяха горди собственици на карти за отстъпки, както подобава на редовни клиенти (не че през последните пет-шест хиляди години някой бе плащал на Рей Макгавърн — да му се зачуди човек откъде намира средства да поддържа пущината работеща, че и във всички светове едновременно…). Имаше и такива, които отдавна вече се числяха към инвентара на „Котката“ и Рей чак започваше да се притеснява, ако някой от тях липсваше по време на ревизия. Излишно е да ви обяснявам, че Джонатан Деветте Пръста достолепно държеше лидерската позиция в последната групичка.

Именно затова, когато разбрах, че ще се наложи да се разходим до Преизподнята, първото име, което изплува в мислите ми, бе на наш Джони.

Но да караме подред.

Цялата бъркотия започна вечерта, когато Юрий Вегетарианеца нахълта на пожар в „Зелената котка“, тръсна наподобяващото си рентгенова снимка телосложение до мен и го удари на молби, сълзи, сополи и за каквото още се сетите.

Юрата бе руски благородник и по злощастно стечение на обстоятелствата — бивш вампир. От този любопитен факт в близкото му минало произхождаше и прякорът му — злите езици в „Котката“ говореха, че младежът толкова тежко изживявал годините си на въздържание, че всяка сутрин пиел отвара от червено цвекло, понеже с цвета си му напомняла за удоволствията, на които се отдавал навремето. Сами се сещате колко малко е нужно на дежурните зевзеци, за да лепнат на посетител на кръчмата поредния обречен на безсмъртие прякор.

В последните стотина години Юрий се бе установил в Санкт Петербург — град, в който „Зелената котка“ по необясними дори за Тери Сторн причини избягваше да се материализира често. Затова и изненадата ми, когато го видях да влиза задъхан през масивната дъбова врата бе, меко казано, огромна. За последно се бяхме видели на Конвента в Балчик (България) преди повече от десетилетие[1]. В началото се зарадвах, защото като всеки славянин Юрата бе добър събеседник и отлична компания за чашка, бутилка, буренце или каквото дойдеше. Щом видях разтревожения му поглед и треперещите ръце, които едва не превърнаха една прекрасно запотена чаша водка в блаженопочиващ труп, се сетих, че проблемите го следваха така, както мадамите се лепяха на Били Зеленчука. Изчаках го да приключи с несвързаните бръщолевения, тупнах го по рамото и вдигнах наздравица:

— Добре сте ни дошъл, другарю Юрий! Би ли намалил оборотите малко, ако обичаш, че говориш оплетено като трезва самодива…

— Отидем… Ада… — продължи да ломоти неразбрано Вегетарианецът.

— Е… чак пък… Рускинчето на Конвента си беше абсолютно пълнолетно, ако за това намекваш…

— Не бе, идиот! Трябва да отидем до Ада колкото се може по-скоро! — изплю се ядосано Юрата и надигна чашата си на екс. — Братовчедка ми е там — трябва да я измъкнем на всяка цена!

— Виж сега, не искам да съдя родата ти, ама… защо не си решавате семейните проблеми в тесен кръг, без да осведомявате цялата „Котка“ за тях?

— Понякога забравям колко си тъп, Брайън… — удари изнервено с юмрук по масата Юрий и запали цигара. — Става дума за Лучияна — дъщеря на Виорика от Вултурещ, Румънско, която пък по съвместителство ми се пада сестра. Малката е вампирка осмо поколение, въпреки че баща й не го знае — бабите го забаламосаха с някаква изсмукана от пръст история за аурата на Дракула и други подобни дивотии[2]. Наскоро я приеха в Магическия Университет, специалност „Трансфузионна филология“ — нали се сещаш, една от тия новите модерни науки, дето предъвкват пет години как вампирите научавали чужди езици, докато пиели кръвчицата на други народи.

Пълна простотия, мен ако питаш, ама на дребната й харесва. Но да се върнем към същността на проблема. Тия дни Лучияна трябвало да държи изпит по хемоглобинознание. Конспектът за гадното нещо е 127 въпроса — тоест, на практика няма научаване. Лошото в случая е, че брат'чедката е мно-о-о-ого амбициозна. Даже прекалено, между нас казано — да им се не знаят и болните амбиции на тия родители… Затова, когато оная вкаменелост Нела Фонемата, Ктхулу да й седне на лицето дано, я скъсала, малката се ядосала и викнала: „Да ме вземат дяволите, защо не учих повече???". Малка подробност — каквото Лучияна каже, става на момента. Оттам насетне знаеш как стоят нещата — микроимплозия, мирис на сяра, ала-бала… Спешно трябва да я измъкнем от там!

— Виж какво, Юра, не знам дали са те светнали, ама Адът изобщо не е онова място, от което всички се страхуват. Няма казани, мъчения, глупости…

— Не за нея се притеснявам, Брайън! Хлапетията е на 121 години и тепърва започва да открива малко по малко сладостите на живота далеч от мама и тате! А фактът, че в Ада презервативите се късат по-бързо заради изпаренията и прочие, го знаят дори първолаците. Не ме карай да ти напомням какво се роди последно, когато дявол се залюби с вампир…

— Да, знам, няма нужда да ми обясняваш… — потръпнах аз. Изчадията от Акълдаващия Клан[3] все още бродеха из Обединените Светове, принуждавайки дори сдържания и немногословен Питър Стенли[4] да ги определи като „цирей върху задника на време-пространството".

— Добре, разбрахме се. Сега — според теб кого от Алкохолната Троица трябва да вземем?

— Тук въобще няма място за спорове. Отиди до бара, потупай нашия деветопръст приятел по рамото и му кажи да си довлече маринованото туловище насам.

Както и очаквах, Джонатан дори не изтрая да чуе цялото обяснение. Юрата тъкмо се бе наточил за цветисто описание на сцената с изчезването на малката, когато магьосникът се ухили като репичка, плесна с ръце и викна:

— Чудесно! Вече бях започнал да ръждясвам в тази кръчма! Да видим дали Роки Зеленоглавия още държи онова смотано корито…

Роки Зеленоглавия бе един от най-добрите мореплаватели, когото „Котката“ познаваше, както и капитан на „Недохранения балрог“ — симпатичен бързоходен клипер[5], известен с две неща: колосалната си разбрицаност и феноменалната си непотопяемост. Прякорът му идваше от една експедиция до Залива на Мракобесниците. Накратко — буря, торнадо, маневри, боцманът драйфа върху главата на шкипера… предполагам, че картинката ви се изясни.

Истинско чудо бе, че успяхме да го открием на суша: обикновено се мотаеше наляво-надясно из морета и океани, дори когато нямаше поръчки — ей така, просто за удоволствие. Сега обаче явно бе изпаднал в някакво странно настроение, защото след дълго дирене го намерихме в „Сопола на Мерлин“ — къркаше грог и се бе намусил толкова здраво, че чак мухите, накацали по тавана, бяха изпоизмрели къде от стрес, къде от страх.

— Ахой, приятелю! — поздрави го жизнерадостно Джонатан.

— Сериозно? „Ахой“? Случайно да ти приличам на Джони Деп… приятелю? — сопна се Роки.

— Лъчезарното ти настроение не може да ме заблуди, друже — ухили се Джонатан и най-безцеремонно се настани до киселия капитан. — Признай си: от колко месеца не си имал поръчки?

— Десетина, ама кой ти брои… — изсумтя старият морски вълк и със зле прикрито любопитство впи поглед в очите на лукавия магьосник: — Да не би случайно да търсиш превоз?

— Нищо не може да убегне от орловия ти поглед, капитане — похвали го Деветте Пръста и гаврътна на екс неизвестно откъде появилата се чаша сангрия. — Че търсим — търсим, но не знам дали тази работа е по силите ти… Всъщност, дойдох тук, за да търся връзка с Кокосовия Зъб, ако си чувал за него…

— Това водорасло ли? — изплю се с отвращение Роки и махна на бармана да напълни канчето му. — Че тоя серсемин и срамни въшки не може да хване, ако преди това не му начертая карта…

— Е, не знам… Казаха ми, че няма човек, орк или елф, който да е способен да открие по-кратък път към Ада от него… — почеса се замислено по темето Джони.

— За магьосник знаеш прекалено много грешни неща, мой натрапливоневрозни[6] приятелю — ухили се Зеленоглавия. — Единствената възможност Смоуки Кокосовия Зъб да попадне в Ада е

ако тъща му наблегне по-здраво на вещерските науки и го прати там под формата на препоръчано писмо. Аз, от друга страна, съм известен като мореплавателя, който седем пъти е минавал през Триъгълника на Йог-Сотхот и след това се е завръщал невредим в „Сопола на Мерлин“.

— Триъгълника на Йог-Сотхот? — прекъснах го аз, усещайки, че нещо явно ми се губи.

— Да, младежо. По вашия край май му викат „Бермудски триъгълник“.

— И това какво общо има с Ада? — сопна се раздразнено Юрата.

— Ако не беше изучавал само соцреалистична магия, сигурно щеше да си припомниш това-онова от първи курс, като например лекциите по ориентиране в паранормални условия — любезно се усмихна Роки, без да обръща внимание на националистическия плам в очите на Вегетарианеца. — Бермудският триъгълник е първата, най-древна порта между Ада и вашия свят, сътворена още от бащицата Сатанаил, да е жив и здрав, където и да се намира в момента. Това станало още преди християните да започнат да измислят бабини деветини за вечни мъки и така нататък. Лично Тери ми е разправял, че Таньо (така го наричаше, не знам защо — сигурно са си имали вземане-даване навремето…) бил силно наш човек — попийвал, попушвал, дори понякога се разхождал до Горния свят, за да забърше някоя сгодна и смирена домакиня… Именно с тази цел била създадена и вратата — тоест, Триъгълника. Само че после се нароили всякакви тамплиерчета, инквизиции, попове и прочие, така че Таньо бил принуден да въведе визов режим за Преизподнята, а после, когато му писнало да му лепят етикети от рода на Антихрист, направо затворил границите и превърнал родината си в закрита държава. Оттогава насетне всички президенти — негови наследници, поддържат традициите, като не пускат никого и дори сами разпространяват слуховете за ужасяващите мъки, които те очакват в мига, в който се озовеш долу.

— И това всичко го знаеш от Тери, така ли? — недоверчиво се намръщи Юрий.

— О, не, учили сме го в часовете по история — подметна Джонатан. Всички се обърнахме към него със зяпнали уста. — Не съм ли ви споменавал? С Роки бяхме състуденти преди бая годинки. Той обаче прекъсна в трети курс — така и не успя да издържи изпита по

толкинистика. Дето се вика, там самият Белгарат[7] е бил късан осем пъти! Е, аз го взех от първия път с четворка, ама да не се хваля…

— Сигурен съм, че преписа, гад такава! Няма нормален маг, който да запомни всичките тези извращения! — избухна Роки.

— Че кой е казал, че съм нормален, друже? — изкикоти се Джони (в интерес на истината — доста налудничаво), докато разсеяно свиваше поредната цигара, самообслужвайки се с тютюна на шкипера.

— Без коментар — захили се Зеленоглавия, след което стана мъртвешки сериозен. — Да речем, че се съглася да ви закарам до Ада и обратно. Какъв ми е келепирът от цялата работа?

— Моралното удовлетворение, че си спасил млада вампирка от преждевременно забременяване и женитба? — предположи Деветте Пръста невинно.

— Тия ги пробутвай на вехтите кюлоти на Дейнерис[8], моето момче. Говорѝ ми в цифри.

— Ъ-ъ-ъ… ми в моето семейство се пази лулата на Сталин, а всички казват, че това е доста могъщ и ценен артефакт… — неуверено промълви Юрата.

— Със сигурност, когато един ден се оженя и имам дъщеря, милостиво ще ти позволя да й я подариш за прощъпалника — разсмя се Роки. — Други гениални предложения или да си заръчвам още грог?

— Ако ни свършиш работа, лично ще ти издействам обратно стария пропуск за „Зелената котка“ — неохотно се обади Джонатан, който очевидно не издържа при вида на киселата физиономия на Вегетарианеца. Не че мен не ме сви сърцето, когато го погледнах — от него се излъчваше на талази онзи характерен вид отчаяние, присъщ на недоспал орк с хранително натравяне.

— Хайде бе! И ще убедиш Рей да вдигне ембаргото на Мраколандия?

— Само ако обещаеш после да ми разкажеш какво толкова си направил, за да си докараш неговото неблагоразположение — кимна Деветте Пръста.

— Сериозно ли?

— Да бе, ако знаеш от колко време ме човърка това… Познавам хора, които са препикавали камината, и то след като са препивали с надракска медовина, но въпреки това продължават да идват в „Котката“. Признай си честно — свалял си Линда[9] може би?

— С удоволствие ще ти споделя всичко, друже… в секундата, в която изпия първия си грог от десетилетия насам, поднесен ми от Рей Макгавърн — смигна му Роки. — Давай сега да вършим работа!

Бях слушал не една и две легенди за „Недохранения балрог“, но когато за пръв път се качих на палубата му, веднага почувствах как ме осенява прозрение: всяка една думичка очевидно бе истина. Корабът миришеше по-зле и от тоалетната в метрото на Анкх-Морпорк в час пик и скърцаше толкова зловещо и притеснително, че и самият Стивън Кинг би избягал на секундата с отчаяни писъци. Джонатан и Юрий обаче не изглеждаха твърде впечатлени — и двамата бяха ухилени до уши, сякаш стъпваха на борда на свръхлуксозен кораб, предназначен за богаташки круизи.

— Сега само и вятър да имаше… — обадих се аз, все още със смесени чувства относно предстоящото ни пътуване.

— Спокойно, работи се по въпроса — сръчка ме в ребрата Джони и зае стойка на викингски мъжага, позиращ пред русокоси весталки.

— О, не… — пребели очи Роки. — Пак ли ще ми се правиш на Пърси Джаксън?

— Не ме подценявай, приятелю — свъси вежди магьосникът. — Да си чувал някога Пърси Джаксън да е успявал да стори това?

Той изпъна напред двете си ръце и изведнъж с рязко издишване ги прибра плътно до тялото си. Челото му се покри с едри капки пот, които впрочем тутакси се изпариха с тихо съскане. Имах чувството, че мога да изпържа яйце на кожата му — толкова силни бяха вълните топлина, които се донасяха от него.

Нищо не се случи.

— Май имаш нужда от опреснителен курс… колега — подсмихна се Зеленоглавия.

— Тъй ли? Не думай. Тогава защо вече изминахме половин миля от пътя към портала?

Мъчейки се да наместим зяпналите си от почуда усти, се доближихме до кърмата на кораба. Което си бе вярно — вярно бе: клиперът пореше гордо водите на Великия Мраколандски Океан без нито едно опънато платно.

— Екипаж! Какво се туткате и чешете краставите си подмишници! Всички на палубата! На бегом към бизана! На прибежки

и припълзявания към фокмачтата[10]! Тия платна няма да се окачат от само себе си! — разкрещя се Роки.

— Хм… аз не разбирам много-много от корабоплаване, ама… защо са ти платна, когато корабът си върви и без тях? — поинтересува се Юрата.

— Трябва да си вардя имиджа — поясни капитанът, докато раздаваше кръвнишки погледи на туткащите се матроси. — Нали ако ме видят да плавам без платна, веднага ще ми излезе името, че съм измамник. После върви доказвай, че само веднъж си ползвал помощта на магьосник…

— Е, то всъщност…

— Казах „само веднъж“!

— Твоя воля, началство — поклони се иронично Джонатан и махна към нас: — Абе, другарчета, защо стоите като подрискани елфи, ами не издирите къде тая скръндза държи запасите си от ром?

Дали заради факта че успяхме да ги открием, или поради добрите магически умения на Деветте Пръста, но така или иначе пътуването до най-близкия портал между Мраколандия и Старата Земя ни се стори като екскурзия до съседното село. Не съм много сигурен дали не ми се е сторило, но по едно време като че ли до нас спря странен, обвит в пушек кораб (не помня добре бригантина или каравела), на мостика се появи капитанът, захапал колосално дебел фас марихуана и попита дали знаем как да стигнем до Валинор. Роки го упъти, метна му една бъчонка с грог за из път и промърмори „Холандска му работа…“[11] Честно, нямам ни най-малка идея какво точно се случи, но ви казвам — ако това беше сън, то тогава никога досега в живота си не бях сънувал толкова реално.

Както и да е — важното е, че успяхме да стигнем без кой знае какви перипетии до Триъгълника. На пръв поглед всичко изглеждаше нормално, но по напрегнатите погледи на тримата Мрачни, стиснали зъби и сграбчили със запотени пръсти щурвала, разбрах, че по всяка вероятност изпускам нещо. Надали може да си представите колко абсурдно беше усещането: все едно участвате в селски бой на площада, но единственото, което виждате, е блаженият повей на вятъра, който гали теменужките пред кметството. Всяка фибра в тялото ви крещи, че наоколо ситуацията е на живот и смърт, може да подушите адреналина, който се носи из въздуха, потта от косматите

подмишници на селяндурите, кръвта, пролята върху плочките пред кръчмата… но въпреки това очите ви се мъчат да ви убедят, че всичко е наред и няма за какво да се притеснявате. Ето така се чувствах и аз, докато „Недохраненият балрог“ се мъчеше да премине през Триъгълника, без да се разпадне на съставните си части.

Нямам представа колко време сме се лашкали, понеже целият преход между нормалната Земя и дебрите на Преизподнята стана за секунди. В един момент гледаш романтични океански вълнички и чуваш как чайките грачат над главата ти, а в следващия вече си проправяш път между огромни черни скали, наподобяващи вкаменени тролски изпражнения, и вдишваш с пълни гърди смрадта на сярата, подправена с още хиляди нюанси, един от друг по-отвратителни. Почвах да разбирам християните, които описваха Ада като място, където страданията не спират нито за миг. Впрочем, мъките ни не траяха кой знае колко, понеже Джонатан се плесна по челото, викна „Ей, все забравям за вас, момчета…“. Едно щракване с пръсти и покъртителната миризма бе заменена от нещо, което напомняше смес между борова гора и арктическа сутрин.

— Много сме ти задължени, Джони… — промълви Юрата, когато отново бе в състояние да си поеме въздух. — Винаги съм се чудел как успяваш да издържиш на всевъзможни „аромати“.

— Нищо работа, друже — изкарай като мен две-три годинки като придворен магьосник на което и да е джуджешко кралство и вече и на теб няма да ти прави впечатление — ухили се Деветте Пръста. — От мен да знаеш: джуджешкият чорап убива палантиански носорог от пет левги разстояние само с миризмата си. Единствената причина, поради която бракониерите не ги ползват на лягане и на ставане, е изключителната трудност, с която се обелват от краката им… — добави той замислено и потръпна.

— Извинявай, че ти развалям монолога, но някой все пак има ли идея къде отиваме, по кой път трябва да поемем и къде, в името на Мрака, има шанс да открием братовчедката? — обади се Вегетарианеца. Видимо се чувстваше некомфортно сред цялата тази дяволщина, да ме прощавате за неволната игра на думи, и това оказваше влияние на характера му. В момента изглеждаше по-изнервен от Тери Сторн, докато играе белот.

— Всичко е под контрол, славянски ми приятелю — провикна се от мостика Роки, който през цялото време не бе престанал да се взира напрегнато в червено-оранжевата каша, която явно по тези географски ширини минаваше за хоризонт. — Трябва да стигнем до Порт Бел, който, както сигурно се сещаш, е кръстен на седмия президент на това очарователно място — Белзебуб — и всичките ни грижи ще се изпарят като светена вода от задника на дърт антихрист. По необяснима причина пристанището се смята за уникална туристическа атракция, затова именно там карат под строй всички туристи. А и да не открием твоето безценно девойче, все някоя от местните хрътки ще знае. Онези така са се усъвършенствали в преследването на туристите, че не игла в купа сено, ами атом в центъра на Големия Взрив ще съумеят да издирят…

— Чакай малко, какви туристи? Нали Адът беше под карантина? — почеса се по главата Юрий.

— Не си слушал добре, друже… — обади се Джонатан. — Само вашата Земя и още шепа светове, където се разпростря заразата на християнството, са изолирани от Преизподнята. В което има доста голям резон — и аз не бих пуснал тълпи обезумели свещеници да тичкат из страната ми с кръстове, библии и така нататък. Виж, другите, по-миролюбивите светове винаги са били добре дошли тук. Гоблините от Горна Прусия се редят на опашка, за да си вземат карта за някой от местните сяросанаториуми. Когото и от тях да питаш, ще се закълне, че тукашният климат правел чудеса с подаграта…

Сладкодумията на Джони едва не ни приспаха. Ако не беше Роки, който да изреве „Порт Бел на хоризонта!“, сигурно щяхме да го пропуснем като едното нищо. В мига, в който стъпихме на пристанището, разбрах, че Зеленоглавият изобщо не е преувеличил, когато описваше бъркотията, хаоса и огромното разнообразие от хора, демони и прочие странни същества, които караха всичко наоколо да ври и да кипи от емоции и нерви. Имах чувството, че ако дори за миг затворя очи, колосалният конгломерат от съдби ще се изпари яко дим и когато отново погледна, пред взора ми ще застане пуста и димяща котловина, по чиито склонове ще се стичат останките от превъзбуденото битие, изпълвало някога живото градче. Не можах да се сдържа и стиснах клепачи.

Естествено, когато ги отворих, нищо подобно не се случи, въпреки че можех да се закълна, че три-четири сергии за сувенири смениха местата си, а слепият демон, който просеше милостиня пред туристическия център, като по магия си бе възвърнал зрението, но за сметка на това пък бе окуцял и с двата крака. Но може би просто ошашавеното ми от шаренията наоколо съзнание ми въртеше номерца.

— Брайън, ако си се нагледал на местния колорит, ще имаш ли нещо против да потегляме? — подвикна жизнерадостно Джонатан, който незнайно как бе успял да промени изцяло външния си вид. Беше нахлузил идиотски изглеждаща сламена шапка, отровнозелени кецове и фланелка с къс ръкав, с доста неопределен цвят и с мърляво излъчване, отпред на която с огромни разкривени букви пишеше „Аз Порт Бел!“.

Честно казано, и на мен ми се искаше да си взема някакъв сувенир (магнитчетата за хладилник с образа на Сатанаил… или Таньо, ако предпочитате…, от чиито очни кухини извираше бледожълтеникав дим, изглеждаха повече от прилично, а и цената им беше разумна), но бърз поглед върху все повече побесняващия Юрий ме убеди, че едва ли това е най-добрата идея в момента. Негово зеленоглаво капитанско превъзходителство измънка набързо някакво извинение, че му се отворила спешна работа, стискал ни палци и ни пожелавал късмет, след което се изниза елегантно — без съмнение, към първата попаднала пред очите му кръчма.

— Мога ли да ви помогна, уважаеми господа? — разнесе се тих и благ гласец зад мен. Признавам си, че от изненада подскочих. Юрата и Джони, напротив, явно въобще не се изненадаха, понеже се извърнаха към източника на въпросните думи съвсем спокойно, а по лицата им сякаш се четеше израз на лека досада.

— О, Марго, много ни е драго да те видим — любезно и с едва доловим присмех проговори Джонатан след леко проточила се пауза. — Ако не ме лъже паметта, последно се срещнахме в Амарантия, докато се опитваше да окрадеш кралската зоологическа градина…

— Което, както вероятно си спомняте, изобщо не беше доказано категорично, о, най̀ деветопръсти от всички велики магьосници — завъртя глава в престорено възмущение девойчето. Очевидно, според думите на Джони, беше от женски пол, въпреки че при непълнолетните дяволи бе адски (извинявам се за двусмислицата отново) трудно да си

сто процента сигурен. Вярно, че на пръв поглед се забелязваха добре оформените гърди и доста апетитния ханш, карящ опашката да се полюшва кокетно с всяко едно движение на бедрата, но прясно наболите рогца и лукавото, почти момчешко излъчване, което струеше от всяка една извивка на лицето й… му… те караше да се чувстваш доста объркан.

А, да, в случай че някои по-целомъдрени от вас тръгнат да се възмущават на чувственото описание на младата дяволица, държа да ви напомня, че жителите и жителките на Преизподнята се считат за непълнолетни според местната конституция до момента, в който не се дипломират в Хароновия колеж по душевадство и правораздаване, накратко — Семинарията. Познавах дяволи, по-възрастни и от самия Один, които поради вродения си мързел и/или некадърност все още не се водеха възрастни. Така че запазете морализма за себе си, ако обичате.

— Разбира се, Марго, ти както винаги излезе суха от светената вода — закима усърдно Деветте Пръста. — А и в крайна сметка, кой съм аз, та да се съмнявам в племенницата на самия Астарот? Един прост магьосник с мераци да стане частен детектив, който е прав само в сто и един от сто случая, нали така?

— Прав сте както обикновено, Ваша премъдрост — поклони се иронично дяволицата и ни огледа с любопитство. — А бих ли могла да запитам кои са Вашите очарователни спътници и какво ви води всички накуп в Порт Бел?

— Първо на първо, Юрата — този с кървясалите очи — е женен, плюс това е бивш вампир, така че дръж копитцата си по-далеч от него. Брайън Махмурлука е обикновен селски лечител, който често няма достатъчно пари да си плати сметката в „Зелената котка“, с други думи, едва ли ще представлява интерес за теб. Тук сме, защото издирваме братовчедката на Юрий — Лучияна, студентка в Магическия Университет, вампирка и обладателка на способността да превръща в истина всичко, което изрече на глас. Девойката е на 121 години и досега е била под крилата — метафорично казано — на мама и тате, така че се мъчим да я открием, преди тестът за бременност да е известил Обединените Светове за появата на още един (в най-добрия случай) Акълдаващ.

— Със споменаването на Прокълнатия Клан успяхте да ме заинтригувате, месир… — В очите на Марго за миг присветнаха алени пламъчета. — Бихте ли желали скромното ми съдействие по случая?

— С удоволствие, стига да не се опитваш да забършеш когото и да е от нашата компания. И стига с това „месир“, ако обичаш. Запази го за свалките си с Тери или Били Зеленчука.

При споменаването на двамата магове младата дяволица видимо се оживи. Забелязах, че чак косъмчетата по опашката й настръхнаха от въодушевление. На глас обаче изрече с абсолютно равен тон:

— Както пожелаете, хер Джонатан.

Юрата се изкиска[12]. Магьосникът му метна един възмутен поглед, след което махна с ръка:

— Да вървим, че гледай кое време стана… Знаеш ли нещо относно появяването на подобна мадама по вашия край?

— Честно казано, не, Ваше деветопръстие, но съм уверена, че знам място, където ще разполагат с нужната Ви информация.

— Само не ми казвай, че ще ме водиш в „Трите цици“ — въздъхна отчаяно Джони.

— Съвсем не, уважаеми. Възнамерявам да Ви заведа в „Бикините на Арвен“, което е съвсем ново и твърде уважавано заведение, където девойки от всички светове се събличат, за да платят семестриалната си такса в Семинарията. Фактът, че местоположението му, собственикът му и барплотът му са същите като тези на „Трите цици“, не е нищо друго, освен щастливо (или нещастно) съвпадение.

Джонатан прибели очи, изсумтя „Ей така човек завъжда бели косми…“ и покорно последва дяволицата.

След близо час лутане из кривите и оплетени като тролски черва улички на Порт Бел най-накрая излязохме на малко площадче, в единия край на което се кипреше дребна в сравнение с околните сгради триетажна къщурка, на която с огромни неонови букви бе изписано „Бикините на Арвен“. Видът на трите предизвикателно щръкнали на фасадата балкона с малки чучурчета за отводняване, поставени точно на най-невралгичните места, накара Джони да се препоти като дилър на незаконно обрани мандрагори на разпит пред Квесторите. Умирах от любопитство да попитам какви бяха спомените, с които свързваше мястото, но се отказах. Щях да изчакам по-добри времена и тогава да разбера за какво става дума. В края на краищата

издателите ми наистина се радваха на историите, които излизаха изпод перото ми, но кратък еротичен проблясък в миналото на един от Алкохолната Троица със сигурност щеше да им се понрави още повече.

Когато влязохме в стриптийз клуба, очите ми тутакси заиграха в хиляди посоки, без да знаят къде точно да се спрат. Разнообразието на девича плът бе толкова огромно, че би накарало и най-закоравелия женкар, преситен от хоризонтални удоволствия, да ахне прехласнато и да пусне скромна мъжка сълза от възхищение. В заведението наистина имаше за всекиго по нещо. Сочни елфийки с гърди, заострени не по-зле от ушите им; дяволици, които закачливо пошляпваха с опашки зачервените от удоволствие физиономии на мъжете от предните редове; зеленокожи дриади от Елиантор и значително по-нормално изглеждащите им посестрими от Елианор, които можеха да докарат сърдечен удар и на някой от Господарите на Времето[13]; амазонки от Нов Йерусалим, изкусително размахващи камшици и арбалети със сгъваем приклад; русалки, танцуващи в джакузито, които придаваха съвсем ново еротично значение на думата „вртиопашки“… Цялото място бе един колосален мавзолей на плътските щения. Добре, че имах пет развода зад гърба си, иначе със сигурност щях да се влюбя отчаяно и безвъзвратно в поне десетина от труженичките тук.

— И чий жезъл дирим тук? — кресна Юрата, мъчейки се неуспешно да надвика гюрултията наоколо.

— Търпение, мой непиещ приятелю — изкрещя в отговор дяволицата, оглеждайки се наоколо. — Търсим… търсим… а, ето кого търсим — Теди Златната Ноздра: един от най-известните сводници в Преизподнята, коцкар до мозъка на костите си и любител на нестандартните развлечения от рода на ядене на патладжани, шмъркане на индийско орехче и пушене на български цигари.

Джонатан потръпна при споменаването на патладжаните, но веднага се окопити, сви пръсти, сякаш солеше невидима салата, и небрежно махна в посока към вратата. Огромното туловище на Теди незабавно се вдигна във въздуха и достолепно заплава към изхода. Побързахме да го последваме, понеже слухът ни бе заплашен от изчезване съвсем не на шега.

— Ама какво си въобразявате! — избухна дебелакът, когато усети твърда почва под краката си. — Ще се оплача на Алианса!

Нямате право да ме измъквате така…

— Брей, брей, тъща ми да ми дойде на гости за цяло лято със сополивия си внук, ако не съм прав — захили се Деветте Пръста и потупа сводника по бузата. — И това ако не е Тоше Сарумански, здраве му кажи! Предполагам, помниш ме от онова яко магьосническо напиване в Охрид…

— Джонатан! Е, хубава работа! — викна Теди и се заклатушка на пухкавите си крачета към нас. — Да ми се появиш двеста години по-късно и да ме изриташ като мръсно коте от любимата ми кръчма… всъщност, да, има неща, които явно никога не се променят. Какво правиш по нашия край? Решил си да приключиш с ергенския живот и да се задомиш с някоя сгодна стриптийзьорка най-накрая?

— Казах ти и предния път — ще се оженя два дни след смъртта на Тери Сторн, да му дава Мракът още три пъти по толкова хилядарки живот — засмя се Джони и кимна към нас: — Тоше, запознай се с компанията — Марго, Брайън и Юрий. Дружина, това е Тоше — последният жив незаконен син на Саруман. И нито дума на сина на Толкин за това, че току-виж извадил още 800 тома от „Недовършените предания“…

Всички побързахме единодушно да се съгласим, че няма човек, вампир или дявол, който да може да изтърпи допълнителна гавра с историята на Средната Земя.

— Търсим едно невръстно румънско вампирче с тепърва изгряващ сексуален апетит и дарба да въплъщава в дела думите си по засега неопределен магически начин — въведе стария си познайник в същността на нещата Джонатан.

— Палавник… — разсмя се Тоше и размаха пухкав пръст срещу магьосника.

— Не бе, перверзийо затлъстяла — изплю се с досада Джони. — Момичето е роднина на нашия отказващ хемоглобина приятел тук…

— А, спасителна мисия… браво, браво, похвално — изръкопляска иронично сводникът. — Мисля, че мога да съм ви от полза. Тия дни дочух за някаква извратена случка в „Трезвения гремлин“. Един от малоумниците в охраната решил да задява прилично изглеждащо девойче. Онова се обърнало, креснало му „Бе ти що не вървиш да се…“, в резултат на което и до ден-днешен трима

некроманти от Президентска болница се чудят как да извадят… хм… от… хм…

Тоше притеснено изгледа младата дяволица.

— Споко, друже, схванах идеята, а и съм се нагледала на далеч по-пикантни неща — смигна му тя и се обърна към нас: — Това ми звучи като работа на вашата роднина, не мислите ли?

Единодушно се съгласихме, че цялата ситуация просто крещеше „Лучияна“. Джонатан предложи да се разходим до „Трезвения гремлин“, обосновавайки се с факта, че любимият навик на всички престъпници е да се връщат на местопрестъплението. Юрата не бе особено доволен, че заклеймяват родата му като престъпница, но не виждайки друг изход от положението, се съгласи от немай-къде. Везните натежаха в полза на кръчмата и благодарение на всеобщата ни пресъхналост — от рома на капитан Роки насам не бяхме слагали и капка в устата си и вече се чувствахме отвратително трезви.

„Гремлинът“ се оказа учудващо приятно заведение. Нямаше пияни докери, магьосници-комплексари или дяволи-националисти, готови да натикат в казана всеки, който няма рога, включително и сатирите от Нова Византия, които имаха. Напротив — музиката беше тиха и спокойна (благодарение на многобройните емигранти от Бразилия Sepultura и Soulfly точно бяха на мода, така че за никого не бе изненада фактът, че звучаха в долнопробна преизподненска кръчма), барманът беше любезен и отзивчив, а питиетата бяха по-неразредени и от тези на Рей Макгавърн, да ме прощавате за светотатството, което изричам.

Тъкмо допивахме поредната си порция алкохол, обирайки овациите на очевидно несвикналата да кърка местна публика, когато вратата на кръчмата се отвори с трясък и вътре връхлетяха истерично кикотещи се младеж и девойка. От вбесения поглед на Юрата се досетих, че момичето по всяка вероятност беше Лучияна. Двете струйки дим, процедили се през ноздрите на Марго, пък ми подсказаха, че в близките мигове ще станем свидетели на истински сапунен сериал.

— Аполион[14], дърт развратник такъв, какво правиш с тази туристка в романтично заведение като това? — кресна оглушително дяволицата.

— А, Марго… ама ти днес не си ли на смяна на пристанището? — замънка объркано младото момче.

— Да, трябваше да съм там, но откъде можех да предположа, че ще ти видя лъжливите очички точно тук? Само ако знаех, от сутринта щях да заседна, за да те хвана в издънка!

— Марго, чакай, моля те, не прави сцени… Просто показвах на момичето забележителностите на Порт Бел…

— Аха, „момичето“… А момичето знае ли, че си с няколко века по-дърт от нея и че по цял ден не правиш нищо, освен да се чудиш кого още да избройкаш? — продължаваше да беснее новата ни рогата приятелка.

— Аполион ли? Не ми ли каза, че името ти е Аполон? И че си роднина на онзи, същия, от древна Гърция? — подозрително попита Лучияна, местейки погледа си ту върху сваляча, ту върху разярената му любовница.

— О, с този номер ли мина при теб, малката? — засмя се зловещо Марго. — Пак добре, че не ти е извадил старата си фалшива лична карта, с която се представя за баджанак на Дж. Р. Р. Мартин и съответно — за трети братовчед по майчина линия на Теллалов.

— Я пак? — невярващо се обади Джони от задните редове на целия този цирк.

— Ще се учуди колко успешно минава измамата с Теллалов при по-низшите в ментално отношение — кимна дяволицата. — С „Аполион“ поне не трябва да си вади нови документи — просто зацапва „И“-то в името си и ситните диванета лапват от първия път.

— Хей! — засегна се Лучияна.

— Спокойно, братовчедке, не казвай нищо, на което после три месеца ще трябва да му сърбаме попарата… — прегърна я успокояващо през рамото Вегетарианеца. — Помниш ли ме? Аз съм Юрий, от Санкт Петербург… идвахме във Вултурещ преди стотина години цялата фамилия, за да се запознаем…

— Юра? Да бе, вярно… ти пък какво търсиш тук? — усмихна се невярващо младата вампирка.

— Виорика ми се обади и ме помоли за помощ…

— Мама ли? Нея пък какво я бърка къде си карам лятната ваканция?

— Е, чак пък ваканция… Подочухме, че си наругала една от преподавателките в Университета…

— Фонемата?! Тази патка недо…

— Тихо! — сложи ръка на устата й Юрий. — Не казвай нищо, моля те. Майка ти и баща ти най-вероятно не са провеждали онзи разговор с теб?

— Уф, не почвай и ти с птичките и пчеличките, че ще се издрайфам! На 121 години съм, да му се не види!

— Не, Лучияна, имам предвид разговора относно способността ти да сътворяваш истина с думите си — изчерви се Вегетарианеца и неволно се огледа наоколо, за да види кой още слуша. Освен нас никой не даваше и оркска пръдня за това, което се случваше между членовете на странната ни дружинка, но независимо от това Юрата понижи глас: — Навярно не знаеш, но ти си осмо поколение вампирка…

— Ха, това ли? Знам го още от 60-ия си рожден ден — ухили се девойката. — Чичо Мартинеску ми каза, след което ми заръча и думичка да не обелвам пред тате, за да не го стресирам излишно. И за дарбата си знам… друг е въпросът, че едва се сдържам понякога. На хемоглобинознанието си изпуснах нервите, признавам… и сега какво, да се самонаръгам с ясенов кол ли?

— Не че ще има полза, но схващам гледната ти точка — намеси се Деветте Пръста авторитетно, докато небрежно обездвижваше с едва видим отстрани жест опитващия да се изниже по терлици кандидат-любовник. — Някой да има предложение какво да сторим в назрялата току-що ситуация?

— Аз лично казвам да си хващаме задниците под мишница и… кой откъдето е — заяви категорично Юрата, едвам сдържайки се да не захапе врата на местния Казанова и по този начин да сложи край на столетия въздържание.

— Съгласна съм — неочаквано за всички нададе глас Лучияна.

Зяпнахме я невярващо.

— Какво се зверите толкова? — продължи малката. — Имам сесия да взимам, тук, честно казано, ми доскуча… дайте да се прибираме и да се свършва с тези драми!

— И ще ме изоставиш просто ей така? — жалостиво се обади Аполион, все още неспособен да помръдне нито един от крайниците

си, но за сметка на това компенсиращ със сърцераздирателни гримаси и мимики. Дори успя и сълзица да пусне, говедото му с говедо.

— Ми, без да се обиждаш, ама в леглото не си нищо особено, момко — пренебрежително процеди през зъби вампирката.

От ушите на Юрата вече изригваха малки кръгчета дим.

— Правили сте секс? — с огромно отвращение промълви той, докато преценяваше къде точно трябва да впие зъби, за да сведе шансовете за оцеляване на Ромеото до минимум.

— Е, не бе — държахме се за ръчички и се разхождахме в Музея на Казаните! — засмя се Лучияна. — Спокойно, брат'чед, не съм вече толкова малка, отдавна знам доста неща… А, и ако това ще те успокои, да знаеш, че имам спирала.

Вярно, че си беше живо кощунство, като се има предвид къде се намирахме, но в този момент не можех да си представя нищо друго, освен стадо ангели, наобиколили Юрий и пеещи „Алилуя" — изражението на върховно облекчение върху лицето му не можеше да предизвика друга реакция.

— Ми… давайте да си ходим тогава… — успя да изцеди от себе си Вегетарианеца, когато пак бе в състояние да говори. — Тоя тук какво ще го правим?

— Марго, искаш ли си гаджето или да го пращаме да изобразява мушкато в нечия градина? — поинтересува се Джонатан.

— Ти пък… притрябвал ми е! — плю с отвращение дяволицата, вирвайки презрително опашка.

— Твоя воля — сви рамене Деветте Пръста и махна с ръка. Любовчията с тих пукот се изпари във въздуха. — Сега и Зеленоглавия да издирим, цена няма да имаме…

— Роки Зеленоглавия? — припърха с мигли Марго. — Е, както е казал класикът, Сатанаил едно взема, ама тика друго в ръцете. Усещам как ще се разходя с вас до Старата Земя…

И досега не мога да спра да се чудя какво, в името на Мрака, щеше да се случи с „Недохранения балрог", ако не беше невероятният му боцман и още по-страхотно стикованият му екипаж. През цялото ни плаване обратно — от Порт Бел през Триъгълника, през портала и чак докато стигнахме до пристанището в Мраколандия — не успяхме да видим очите на шкипера. Единствено когато преминавахме покрай Нос Дракус, Роки се измъкна тихомълком от каютата си и завлече

Джонатан в трюма, като му дуднеше постоянно за някакви сини хапчета. Марго пък изобщо не се появи, което изобщо не ме изненада, като знаех колко суетни са относно външния си вид дяволиците преди, по време и след любовната авантюра.

— Джони, приятелю, благодаря ти от все сърце! — нареждаше Юрий през цялото време, докато надигахме чашите с водка-47 в „Зелената котка“ веднага след благополучното си завръщане.

— И аз ти благодаря — за всичко! — пригласяше му Зеленоглавия, отпивайки с наслаждение първия си грог от незнайно колко години в „Котката“. Не ме питайте как Рей Макгавърн и Сара се бяха оставили да бъдат убедени да валидират новия пропуск на капитана. Поредният потресаващ пример за това, колко убедителен можеше да бъде нашият магьосник…

— О, това е нищо работа, приятели… — махна с ръка Деветте Пръста. — Ако знаете как навремето спасих Тери Сторн от дело за бащинство с една самодива…

— Е, разказвай де!

— М-м-м… не му е сега времето — напомнете ми друг път… Историята е прекалено дълга, а и сега имаме друга работа — да обсъдим бъдещето на връзката на Капитана (и евентуално сватбата) с малката рогата палавница — ухили се Джонатан и си заръча още една водка.

---

[1] В случая авторът намеква за разказа „Конвентът“, публикуван във втората му книга „Усмивка в полунощ“. — Бел.ред. ↑

[2] Цялата история е описана в разказа „Буквализъм“ от предстоящия да излезе нов сборник с разкази на автора. — Бел.ред. ↑

[3] Герои от разказа „Кюлотите на вещицата“ от предстоящия да излезе нов сборник с разкази на автора. — Бел.авт. ↑

[4] Герой от разказа „Нарисувай ми убийство“ от втората книга на автора „Усмивка в полунощ“ чийто първообраз е легендарният български художник Петър Станимиров (Peter Stan). — Бел.ред. ↑

[5] Клипер — много бърз многомачтов ветроходен кораб с пълно ветроходно стъкмяване (прави ветрила на всички мачти + косо на бизана) от XIX век. Едни от най-съвършените платноходи, конструирани някога. Характеризират се със силния наклон на мачтите

назад, който достига до 80°. Това придава голяма аеродинамичност и им позволява да изминат до 640 км за 24 часа. — Бел.авт. ↑

[6] Натраплива невроза е старото име на обсесивно-компулсивното разстройство (OCD) — разстройство, свързано с тревожността, характеризирано от недоброволни натрапчиви мисли. Когато страдащият започне да приема тези мисли, започва да развива тревожност, основана на страха, че ще се случи нещо лошо. Страдащият чувства, че принудително трябва да извършва ирационални, отнемащи време действия, за да отстрани тревожността. Онихофагията (гризането на нокти, характерно за Джонатан Деветте Пръста) се смята за частен случай на OCD. — Бел.ред. ↑

[7] Герой от фентъзи поредиците „Белгариада“ и „Малореон“ на американския писател Дейвид Едингс (1931–2009). — Бел.ред. ↑

[8] Героиня от поредицата на Джордж Р. Р. Мартин „Песен за огън и лед“, пресъздадена и като ТВ сериал под името „Игра на тронове“. — Бел.ред. ↑

[9] Линда е 17-годишната дъщеря на Рей Макгавърн, която се появява в разказа „Още едно коняче?“, публикуван във втората книга на автора „Усмивка в полунощ“. — Бел.ред. ↑

[10] Бизанмачта — последната мачта на многомачтов кораб. Фокмачта — първата (носовата) мачта на кораб. — Бел.ред. ↑

[11] Авторът очевидно намеква за „Летящия холандец“ — според легендата, дух на кораб, който не може да се завърне у дома и е осъден да плава навеки. Според преданието, ако корабът бива поздравен от друг кораб, екипажът му често ще се опита да изпрати съобщения за сушата към отдавна вече умрели хора. В мореплаването, виждането на този кораб е знамение за зла участ. — Бел.ред. ↑

[12] Herr на немски е „господин“, но на руски — език, който е майчин за Юрата — има доста по-различно значение, което на български се придава отново с трибуквена дума, определено неподходяща за цитиране. Ето защо младият вампир се смее… — Бел.ред. ↑

[13] Господарите на Времето (Timelords) са герои от британския научнофантастичен сериал „Доктор Кой“ („Doctor Who“). Това, за което намеква авторът, е, че за тях е характерно, че имат по две сърца. — Бел.ред. ↑

[14] Злият дух, който според Апокалипсиса ще стане началник на Антихриста. — Бел.ред. ↑

ЯВОР ЦАНЕВ
МОРЕ ОТ МЕЧОВЕ

„… битката продължавала с години… нови войни с още по-велики мечове пристигали… а долината вече тънела в кръв и тела, биещите се газели в тях, стъпвали върху тях, падали и стенели, умирали бързо или в страшни мъки…“

„… битката не спирала… долината била отдавна запълнена с телата на убитите, някъде дълбоко долу те гниели и я превръщали в море от мъртъвци…“

„… и дошъл Краят на историята…“

из свитъците „Легенда за Мъртвото море“

Вятърът носеше послание за смърт.

Това не беше зловонна миризма на разложение, тътен от битка или предчувствие за гибел. Не приличаше по нищо на това, което привлича лешоядите. Не беше и изтръпващото усещане за близостта на пируващи червеи. Нито застрашителната черна сянка в съзнанието на всеки смъртен.

Вятърът носеше истинско послание за смърт.

Брулеше лицата им и ги караше да присвиват очи, подмяташе косите им и рошеше брадите. Вдигаше прах от земята и го запращаше по тях. На моменти се усилваше дотолкова, че едва успяваха да крачат срещу него. Доспехите им отдавна не лъщяха, а бяха добили цвета на земята, сякаш се опитваха да предпазят още по-добре хората, сливайки ги с околния свят… но посланието на вятъра се впиваше в мислите.

Толкова осезаемо усещане за смърт, огромна и натрупана, напластена, гъста и плътна, невидима, но дишаща с вятъра и съвсем близка.

Докато крачеха безмълвно, оръжията им подрънкваха, но този звук не ги окуражаваше. Конете бяха останали далеч назад и вероятно костите им вече белееха, разхвърляни по камънаците. Трябваше най-после да са стигнали, но ето че само вятърът се носеше в безжизнения пейзаж, от два дни нямаше нито едно живо същество, което да издаде по някакъв начин присъствието си. Само те тримата, като нелепи късчета живот в отдавна мъртъв свят.

Най-едрият спря и обърна гръб на вятъра. Другите се доближиха и направиха допълнителен заслон с телата си. Сега усещането за смърт сякаш запълзя по гърбовете им с безброй мъхнати пипалца, пускащи тънки лепкави нишки от заплаха.

Разтвори свитъка и помълча, с поглед в него.

После го нави и прибра, погледна спътниците си и се прокашля:

— Трябва да е тук. Мъртвото море трябва да е съвсем близо, усещам го с всяка част от тялото си, с всяка глътка въздух, която вдишвам…

Другите двама поклатиха глави в знак на съгласие.

— Хайде, още малко, после ще починем повече — допълни и отново срещнаха с лица вятъра.

Само след около хиляда крачки разбраха, че легендата за Мъртвото море е съвсем истинска, че не са изминали целия път напразно и са успели да разчетат правилно свитъците. Защото то се ширна пред тях.

Безброй ризници, щитове, шлемове, всякакви части от тях и мечове, страшно много мечове, немислимо количество мечове, изпълващо всичко пред погледа наистина като море, защото никой не можеше да каже каква е дълбочината, която всичкият този метал е запълнил. Несъмнено това беше Мъртвото море от свитъците и легендата. Те наистина очакваха да намерят нещо невиждано и епично, но гледката пред тях излизаше далеч извън границите на въображението им. Повърхността бе ръбата от всички тия остриета и стърчащи части, но с времето те бяха добили еднакъв цвят, почти без

никаква разлика в оттенъка и това засилваше усещането, че си на бряг и пред теб е застинало омагьосано ръждиво море.

Приближиха и благоговейно опряха по едно коляно в камъните досами началото на това внушително море от мечове. Отстрани приличаха на воини, коленичили за встъпване в рицарство. Гърдите им се изпълваха със задъхващо възхищение и дори вятърът не можеше да накара очите им да се извърнат от гледката. Нямаше друго място на света, което да привлича толкова фантазиите на истинския боец, колкото Мъртвото море от легендата… Легендата, която се оказа действителност. Тук лежаха доспехите на велики мъже, мечове, чиито имена будеха уважение и страхопочитание, усещаше се присъствието на магия… но най-силно бе изпълващото послание за смърт. Сега виждаха откъде го събира и носи вятърът, разбираха какво представлява пепелякът, който покрива всичко наоколо, забива се в порите и влиза в очите, полепва по доспехите им… Защо усещането за смърт е толкова силно и властно тук.

— Прах при прахта… — прошепна водачът.

— Прах при прахта — като двойно ехо повториха останалите.

В мислите им годините след страховитата битка сякаш се гонеха, безкрайните купища трупове гниеха и се разлагаха, изсъхваха от вятъра и слънцето, стопяваха се като тленни свещи, а костите им оставаха — никому ненужни фитили… Следваха нови години, още утрини и залези, ветрове и време… купища време… много, много време… за да превърне всичко това в прахоляк, да опразни доспехите от плътта като мъртви черупки. Вятърът да свири и вие в ризниците и шлемовете, да ги опразва от последните прашинки спомени за живот…

— Толкова отдавна е било, че от хората не е останало друго, освен този прахоляк — проговори единият. — Сякаш виждам как купищата мечове и доспехи са се слягали, докато вятърът е отвявал останките на великите воини…

Другите гледаха в транс стърчащите остриета, по които не бе ясно колко ръжда и колко кръв са се смесили, колко слава и величие са се запечатали. Само тази тежка и смазваща съзнанието картина на отдавнашна и невидима смърт, напластена с векове и разнесена наоколо, ги потискаше. Величието на оръжията оставаше на заден план — като зад воал от задгробни стенания.

Накрая водачът се надигна, като взе в ръката си един от мечовете. Изправи острието нагоре и огледа подбития от удари метал. В съзнанието му зашептяха глъхнещи думи:

„Аз съм Мечът на Непокорния, не се спирам пред нищо, вървя напред и побеждавам, а моят повелител е великият Ируан-грин… не ме докосвай, страннико!“.

Воинът, изненадан, хвърли меча, а той издаде метален звук и отскочи, удряйки се в стоманеното море. Другите стреснато погледнаха натам. Мечът издаде още няколко подрънкващи звука, докато се намести между останалите.

— Омагьосани мечове! Наистина има омагьосани мечове тук! — развълнуван обяви водачът. Наведе се и взе друго оръжие, издигна го над себе си и зачака, но съзнанието му не бе докоснато от шепот на магия. Заеха се трескаво да избират от камарата меч след меч и да го задържат за миг в ръцете си, докато един от тях извика:

— Ето!

Погледнаха го, а той сияеше, сякаш острието не бе покрито с ръжда, а хвърля отблясъци по лицето му. Устните му леко се помръдваха в гъстата брада и те разбраха, че неволно повтаря думите, които чува в главата си.

— Мечът на Безликия Глор — каза на глас — някога е сеел смърт и носил победи за великия магьосник.

— Безликия Глор? Никога не съм чувал за него.

— Погледни само — водачът направи широк жест с ръка, — пред нас има море от мечове… всеки един от тях е бил в ръката на воин… нима е възможно да си чувал имената им след толкова векове? Да ги отделяме, тия с магиите, а после от тях ще изберем оръжие, подходящо за всеки от нас — вдигна от камарата друг меч, но след малко го захвърли настрани. Със следващия обаче имаше късмет. Съскащ глас се плъзна като змия в мислите му:

„Аз съм Мечът на Короната, предаван съм от крале на крале, докато ме държиш, не ще заспиш… спасил съм

не един владетел от среднощно коварство… стисни ме добре в ръцете си и чакай в мрака“.

— Мечът на Снежния воин! — извика няколко крачки по-натам най-младият. В ръцете му оръжието изглеждаше леко странно, покрито с ръждиви кристали, които вероятно някога са били съвсем бели или ледено-прозрачни.

— Къде ли е самият Снежен воин сега… — замислено попита на глас водачът. Идеята, че всички, участвали в страховитата битка, са разнесени от вятъра надалеч, носят се като фина пепел наоколо, полепват и дори някаква част от тях вече са вдишали, го накара да потръпне. Усещането за смърт не беше намаляло ни най-малко, напротив — сякаш се сгъстяваше около тях с укротяването на вятъра. Той действително бе намалял и вече не брулеше толкова безмилостно лицата им.

Продължиха да се движат по повърхността на това невероятно море, като вземаха в ръцете си всеки меч, който им изглеждаше по-особен, дали по форма, дали като размер, или когато им се струваше, че излъчва магия. Повечето захвърлени ръждиви оръжия бяха обикновени, въпреки че някои от тях със сигурност струваха състояния, дори само заради изработката, и бяха истински съкровища. Това си личеше, въпреки всички години, през които бяха лежали недокоснати тук.

Сега смелостта да предприемат далечното пътуване и да опитат да докажат съществуването на Мъртвото море, както и да потвърдят поне част от древната легенда, ги възнаграждаваше. Въпреки че бяха изгубили конете, те можеха да нарамят по няколко меча, дарени с магия, и да поемат обратния път. Винаги щяха да успеят да се върнат пак, щом веднъж бяха стигнали дотук. Мечовете щяха да ги направят силни и да подчинят всеки, който се опита да се изпречи на пътя им. Само трябваше да изнамерят възможно по-могъщи и непобедими оръжия, с които да се върнат. Останалото щеше да е лесно. Пустинните каменисти земи наоколо сами пазеха от неприятели и врагове.

Бедата ги застигна само час по-късно, когато най-младият от тях измъкна от камарата внушителен меч за две ръце. Дължината му бе почти колкото човешки бой и когато го вдигна пред себе си, лицето му се промени. Скулите му изпъкнаха, а кожата се опъна, сякаш препуска с невероятна скорост на гърба на чистокръвен жребец.

Водачът забеляза промяната, макар че бе на двайсетина крачки от него. Тъкмо щеше да попита какво става, когато воинът раззина уста и изрева: *„Мечът на яростта!“*.

Господи, пробяга в съзнанието на водача, та за този меч се носят легенди… мечът, който обсебва и те прави истинска машина за убиване!

В този момент младият се засили срещу него, без да се пази от стърчащите железа и остриета. Цяло чудо бе, че не се наниза на някое от тях, а водачът успя само да вдигне най-близкия меч, за да посрещне нападението. Стоманата избухна в искри, когато остриетата се срещнаха, обикновеният меч се пръсна на парчета и едното от тях го одра по бузата. Третият от групата се появи в гръб на младия и се метна на раменете му, като опита да му попречи да движи ръцете си. Заклатиха се като в тромав танц, а водачът грабна нов меч и замахна.

Този път острието не се счупи, а Мечът на яростта сякаш натежа в ръцете на младежа. Последва още един страхотен удар, съвсем близо до предпазителите и дръжката, така че оръжието да отхвърчи настрани. Падна в ръждивото море с цялата си тежест и дължина и не мръдна, сякаш полегна в правен за него калъф.

Водачът погледна към другите.

Младият бе пребледнял, явно тъкмо осъзнаваше какво се е случило, а другият още го бе прегърнал през ръцете, като го стискаше и почти не му даваше да диша.

— По дяволите! — изруга водачът.

— Не знам как стана — задъхан заяви младият.

— Как не се сетих преди! Изглежда всичко в легендата е вярно!

— Не е легенда… — пускайки младежа, заяви третият войн.

— Какво? — погледнаха към него и двамата.

— Летопис е… хроника… писана е от някой, който е оцелял или е бил свидетел на битката…

Стояха все още задъхани и под напрежение. Имаше право, щом всичко се оказва вярно, това не е никаква легенда, а самата истина.

Описана в свитъците.

— Но ако е вярно, битката е продължила с години… кой може да я опише и да оцелее? — младият разтриваше китките си. Последният удар, с който избиха Мечът на яростта от ръцете му, не ги бе пожалил.

— Ето какво ще направим — прекъсна мислите му водачът, — само един ще събира мечовете. Другите двама ще са готови да го предпазят от нещо като… това преди малко. Ще подберем колкото можем и поемаме обратно. Не ми се рискува да нощуваме тук.

Двамата го гледаха и личеше, че са съгласни.

Попаднаха на Мечът на Изора (каквото и да означаваше това) и Мечът на Трите Сови (*„аз съм Мечът на Трите Сови, ползвай мъдро силата ми“*), след това дълго време мечовете бяха без магия, докато не попаднаха на дръжка от меч, която понечиха да бутнат встрани, за да измъкнат друг отдолу. Още като я докосна с ръка, в съзнанието на водача блесна светкавица, която сякаш изписа в мрака на черепа му думите: *Невидимото острие*. За момент чак очите му запариха, после думите изчезнаха, а той внимателно вдигна дръжката. Наистина тежеше много повече от една дръжка на меч. Двамата го гледаха отстрани внимателно, като следяха движенията му.

— Невидимото острие — това ми каза — обясни той и прокара ръка там, където би трябвало да е то. Усети твърдост и хлад. Въобще не се виждаше, можеше само да си представи каква изненада носи в битка такова оръжие.

— Е? — подхвърли младият.

— Наистина е с невидимо острие… цял меч е… — подаде го внимателно, за да го отделят при другите мечове с магия. Чувстваше се крайно уморен, въпреки възбудата, че са намерили Мъртвото море, и всичко случило се по-късно. Вятърът съвсем се бе укротил, а светлината бе омекнала. Можеха да загубят години във вадене на мечове, след като това е било долина и дълбоко надолу не е ясно какви други съкровища и трофеи крие. В цялото изобилие, нямаше да им е никак лесно да изберат мечове, винаги щеше да има някой по-особен от другите.

— Мисля, че е достатъчно — заяви водачът и тръгна заедно с тях към „брега“, където бяха отделили мечовете с магии. Някъде зад

гърбовете им слънцето вече се спускаше, а полъхът на въздуха носеше хлад. Бяха свикнали с усещането за всепоглъщаща смърт, което се бе разсеяло донякъде от вълнението да вадят омагьосани мечове от „морето“.

Застанаха до камарата, която бяха отделили и младият се подсмихна:

— Сега кой меч с каква магия беше… не ги запомних всичките.

— Като го хванеш и разбираш — леко развеселен, отвърна другият, а водачът заяви:

— Този с невидимото острие е за мен, изберете и вие по един, после пак аз и така, докато ги разпределим.

— Чакайте, а този меч кой го сложи тук? — изведнъж забеляза младият.

Погледнаха към камарата и видяха от нея да стърчи една добре запазена дръжка, по която нямаше полепнала пепел и изглеждаше съвсем различно. Спогледаха се. Наоколо нямаше никой, така че би трябвало някой от тях да е оставил меча сред другите.

— Не си спомням такъв меч — каза водачът, — освен ако не се е почистил от собствената си магия…

— Да, по дяволите! — изсумтя младият.

Третият се наведе и хвана дръжката. Изтегли острието, което беше с нормална дължина, но също бе почистено. Не лъщеше, но по него нямаше и следа от ръжда или пепеляк. Хвана го с две ръце и обърна острието с широката част към лицето си. Върху мътната повърхност дори се виждаше как се отразява силуетът му.

По метала пробягаха ситни букви, като мравешки сенки, като бързащи безплътни стоножки. Тилът му настръхна, защото не бе виждал такива букви, не познаваше тази азбука, но те успяваха да му говорят по някакъв безумно болезнен начин, като изгаряха очните му дъна, а не разрешаваха да отмести поглед оттам. Ръцете му се стегнаха сами около дръжката, беше сигурен, че чак кокалчетата му са побелели. Непознатите знаци дълбаеха в мислите му нови мисли, откъсваха го от собствените му възприятия и го превземаха:

Краят на историята.

— Краят на историята — не осъзна, че го изрича на глас.

— Какво? — глухо попита водачът и забеляза промяната, но не успя да реагира, защото мечът се извъртя светкавично и се заби в гърдите му. През острието в него се вляха сенчести дихания и от тях го заболя много повече, отколкото от разкъсването на плътта.

Краят на историята.

Думите отекнаха и се разпиляха из тялото му.

Краят на историята.

Младият направи крачка назад и се препъна, но запази равновесие. Хвана един меч от камарата и се приготви да се отбранява, а в съзнанието му изплуваха думите:

Аз съм Мечът на Безликия Глор…

Острието летеше към него и той препречи пътя му с оръжието на Безликия Глор. Металът изчатка и двете остриета сякаш за миг се залепиха едно за друго от магиите си. От единия меч към другия плъзнаха мравешките думи, заиграха по метала и в миг го почистиха от ръждата. Младият воин смаян видя това, след което ослепяваща болка задълба в очните му дъна и изписа с магически слова: *Краят на историята*. Мечът в ръцете му трепна и повтори в съзнанието му —

Аз съм Краят на историята, мечът, който кове мечове, мечът, който побеждава мечове, като ги превръща в себе си.

Докато младият воин стискаше очи от адската болка, другият замахна с *Краят на историята* и отдели главата от тялото. То остана да стърчи гротескно, без да се поклаща, а след това рязко нанесе удар, сякаш липсата на глава не му пречи да е напълно точен. Новият меч *Краят на историята*, бивш *Меч на Безликия Глор*, сложи край на другия воин и за един дълъг миг двата торса постояха обезглавени един срещу друг, след което се строполиха в мъртвия прахоляк. Мечовете звънтнаха нереално жизнено и се кротнаха до тях.

Тишината се възцари отново навред.

Вятърът съвсем леко разнесе новото послание за смърт и го напласти фино върху всички безбройни смърти, изпълнили Мъртвото море. Сега измежду всички мечове имаше още един меч *Краят на историята*. Всеки път, когато смъртен достигаше до тези земи, се случваше едно и също, защото ненапразно легендата от свитъците винаги е завършвала така:

„… и дошъл Краят на историята…“.

Но това отдавна знаеше само вятърът, а кой се вслушва в неговото послание…

Издание:
Заглавие: Мечове в морето
Издание: първо
Издател: ИК „Екопрогрес“
Град на издателя: София
Година на издаване: 2014
Тип: сборник разкази
Националност: българска
Редактор: Яна Грозева
ISBN: 978-954-2970-34-7
Адрес в Библиоман: https://biblioman.chitanka.info/books/1896

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.